

Els casals d'estiu són un espai on els nens i joves poden aprendre valors educatius i cristians

A l'estiu: lliçons de vida i fe per als infants

A l'hora de planificar les vacances d'estiu dels més petits de la casa, les famílies busquen activitats que incloguin un projecte educatiu que, a més d'oferir-los diversió i entreteniment, fomenti els valors humans i cristians dels infants i joves. Cada cop més, els casals d'estiu han esdevingut una de les alternatives predilectes dels pares per als seus fills. Es tracta d'un espai lúdic ple de possibilitats pedagògiques i de vivència de la fe. Molts infants i adolescents que participen als casals d'estiu viuen la fe en espais de pregària i de reflexió i en la celebració eucarística. La tasca formativa que s'hi du a terme centra les seves propostes i accions en Crist com a model d'home i en l'Evangeli com a eina imprescindible per educar en la fe.

Segons Mireia Muñoz, coordinadora dels casals d'estiu de la Fundació Pere Tarrés —una entitat sense afany de lucre amb més de cinquanta anys d'experiència en l'educació en el lleure—, la finalitat bàsica dels casals d'estiu «és donar un servei a aquelles famílies que volen planificar les vacances estiuenques dels seus fills. Un servei que entén el lleure com un espai educatiu i un dret fonamental de l'infant».

Pàg. 2, 3, 4 i 5

Foto: Fundació Pere Tarrés

Nova Biblioteca Diocesana de Mallorca

El fons ocupa uns 3.500 metres lineals de prestatgeries.

Un fons que ocupa uns 3.500 metres lineals de prestatgeries, amb un total d'uns 125.000 volums de totes les matèries, és el que es pot consultar a la nova Biblioteca Diocesana de Mallorca, que va ser presentada el divendres 21 de juny. Aquest nombre de volums la situa al primer lloc de les biblioteques balears pel que fa a la importància dels fons. Ubicada a la Casa de l'Església (c/ del Seminari, núm. 4) de Palma, la Biblioteca Diocesana de Mallorca és una fundació pública eclesiàstica autònoma, erigida pel bisbe Teodor Úbeda el 31 de desembre del 2001. L'acte de presentació va comptar amb l'assistència del cardenal Jorge Mejía, arxiver i bibliotecari de la Santa Seu i membre dels consells pontificis per a la Cultura i el Diàleg entre Religions.

Pàg. 17

**El mestre Rodoreda,
l'home que va posar
música al «Virolai»**

*Es compleixen 150 anys del seu
naixement i 80 de la seva mort*

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 7 Els anglicans s'acosten a Roma

Pàg. 9 L'Església anima a la reflexió sobre el terrorisme

Pàg. 19 Barcelona: diada de Sant Cristòfol

Pàg. 22 Tarragona: presentació del Moviment Cristià de Joves

Pàg. 26 Entrevista a Mn. Batalla, coordinador interdiocesà de Santuaris

Editorial

Un estiu entretingut i formatiu per als nostres nens

En acabar-se el curs escolar i iniciar-se les vacances d'estiu es planteja per a molts pares la següent pregunta: què fem amb els nens? No és una resposta fàcil perquè el ritme laboral de la majoria dels matrimonis fa pràcticament impossible poder tenir cura continuament dels fills durant els gairebé tres mesos en què les escoles queden tancades. Per això s'han de trobar solucions fiables i de confiança perquè els nens estiguin ocupats, entretinguts i puguin tenir la sensació que han passat un estiu fantàstic encara que no hagin vist tant els pares com haurien desitjat.

Davant d'aquesta situació l'oferta d'activitats lúdiques per a nens i joves és molt àmplia, de tots els tipus i per a tots els gustos. Des de les tradicionals colònies, passant per camps de treball, cursos a l'estranger... En l'àmbit urbà i sense moure's de la pròpia localitat també hi ha l'oferta dels casals d'estiu, on els nens fan un horari aproximat al de l'escola però a base de jocs, excursions i diversions diverses. D'aquesta manera mentre duren aquests casals els pares tenen la sensació que els nens continuen anant al col·legi, perquè es mantenen els mateixos horaris, però a la vegada tornen contents a casa perquè s'ho han passat molt bé i no han hagut d'estudiar o fer complicats exercicis de matemàtiques.

L'Església té un llarg historial en activitats d'estiu i en molts casos n'ha estat pionera; és cert que actualment l'oferta és molt àmplia i a més de les parròquies i centres infantils i juvenils cristians hem d'afegir les escoles públiques, les associacions no confessionals, els ajuntaments i altres institucions públiques, entre d'altres col·lectius.

Però no podem oblidar que les activitats estivals que s'organitzen sota l'ideari cristià tenen unes característiques pròpies que les diferencien de moltes altres ofertes i que donen més garanties als pares que es consideren creients i que desitgen el millor per als seus fills, no només pel que

fa al seu divertiment, sinó també a la seva formació integral com a persones.

Per això no és suficient entretenir els nens i aconseguir que aquests surtin contents, aquesta seria la tasca d'una «guarderia» en el seu sentit estricte o de tants parcs infantils lucratis que últimament es veuen a les nostres ciutats. L'estiu és una bona ocasió per educar els nens en uns valors que han de ser útils per a la vida, quan aquests siguin adults. Aquests valors han de ser cívics i humanístics com la solidaritat, la generositat, la no-violència, l'acceptació de la pluralitat... però també poden ser religiosos: el sentit de la transcendència, l'amor a la natura com a obra de la creació de Déu, l'exemple de vida de Jesucrist i de tants homes sants i bons que han passat per la història de l'Església...

Les nostres parròquies durant aquest temps d'estiu tanquen les seves portes a la catequesi, i a les seves múltiples activitats per a nens i joves que es fan durant el curs escolar, a més també estan tancades les aules on es dona la formació religiosa als col·legis i instituts, per això uns bons pares cristians han de procurar que durant aquests mesos els seus fills continuïn rebent una formació cristiana ininterrompuda combinada amb un merescut temps per a la distracció, el joc i el descans.

El Moviment de Centres d'Esplais Cristians (MCEC), el moviment escolta cristià (Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya), així com d'altres entitats d'inspiració catòlica ofereixen una àmplia varietat d'ofertes per al temps lliure d'aquest estiu, a Catalunya i fora d'ella, així com als mateixos pobles i ciutats amb casals d'estiu i activitats similars. És important que els pares no es prenguin aquest tema a la lleugera, i de la mateixa manera que cerquen a consciència el col·legi que els sembla més encertat per als seus fills, durant el temps d'estiu també busquin propostes per a aquests dies que siguin adequades i beneficioses per al creixement humà i espiritual dels més petits.

CATALUNYA⁺ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Jordi Cureó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc i Roman Casanova, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteiras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820
E-mail: catcris@ibernet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 80,60 €
Resta d'Europa: 146,74 €
Amèrica i Àfrica: 178,30 €
Àsia i Oceania: 243,82 €

LA TIRA

Per Pilarín

en primer pla

Viure el lleure com a espai educatiu i de fe

■ Els casals d'estiu ofereixen a infants i joves un projecte formatiu integral

El curs escolar ja s'ha acabat i és el moment de donar pas a les tan anhelades vacances d'estiu. Un temps de descans que és ideal per organitzar activitats de lleure, que es concreten sobretot durant els mesos de juliol i agost. Cada cop més, els casals d'estiu han esdevingut una de les alternatives predilectes de les famílies catalanes a l'hora de planificar les vacances dels més petits de la casa. Es tracta d'un espai lúdic ple de possibilitats pedagògiques i de vivència de la fe.

Els orígens dels casals d'estiu es remunten a les parròquies i a la tasca assistencial d'acollir els infants més desvalguts del carrer per oferir-los una atenció satisfactòria tant en el vessant educatiu, com sanitari i alimentari. Amb el pas

dels anys, alguns casals d'estiu han passat a ser competència d'altres institucions, com ara ajuntaments, escoles o centres cívics. Això no obstant, un gran nombre d'infants i joves participen en propostes organitzades sota el patrocini d'entitats d'Església.

Un bon casal d'estiu hauria de permetre a l'usuari (re)descobrir el seu barri i la seva ciutat, fomentar la convivència i la solidaritat amb els companys, respectar la natura, aprendre un munt de coses noves i, fonamentalment, evolucionar en l'aspecte personal. En definitiva, aprofitar de forma divertida, educativa i saludable el temps lliure. No cal dir que la tasca pedagògica que duen a terme els monitors és essencial per al bon funcionament de les activitats dels casals d'estiu, atès que esdevenen uns testimonis vius d'allò que intenten transmetre.

Molts centres d'esplai que hi ha arreu

de la geografia catalana es caracteritzen, a diferència d'altres, pel seu ideari cristià. Els infants i els adolescents que participen en els casals d'estiu viuen la fe en espais de pregària i de reflexió i en la celebració eucarística. La tasca formativa que s'hi du a terme centra les seves propostes i accions en Crist com a model d'home i en l'Evangeli com a eina imprescindible per educar en la fe. Tot seguit us oferim unes quantes entitats que organitzen casals i/o colònies durant aquests mesos d'estiu i que posen en relleu de manera especial l'educació de la dimensió transcendent de la persona.

Fomentar l'actitud d'acollida

Els tallers tenen també un espai en l'activitat del casal.

LLEIDA.— Una seixantena de nens i nenes d'entre 4 i 6 anys participen enguany en el casal d'estiu que tots els anys organitza el **Casal Pare Palau**, una obra social dels Pares Carmelites de Lleida que està ubicada en les dependències del santuari-parròquia de Santa Tèresa de l'Infant Jesús, a la ciutat de Lleida. Aquest casal és gestionat mitjançant una organització no governamental anomenada Esclat.

El casal d'estiu es una prolongació de les activitats que al llarg del curs desenvolupa el casal com a centre obert, on s'atenen uns quaranta-cinc nens i nenes pertanyents a famílies amb necessitats socials diverses. El centre ofereix activitats dirigides a reforçar els vincles familiars i el desenvolupament educatiu, mitjançant jocs organitzats i dinàmiques, reforç escolar i tallers. Els nens arriben al centre a partir de les 17.15 i durant la seva estada se serveix una berenar-sopar.

El casal d'estiu funciona els mesos de juliol i agost, de 9.30 a 13.30. Segons comenta l'assistent social Marta Bernaus, que coordina el centre juntament amb un equip de monitors i voluntaris, «encara que molts dels infants participen durant l'any les nostres activitats, és obert a tots els infants que vulguin participar-hi, ja que pretenem integrar-los

en les activitats d'estiu. Es tracta d'un casal lúdic, un espai que vol esdevenir una colònia d'estiu sense sortir de Lleida».

En aquest sentit, l'equip del centre ha programat diverses sortides culturals per la ciutat, així com l'anada a les piscines, al parc de la Mitjana o el viatge amb tren a la Pobla de Segur. «Els nens viuen com una autèntica experiència la seva activitat en el casal d'estiu», assegura l'assistent social.

La multiculturalitat i la diversa procedència dels infants és present en aquest centre, on nenes i nens musulmans (set), i un grup nombrós procedent de Llatinoamèrica conviuen amb els nascuts a Lleida.

Marta Bernaus afirma que la seva tasca, així com la de tot l'equip, és una prolongació de la seva vivència i compromís cristià: «Amb els infants vivim amb profunditat l'actitud de l'acollida, atès que acollim tothom.» I afegeix: «Aprofitem també les nostres manifestacions festives lligades amb la celebració religiosa i fem que els infants d'altres creences visquin també les seves i les compartim entre tots.»

Sens dubte, per a aquests seixanta nens i nenes del Centre Pare Palau, l'estiu del 2002 serà un xic diferent. (Jordi Curcó)

Transmetre una pedagogia humana i cristiana

BARCELONA.— El **Centre Obert Joan Salvador Gavina** és una entitat d'acció educativa, situada al barri del Raval de Barcelona, que treballa per oferir una formació integral i compensadora de necessitats a infants i adolescents de 4 a 18 anys en risc social a causa de la seva situació de pobresa i marginació. Durant els mesos de juliol i agost organitza un casal d'estiu, amb activitats lúdiques i formatives.

Va néixer l'any 1979 arran d'un estudi realitzat per la seva fundadora, Conxita Mata, auxiliar seglar diocesana, sobre la situació de desatenció total dels infants i joves del Raval. Es tracta d'una fundació canònica (depèn de l'arquebisbat de Barcelona) i sense ànim de lucre que realitza una acció d'iniciativa social i que es finança mitjançant subvencions i aportacions econòmiques.

El centre vol contribuir a la promoció, formació i inserció humana i cultural dels infants, dels joves i de les seves famílies. «Els educadors i els voluntaris transmeten als infants una pedagogia humana i cristiana, fonamentada en valors i creences. Més que no pas amb paraules, aquesta pedagogia es comunica a través d'un exemple vivificador», explica Jesús Morer i Munt, director del Centre Obert Joan Salvador Gavina. «La manca més gran d'aquests infants —afegeix— és que els models que han tingut per part dels adults no els han ajudat a créixer d'una manera normalitzada. El nostre objectiu primordial és que se sentin acollits, estimats i valorats, que puguin tenir les mateixes oportunitats que qualsevol altre infant.»

Els programes que ofereix el centre estan estructurats mitjançant diversos projectes que es treballen transversalment i que són els següents: d'educació per a la salut (seguiment de l'alimentació, higiene i salut), de seguiment escolar (reforç escolar, entrevistes amb tutors, beques de llibres...), d'educació en valors i habilitats socials (reunions i dinàmiques de grup), d'educació en el lleure i esportiva (jocs, esports, tallers, casals, colònies...), d'autonomia personal, de treball familiar i, per als més grans, de promoció personal i formació prelaboral.

El Centre Obert Joan Salvador Gavina organitza un casal d'estiu durant juliol i agost, adreçat a un centenar d'infants i joves de 4 a 18 anys. L'horari, de dilluns a divendres, és el següent: 10.15 (esmorzar), 10.30 (reforç escolar), 11.30 (activitat o sortida), 13.00 (dinar), 14.00 (ludoteca o temps lliure), 15.00 (activitat), 17.30 (berenar), 18.00 (sortida). Les activitats que s'hi duen a terme són, al matí, tallers de plàstica, de contes, de teatre, de vídeo... i, a la tarda, gimcanes, esports... «Mirem que totes les activitats siguin formatives, fins i tot les més lúdiques, com ara la platja o la piscina. Intentem transmetre-hi sempre uns valors i continguts humans», afirma Jesús Morer. El centre també dóna la possibilitat que els usuaris puguin combinar el casal d'estiu amb dues estades de colònies o campaments al llarg de l'estiu, cosa que dóna la possibilitat d'apreciar la natura. (Miquel Àngel Codina)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciapmiralles.org

e-mail: persones@teleline.es

La importància de la formació cristiana

VIC.—El **Casal Claret de Vic** acull vuitanta nens i nenes i joves d'entre 8 i 17 anys, distribuïts per edats en els grups *espurnes, estels, xerpes* i *estelles-flames*. Aquest any els monitors del casal han decidit potenciar la implicació dels pares i de moment ja és un pare, Josep Vilardell, el que s'ocupa de portar l'economia, i una mare fa de secretària. Segons explica Vilardell, «vollem evitar caure en la temptació de convertir el casal en una guarderia».

Durant l'any els infants i joves que van al casal es troben cada dissabte a la tarda, i fan activitats lúdiques i formatives al seu local, al carrer de la Ramada de Vic. També fan una sortida trimestral, activitats esporàdiques o amb altres espais i unes colònies anuals, que aquest any els portaran

causa de l'enyorament. «Si algú es fa mal es desborda la solidaritat», explica Xavier Cortacans que, després de cinc anys d'estar al casal com a monitor, actualment n'és també el director. Es tracta d'un espai d'educació privilegiat per als nens i nenes que, en opinió de Josep Vilardell «a partir dels 8 anys necessiten tenir amics i sortir sols de casa».

La formació cristiana és present, de forma latent, en les activitats i les relacions que estableixen els nens i les noies amb els companys i monitors. També és important la presència dels joves del casal a l'eucaristia del dissabte dels Pares Claretians. Si bé l'opció d'anar a missa en grup té lloc una vegada al mes, sempre resta oberta la possibilitat d'anar-hi en petits grups o amb la família. D'altra banda,

de tant en tant, els joves reflexionen a partir de textos, com els de l'Aplec de l'Esperit, que va comptar amb la participació de dos joves del Casal Claret. Entre els pares es valora especialment l'educació cristiana.

Els principals valors que es treballen són el saber compartir, el prestar ajut i l'obertura a altres cultures. La presència d'immigrants és un fet al barri i això ha comportat experiències de convivència.

El director del Casal Claret defineix la relació que s'estableix amb les famílies immigrades de «bon veïnatge» i explica que es va intentar que els nens immigrants hi participessin de manera contínua, però es van trobar que «no era tan fàcil», perquè la seva cultura «fa que passen moltes hores al carrer, quan en el nostre cas això és a l'inrevés, els nens són sempre a casa i els protegem molt». (Fàtima Alemany)

Un dels valors que es treballen és l'obertura a altres cultures.

a Sant Pau de Segúries (Ripollès) del 3 al 11 d'agost. Cadascun dels quatre grups fan les colònies de forma independent, però coincideixen algun dels dies per poder fer activitats conjuntes.

Per als més petits, sovint les colònies són la primera ocasió en què se separen dels seus pares per uns quants dies. És una ocasió per espavilar-se i mostrar-se solidaris amb els companys quan tenen moments baixos, sovint a

Els «castors» viuran uns dies de contacte amb la natura.

Proposta educativa en valors

SOLSONA.—Els caps, nens i noies, de l'**Agrupament Escolta Pare Claret de Solsona** han preparat moltes activitats per als joves solsonins durant juliol i agost. Els escoltes de Solsona no veuen en l'estiu un simple període vacacional, sinó l'oportunitat d'aprofundir en tot allò que han estat treballant durant el curs, d'aprofundir en els valors que aquesta proposta educativa porta per bandera: fe, educació i país.

Els més petits, els *castors* (6-8 anys), es preparen per gaudir d'una gran experiència que difícilment oblidan. Per a molts, serà la primera vegada que es carregaran una motxilla i es calçaran unes xiruques per anar a passar sis dies de campaments fora de casa sense els pares. Seran sis dies de contacte amb la natura, plens de noves emocions, d'intensitat i sobretot... de diversió!

Els *llops/daines* (8-11 anys) també es preparen per anar a viure l'emoció de passar vuit dies de campaments en algun bell racó de la comarca, uns dies en els quals no tindran ni un sol moment per avorir-se, ja que els caps han preparat un munt de jocs, gimcanes, excursions, vetllades, danses...

Els *rangers/noies guies* (12-14 anys) podran disfrutar d'onze dies de campament fora de la comarca, en algun indret del Pirineu. Aprofitant la ubicació, els rangers i les noies guies troben en els campaments d'estiu una via per satisfer el seu esperit aventurer. Es coronen pics importants, es fan *raids*, esports d'aventura, tallers, jocs... i tot amb el clima de convivència propi d'un campament escolta.

Els *pioners/caravel·les* (15-17 anys) aprofitaran l'estiu per conèixer món. Amb la motxilla plena de tot allò necessari per passar quinze dies faran realitat el projecte que han estat preparant durant tot el curs: una ruta a peu pel nord de la península Ibèrica. Aprendran a conviure, a compartir, a gaudir de noves realitats i viuran experiències que, sens dubte, compensaran amb escreix els esforços dedicats per realitzar aquest petit somni d'un grup de joves escoltes.

Els *truc* (18-19 anys) fa dos anys que treballen en un projecte d'ajuda als immigrants del nostre país que es troben en condicions precàries. Han visitat centres d'acollida d'immigrants, han col·laborat en menjadors públics de barris marginals de Barcelona, i moltes altres activitats que sempre han tingut com a teló de fons l'objectiu de conèixer una realitat que tot i semblar-nos molt llunyana la tenim a la vora. Els *truc* continuaran realitzant durant l'estiu activitats de servei a aquest grup de població exclosa socialment. Unes activitats que són beneficioses per a aquests immigrants, però que alhora són especialment enriquidores per als joves que les porten a terme. (Ramon Estany)

Treballar la convivència dins del grup

TARRAGONA.—El Servei d'Acol·liment i Lleure Esplai-Colònies de la parròquia de Sant Pau de Tarragona ha estructurat la programació de les colònies d'aquest estiu, que se celebraran del 8 al 14 de juliol a Besalú, en les quals hi prendran part un total de setanta infants, nens i nenes d'edats compreses entre els 6 i els 12 anys, a l'esguard de divuit monitors.

Els objectius generals que es proposen aquestes colònies, segons explica Núria Conesa, una de les responsables de l'esplai, són «potenciar la compenetració i afavorir la confiança dins del grup, conèixer els pros i els contres de la competitivitat, entendre per què s'han de fer les coses ben fetes; en definitiva, treballar la convivència dins del grup». Les activitats que es desenvoluparan són força variades. A grans trets, als matins, s'inclouen tallers. Després de dinar, es fan assemblees de grup i se celebra una missa. Posteriorment, es duen a terme diverses activitats. Al capvespre, hi ha vetllades i pregària abans que els infants se'n vagin a dormir.

Les actuals instal·lacions del Servei d'Acol·liment i Lleure de la parròquia de Sant Pau es van estrenar durant el curs 1994-1995. Cal dir que la marginació i les situacions de risc social són presents a la zona. L'Agrupament Escolta Vidal i Barraquer, integrat dins del funcionament normal de l'esplai,

Les activitats que s'hi fan són força variades.

va adreçat a la «integració crítica i de manera general a l'educació intercultural», assenyala Núria Conesa. Una altra activitat, sorgida en el curs 1991-1992, en relació amb l'esplai i la catequesi és l'anomenat Catesplai. Els infants fan la catequesi el divendres d'una manera dinàmica i engrescadora, i cada mes s'organitzen sortides de cap de setmana.

Quant a planificació, el centre fa una trobada de monitors i monitores abans d'iniciar el curs per formar-se i organitzar l'any. El gran grup de monitors es distribueix en equips, que

desenvoluparan la seva tasca segons edats; també es formen les comissions que treballaran activitats conjuntes per a totes les edats; es plantegen els objectius generals per al curs i es defineixen les línies a seguir. Cada nivell planifica el curs en objectius específics i operatius. En el marc sociopedagògic, l'acció educativa es basa en un programa integral ampli, on es procura connectar amb altres grups «que garanteixin amb la seva feina i el seu suport que l'acció que volem dur a terme no es redueixi a un gest puntual», diu Conesa. (Joan Boronat)

Mireia Muñoz, coordinadora dels casals d'estiu de la Fundació Pere Tarrés

«Intentem transmetre als infants uns valors humans universals»

La Fundació Pere Tarrés és una entitat sense afany de lucre que té més de cinquanta anys d'experiència en l'educació en el lleure i que cada estiu organitza activitats de vacances per a un públic molt ampli: des d'infants de tres anys fins a joves de trenta. Una de les activitats que proposa són

els casals d'estiu, on els nens i les nenes, a més de viure l'estiu d'una manera lúdica, també participen en un projecte pedagògic. «L'educació en el lleure és un dret que tenen tots els infants», afirma Mireia Muñoz, coordinadora dels casals d'estiu de la Fundació Pere Tarrés.

—Per a la gent que no sap prou bé què és un casal d'estiu, com el definiria?

—El casal d'estiu és una oferta que cada cop està més viva a les grans ciutats, com ara Barcelona. La finalitat bàsica és donar un servei a aquelles famílies que volen planificar les vacances estiuenques dels seus fills. Un servei que entén el lleure com un espai educatiu i un dret fonamental de l'infant. El casal és un dels recursos que els pares tenen al seu abast, concretament a les escoles on porten els seus fills durant el curs. Moltes vegades el reclam d'organitzar un casal d'estiu prové de les mateixes escoles davant de la sol·licitud dels pares. La franja d'edat dels nens i les nenes que participen en un casal d'estiu és de tres a dotze anys. La nostra finalitat és que els infants s'ho passin d'allò més bé i que aprenguin moltes coses.

—Què és el que hi aprenen, els infants?

—Cal diferenciar entre allò que el nen aprèn durant el curs escolar, que són uns continguts més formals, i allò que aprèn al casal d'estiu. Són dos mons heterogenis, però alhora complementaris. Al casal, l'equip de monitors és qui s'encarrega d'organitzar les activitats, l'anomenat «centre d'interès» i el projecte educatiu. El monitor és, per tant, la persona que prepara allò que els infants aprendran. Intentem transmetre'ls uns valors humans universals (el respecte, la solidaritat, la responsabilitat, l'amistat...) i uns hàbits quotidians de convivència, d'higiene, etc. La ubicació del nen dins de l'escola al llarg del curs és molt concreta i ell ho sap. Això no obstant, ha de saber entendre que a l'estiu ve també a l'escola i que tant els espais com els companys són els mateixos, però que la dinàmica és totalment diferent. I és a partir d'aquí on comencem un període d'adaptació perquè el nen pugui endinsar-se en aquesta experiència, que esdevé fructífera per a ell.

—Quines activitats s'hi duen a terme?

—El casal d'estiu s'organitza per setmanes. Hi ha un centre d'interès —una història o eix d'animació— que l'equip de monitors prepara per a tot l'estiu i que s'estructura setmanalment. D'aquesta manera, si un nen està amb nosaltres tot l'estiu, cada set dies farà unes activitats específiques que no tornarà a repetir. Totes les activitats del casal estan relacionades amb

l'esmentat centre d'interès. Els monitors es disfressen, presenten un personatge determinat, juguen força amb la imaginació dels infants... Aquest és el punt de partida de l'organització de les múltiples activitats que es duen a terme i que es fonamenten en tallers, gimcanes, jocs, etc. Un cop a la setmana marxen d'excursió. Ara bé, no es tracta de fer quilòmetres, sinó que l'objectiu primordial és ajudar l'infant a descobrir el seu entorn urbà.

—A més de les activitats lúdiques i educatives, el vessant religiós també té cabuda als casals d'estiu?

—L'oferta que fem dels casals d'estiu és plural, està oberta a qualsevol col·lectiu i el que fem és adaptar-nos a les directrius generals de cada escola. Si ens adrecem a una escola religiosa i ens demanen continuar i fomentar uns hàbits concrets al casal, així ho farem. Un exemple paradigmàtic

el tenim amb la benedicció de taula. Si els infants estan acostumats a una benedicció determinada, mirem de seguir aquest costum, però potser introduïm alguna novetat. De vegades ha passat que la benedicció de taula que fem al juliol, si els ha agradat, la proposen ells mateixos quan tornen a l'escola al setembre.

—Quines diferències hi ha amb les colònies o els camps de treball?

—La gran diferència és que l'infant veu cada dia els seus pares i que se'n va a dormir a casa seva. Ens adaptem al programa —i a l'horari— que l'escola treballa durant el curs. L'horari més habitual del casal d'estiu és el següent: de 9.00 a 17.00. Així, no trenquem amb la vida diària que porta el nen. Pel que fa al projecte educatiu, als casals, a les colònies o als camps de treball es treballen uns objectius comuns, com ara l'hàbit d'higiene (rentar-se les mans i les dents cada dia...).

—Quants casals d'estiu organitza enguany la Fundació Pere Tarrés i quines són les principals novetats?

—La Fundació Pere Tarrés té quaranta casals d'estiu distribuïts arreu de Catalunya, però

Mireia Muñoz.

concentrats sobretot a Barcelona i rodalia (Castellar del Vallès, Sant Vicenç dels Horts, el Papiol, Terrassa, Barberà del Vallès...), que acullen un total de 3.500 nens. Els casals ja han començat el 25 de juny i acabaran el proper 26 de juliol. També n'hi haurà durant la primera quinzena de setembre. Enguany hi ha escoles que fins i tot ofereixen casals a començaments d'agost. Aquest estiu hem començat el tema de les jornades intensives. Les escoles, durant els mesos de juny i setembre, fan cada cop més aquest tipus de jornades. Els infants acaben les classes a la 13.00, es queden a dinar a l'escola i després vénen amb nosaltres. La dinàmica continua sent la mateixa, però tan sols dues hores: de 15.00 a 17.00. Això, evidentment, retalla el marge de fer grans coses.

—Els monitors i les monitores tenen un paper cabdal en els casals d'estiu.

—Sí. Intentem que els monitors que durant el curs han treballat a l'escola, desenvolupin la seva tasca també a l'estiu. Els demanem titulació, experiència i que siguin majors d'edat. Al llarg del curs nosaltres oferim cursos de formació als monitors. De cara a l'estiu, fem una jornada de formació conjunta per donar les grans línies bàsiques de la Fundació Pere Tarrés als casals. A partir d'aquí, es fan reunions per tal d'organitzar el casal i treballar aquestes línies de fons. Tenim uns dossiers on expliquem fil per randa la missió dels monitors. S'hi remarquen alguns temes que considerem essencials, per exemple, la relació dels nens amb els pares. Des de la Fundació Pere Tarrés, els casals d'estiu s'organitzen en coordinadors pedagògics. És la figura que s'encarrega de fer el seguiment pedagògic dels casals (tres o quatre) que té assignats, així com de la tasca dels monitors, sempre d'una manera molt acurada. Si hi ha alguna demanda per part dels pares, el coordinador pedagògic és qui l'atén i tracta de posar-hi remei.

Miquel Àngel Codina

Els jocs són una de les peces clau dels casals d'estiu.

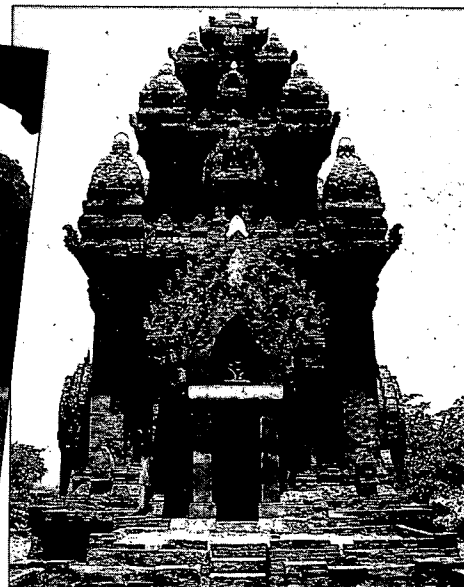
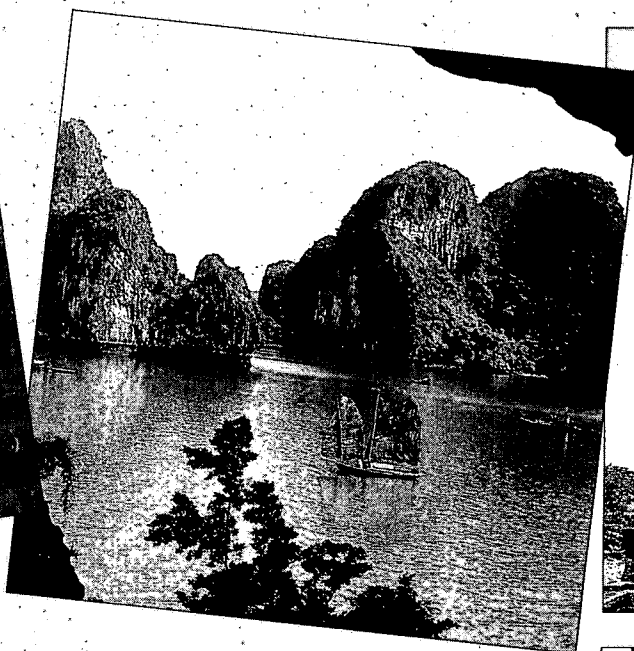
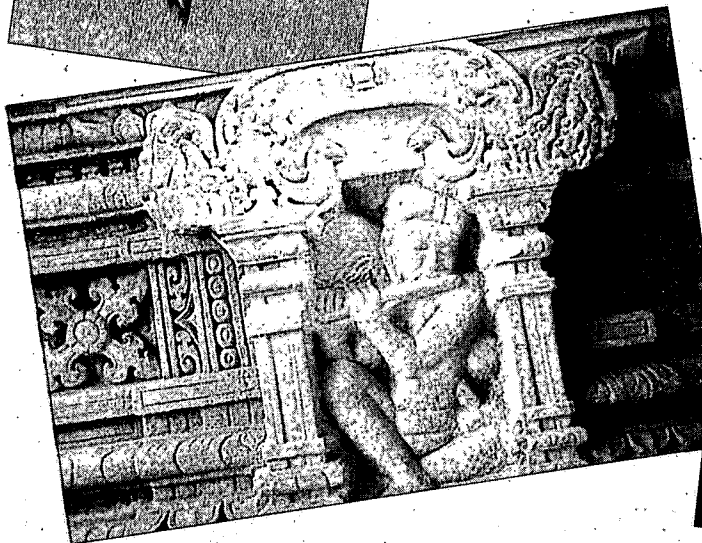
En benefici de la infància i de les famílies

L'estudi «Família i vacances infantils a Catalunya», presentat el juliol del 2001, va ser realitzat per Projectes Socials de la Fundació Pere Tarrés, centre de transferència del coneixement i de l'acció social de la Universitat Ramon Llull. Segons les dades que aportava l'informe, el 48,4% dels infants i adolescents entre 3 i 16 anys de Catalunya van participar l'estiu del 2001 en alguna activitat de lleure educatiu. Pel que fa als casals d'estiu, els pares i/o tutors dels menors van assenyalar els següents avantatges: permet veure cada dia els fills (29,8%); és el que proposa el centre on van durant l'any, ja que molts casals es fan en el marc escolar (23,8%); són més econòmics (9,5%) i cobreixen tota la temporada (7,1%).

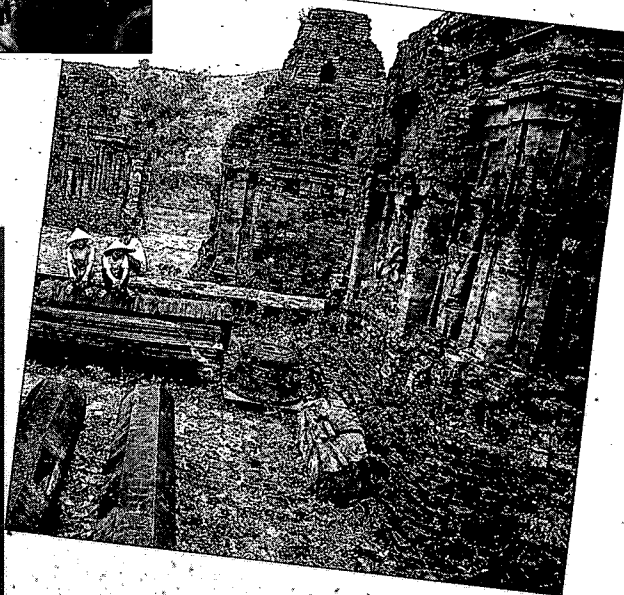
L'estudi també destacava que els infants i joves participarien més en les activitats d'estiu si aquestes fossin més econòmiques. Amb aquesta motivació, la Fundació Pere Tarrés ha engegat per a aquest estiu l'anomenat Xec Vacances Educatives, una iniciativa que pretén mobilitzar els recursos dels diferents actors socials (administracions, empresaris, entitats educatives...) en benefici de la infància i de les famílies per tal de subvencionar part d'aquestes activitats de lleure.

Del 18 de novembre al 3 de desembre del 2002

Viatge al sud-est asiàtic: VIETNAM / CAMBOTJA

*Les tradicions orientals i la diversitat
paisatgística de la península d'Indo-xina*

SORTEIG TRADICIONAL 2002

En el sorteig efectuat davant notari, han resultat premiats els números següents:

1r premi **45.336**

2n premi **27.325**

3r premi **27.477**

premi especial de portada: 907

MOLTES GRÀCIES PER LA VOSTRA COL·LABORACIÓ

VISITAREM:

AL VIETNAM:

- Hanoi
- Hoalu
- Hoa Binh
- Halong
- Danang
- Hoi An
- Hue
- Ho Chi Minh
- Vinh Long

Les coves de Tam Coc
Creuer pel riu Da
Poblet de minoria Dao
Poblet de minoria Muong
Creuer per la magnífica badia
de Halong (declarada per la
Unesco Patrimoni de la
Humanitat)
Creuer pel riu del Perfum
Túnels de Cu-Chi
Viatge en vaixell pel riu
Mekong

A CAMBODJA:

- Siem Reap
- Angkor
- Phnom Penh
- Wat Phnom

Ruïnes de Bayon
Complex d'Angkor
Temple de Ta Prohm en plena
jungla

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

DEMANEU INFORMACIÓ A: AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

Vaticà

església en el món

Els anglicans s'acosten a Roma

ROMA.— L'arquebisbe anglicà de Canterbury i president de la Comunió Anglicana, George Carey, ha volgut expressar el seu agraïment al Papa per l'amistat que els uneix des de fa onze anys, i li ha fet saber a títol personal que deixa el càrrec de cap de l'Església angli-

cana. La insòlita exposició sobre l'anglicanisme als Museus Vaticans, aquesta visita de comiat de Carey i la recent conferència a la Universitat Gregoriana sobre anglicanisme no són coincidències, sinó que responen a un tímid però real acostament entre totes dues confessions cristianes.

El pastor anglicà George Carey ha anunciat la seva renúncia anticipadament, prevista inicialment per al 2006 però que serà efectiva el 31 d'octubre d'enguany. Carey és londinenc d'origen, té seixanta-sis anys i en fa onze que presideix la Comunió Anglicana, que compta amb setanta milions de fidels arreu del món.

Joan Pau II va repassar amb l'arquebisbe anglicà les fites del diàleg catòlic-anglicà més representatives de la darrera dècada i va lloar la tasca de reconciliació iniciada per Carey a Terra Santa, oferint possibilitats de trobada a líders cristians, jueus i musulmans per trobar una solució definitiva al conflicte.

L'arquebisbe de Canterbury ha afirmat en més d'una ocasió que l'Església s'unirà, però que això no succeirà mentre ell encara visqui. L'esperança d'un cristianisme que superi l'escàndol de les divisions és una constant en Carey, que n'ha parlat a bastament amb la reina d'Anglaterra i cap de la Comunió Anglicana i també amb el Papa, a qui reconeix un lideratge espiritual indiscutible.

Un dels interlocutors de Carey a Anglaterra és el cardenal catòlic Murphy-O'Connor, convençut que allò important és el que uneix catòlics i anglicans i no allò que els separa. Aquest cardenal ha estat un dels impulsors per l'abrogació de la llei d'insediament, que prohibeix el rei d'Anglaterra casar-se amb una catòlica però que en canvi li permetria casar-se amb una jueva o una hindú.

Per a Joan Pau II, la visita de George Carey és un signe viu que desvetlla el

El Papa, amb George Carey, obrint la Porta Santa de Sant Pau Extramurs el gener del 2001.

nivell de les relacions que des de fa anys mantenen catòlics i anglicans. Un dels fruits visibles és la formació el gener de l'any passat d'una nova comissió anglicano-catòlica romana per a la unitat i la missió. Per part catòlica en forma part l'arquebisbe australià de Brisbane, John Bathurst, i per part anglicana la presideix el bisbe de Highvale (Sud-àfrica).

L'arquebisbe anglicà Carey s'ha mostrat sempre partidari d'intensificar el treball teològic amb els catòlics, tot i que

reconeix que no s'avança a la velocitat que voldria. En el fons, la separació de catòlics i anglicans es remunta a 450 anys (el 1531 Enric VIII es va proclamar cap de l'Església anglicana i dos anys més tard el papa Climent VII el va excomunicar) i és lògic que la unitat no s'aconsegueixi en un parell d'anys.

D'altra banda, l'Església anglicana s'ha vist greument afectada per una crisi econòmica que l'obliga a desprendre's de béns immobles i de patrimoni per fer front a la situació que l'ha dut a perdre uns 125 milions d'euros per la caiguda de les seves accions a la companyia Vodafone. La comunitat anglicana, però, s'oposa a la possibilitat que la jerar-

quia vengui la prestigiosa col·lecció pictòrica de Zurbarán, tot i que la Junta de Governadors de la cúria anglicana ja va decidir el novembre passat que la vendria. Els quadres estan al palau episcopal del bisbe de Durham i corresponen a la sèrie de Jacob i els seus fills. En total són 13 teles, totes elles, menys una, atribuïdes al pintor espanyol. La valoració s'estima en uns 16 milions d'euros.

Miriam Díez Bosch

Intensa tasca caritativa de la Santa Seu

ROMA.— En els darrers mesos, la Santa Seu ha fet una intensa tasca d'ajuda a les persones més necessitades a l'Afganistan, així com en diversos llocs del món afectats per la pobresa. Així ho revela un informe del Pontifici Consell Cor Unum sobre l'activitat caritativa al món i la promoció humana als països en vies de desenvolupament. L'informe assenyala que amb motiu de la Jornada de Jejun i de Pregària per la Pau, celebrada el 14 de desembre després dels atemptats terroristes de l'11 de setembre i de la guerra de l'Afganistan, el Papa va encarregar a Cor Unum que destinés els fons recollits en aquell dia als més necessitats. Mentre les ofertes continuen arribant s'han recollit 1.800.000 euros. Així mateix, per disposició del Papa, Cor Unum ha enviat en els primers mesos d'aquest any ajuda per valor de 950.000 dòlars per als refugiats afganesos, les víctimes de la guerra a l'Orient Mitjà i els refugiats iraquians. A més, ha enviat una contribució de 50.000 dòlars a un hospital de Nova York per a les cures mèdiques de les víctimes de l'atac terrorista. Al maig, durant el seu viatge apostòlic a Azerbaidjan, el Bisbe de Roma va lliurar un xec de 100.000 dòlars per als refugiats d'aquest país.

En relació amb l'ajuda a poblacions afectades per catàstrofes i guerres, el dicasteri de la caritat papal ha destinat 1.209.700 dòlars. Pel que fa als fons per a la promoció humana integral dels sectors més febles de la població en diversos països, va destinar-hi 841.200 dòlars. Per últim, el consell d'administració de la fundació Populorum Progressio, instituïda pel Papa per afavorir la promoció humana de les poblacions indígenes, mestisses i afroamericanes camperoles pobres d'Amèrica Llatina i del Carib, va examinar 294 projectes, i va decidir finançar-ne 216 per un total de 1.773.700 dòlars. (N.E.)

Els hinduïstes diuen que el Papa és un sant

ROMA.— «Un gran sant», «un gran líder espiritual» o «un far lluminós» són algunes de les definicions de Joan Pau II pronunciades pels hinduïstes reunits a Castelgandolfo en una trobada d'hindús amb cristians. La trobada hindú-cristiana impulsada pel Moviment dels Focolars ha comptat amb la participació de Kala Scharya, directora de l'institut de cultura de la Universitat Somaiya Sanskriti Peetham de Bombai, que resumeix l'encontre a Castelgandolfo entre cristians i hindús com a «una experiència espiritual, a més d'un acte acadèmic». El fet d'haver conegut de prop Chiara Lubich, la fundadora dels Focolars i amfitriona de l'acte, ha estat un enriquiment per als participants de l'Índia, que consideren el camí espiritual de Lubich molt semblant a la d'alguns sants hindús. En unes declaracions a Ràdio Vaticana, el rector d'aquest institut cultural de la Universitat de Bombai, Shantilal Somaiya, va mostrar-se convençut de la utilitat d'aquest tipus de trobada: «Estic segur que les religions aprendran a conèixer, comprendre's i treballar juntes pel servei de la humanitat.» (M.D.B.)

Líders religiosos mundials valoren amb el Papa la trobada d'Assís

ROMA.— El Papa ha assistit a una autèntica desfilada de líders religiosos mundials en els darrers dies. Per motius diversos, membres de diferents religions i confessions s'han reunit a la Ciutat Eterna i han volgut compartir amb ell les fites interreligioses obtingudes. El grup més nombrós ha estat el format pels líders de les religions mundials que volen promoure la col·laboració post-Assís. Els representants de les religions presents a la Jornada Interreligiosa per la Pau, celebrada el 24 de gener a la ciutat italiana d'Assís, es van trobar a la seu del Pontifici Consell per al Diàleg Interreligiós, presidit pel nigerià cardenal Francis Arinze, que va puntualitzar com el diàleg no pot romandre al nivell d'esdeveniments com el d'Assís. Per ser més operatiu, Arinze va avançar que la col·laboració es podria concretar assumint la forma d'un organisme que oferís suggeriments al Pontifici Consell i a persones de diferents religions per promoure iniciatives simbòliques a favor de la reconciliació, dels grans valors que duen a la justícia i a la pau, especialment allà on més es pateix. (M.D.B.)

Procés de pau a Irlanda del Nord: cal accelerar els terminis

ROMA.— Jerry Adams, líder del Sinn Féin, ha informat a la Secretaria d'Estat vaticana del procés de pau a Irlanda del Nord, insistint en la necessitat d'accelerar el ritme de les negociacions per tal d'arribar a una pau amb justícia. El portaveu del Papa, Navarro Valls, va explicar que Adams va fer referència a la violència que encara assetja la població nord-irlandesa, i va lloar la contribució de l'Església catòlica i de les Esglésies cristianes en general per tal de promoure una pedagogia pacífica. Adams va voler fer saber a la Santa Seu que si Europa té en consideració les identitats regionals en el procés d'integració europea, repercutirà en una pau duradora a Irlanda del Nord. (M.D.B.)

Puericultores Aux. geriatría

Organització d'assistència

Precisa auxiliars de geriatría i puericultores, amb titulació, per a treball domiciliari.

De 25 a 55 anys, amb experiència.

Tel. 932 315 227 de 10 a 14 h i de 17 a 19 h.

Xile

Carta pastoral del cardenal Errázuriz sobre el matrimoni

SANTIAGO DE XILE.— Sota el títol *Allò que Déu ha unit* s'ha presentat l'esperada carta pastoral de l'arquebisbe de Santiago de Xile, el cardenal Francisco Javier Errázuriz, sobre l'estabilitat i indissolubilitat del matrimoni i sobre la vida familiar. En el text, el cardenal reitera l'ensenyament de l'Església i afirma que «la indissolubilitat és una propietat essencial del matrimoni».

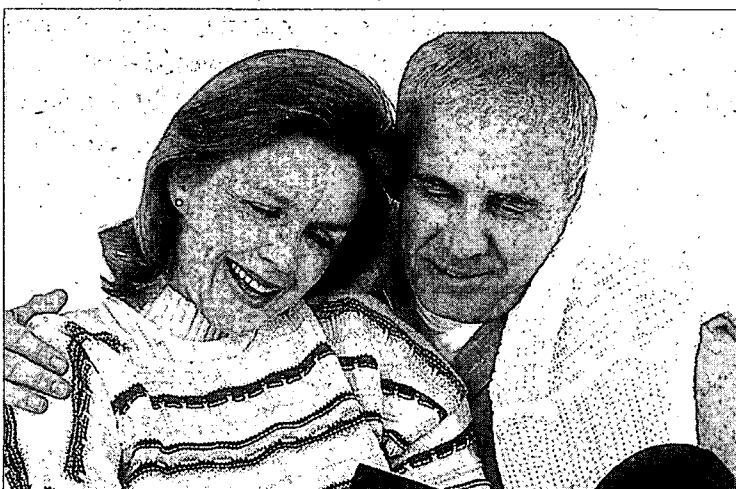
Aquesta carta va ser donada a conèixer poc abans que la comissió de Constitució, Legislació i Justícia del Senat xilè es pronunciés sobre els temes de fons del projecte de llei de divorci. Per al purpurat, a l'hora de legislar sobre aquesta matèria cal tenir en compte el dany que ha produït en moltíssimes famílies i pobles la introducció del divorci.

Sobre la crisi que travessa la família a Xile, el cardenal subratlla que incloure el divorci en la legislació no és una resposta: «El divorci és un mal que té conseqüències molt greus per a l'estabilitat de la llar, per a la vida de la societat i per a les futures generacions. (...) La feblesa familiar que constatem ens exigeix abordar plegats, amb

Cal millorar la legislació a favor de la família.

totes les nostres energies, un conjunt de tasques favorables a la formació i l'enfortiment de famílies estables, i riques en valors socials i religiosos.»

Segons l'arquebisbe de Santiago de Xile, el vincle conjugal per a tota la vida és un signe de la vocació de la família i cal millorar la legislació a favor de la família. En relació amb les ruptures definitives, reconeix que cal preocupar-se d'aquestes situacions, «però això no significa que per enfrontar les ruptu-

res calgui negar la indissolubilitat matrimonial».

El cardenal Errázuriz assegura que «tampoc no volem imposar una veritat, tot i que la considerem decisiva (...). En realitat, es tracta de veritats assequibles a la nostra capacitat de raonar. No és necessària la fe per fonamentar l'anhel de l'ésser humà de viure en família ni per pensar que (...) la característica decisiva de l'aliança matrimonial és la de ser segellada per sempre». (N.E.)

ITALIA

Crida d'organitzacions catòliques al G8

ROMA.— «Els pobres no poden esperar.» Així comença la crida formulada per 45 associacions catòliques i instituts missioners als líders del G8 reunits recentment al Canadà: «Ens amoïna i denunciem un cop més la tergiversació de l'escala de valors que guia les decisions dels governs, que relega al darrer lloc l'ètica i la política, en una paraula, l'objectiu de la justícia social, i posa en primer lloc les raons de les finances i de l'economia, que són i han de continuar sent eines per a l'assoliment d'aquest objectiu.» Les propostes concretes que la crida presenta als governs occidentals es refereixen a l'«aïllament polític i comercial» dels paradisos financers i fiscals, a l'enfortiment dels compromisos en la lluita contra la sida i a l'activació d'un procediment d'arbitratge internacional per al deute encomanat a un organisme independent que no sigui el Fons Monetari Internacional». (VID)

ISRAEL

El P. Battistelli, alarmat per l'espiral de violència

JERUSALEM.— La repetició de les accions violentes a Israel «provocarà dolors fins i tot més grans», ha dit el P. Giovanni Battistelli, *o.f.m.*, custodi de Terra Santa. Sobre els atemptats kamikazes palestins i les represàlies israelianes, afirma que «es tracta d'innocents que han perdut la vida per un gest irracional que la raó i la consciència són incapaces d'acceptar. (...) Però aquest mecanisme d'acció i de reacció no proporciona cap avantatge per a cap de les parts en lluita». Segons el religiós, tampoc no serà positiva la construcció d'un mur entre Israel i Cisjordània, «no sé com podrà impedir l'ingrés de terroristes però aguditzarà els enfrontaments sense donar al poble israelià la seguretat de les seves fronteres». (VID)

CUBA

Nou arquebisbe per a Cuba

L'HAVANA.— El Papa ha nomenat Mons. Juan García Rodríguez nou arquebisbe de Camagüey, Cuba. L'arquebisbe electe era fins ara auxiliar de la mateixa arxidiòcesi i succeeix Mons. Adolfo Rodríguez Herrera, la renúncia del qual al govern pastoral va ser acceptada per haver assolit el límit d'edat. Camagüey té una superfície de 18.671 quilòmetres quadrats, una població de 858.351 habitants, dels quals 535.000 són catòlics, i compta amb 25 preveres, 52 religiosos i cinc diaques permanents. (ACI)

RECTIFICACIÓ

En relació amb la notícia que publicàvem el 27 de juny passat, a la pàgina 7, sobre la canonització del P. Pius, s'assenyalava que el grup dels sants distingits amb el do dels estigmes està format per sant Francesc, santa Clara i santa Caterina de Siena. Sobre això, aclarim que en aquest grup hi ha uns 60 sants i santes, entre els quals no hi ha inclosa Clara d'Assís.

ESTATS UNITS

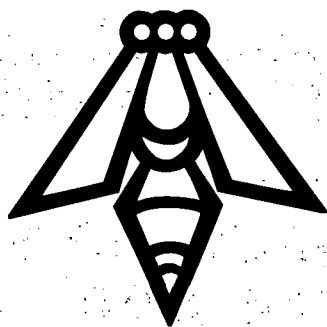
L'Església aplaudeix la prohibició d'executar disminuïts psíquics

WASHINGTON.— La decisió recent de la Cort Suprema nord-americana d'abolir la pena capital per als disminuïts mentals ha estat molt ben rebuda per l'Església catòlica. En representació de la Conferència Episcopal dels Estats Units, la Gna. Mary Ann Walsh, declarava a Ràdio Vaticano que es tracta d'un pas important en la lluita contra la pena de mort i que l'episcopat continuarà els seus esforços per abolir la pena capital, «considerant sobretot la preocupació pels errors que es cometen». En nom dels prelatos nord-americans subratlla: «Ens preocupa també la manera com la pena capital ens denigra com a societat. Com ha dit el Sant Pare, no hi ha necessitat de la pena capital en aquesta era. Podem mantenir allunyades les persones perilloses per a la societat sense matar-les.» (Zenit)

CERABELLA

zona industrial, A
ES 08181 SENTMENAT (BARCELONA)
Tel. +34.93.715.31.02 Fax +34.93.715.02.51

CERERIA ABELLA,
Sant Antoni Abat, 9
08001 BCN
t. 934 41 09 07 / fax. 934 41 70 47

CERERIA ABELLA,
Boters, 5 (Portaferriusa)
08002 BCN
t./fax: 933 18 08 41
NOC,
Comte Borrell, 41
08015 BCN
t. 934 42 93 28 / fax. 934 41 90 47

cerers
des de
1862

LOURDES

RELIGIOSA i TURÍSTICA, 16-19 d'agost
a l'anada: petit creuer pel Canal Midi,
de tornada: nit a Sant Sebastià i
parada a Saragossa (visita al Pilar)
Sortida des de BARCELONA,
TARRAGONA, REUS, VALLS, VIC...

Viatges ©Alemany

• Pau Claris, 151 - Tel. 932 723 670
• Major, 10 - Tel. 938 833 330-Vic
Truqui i l'informarem

Espanya

L'Església prepara un document sobre el terrorisme

MADRID.— La Comissió Permanent de la Conferència Episcopal Espanyola ha iniciat la reflexió sobre el compliment del seu Pla Pastoral per al quadrienni 2002-2005 *Una Església esperançada: mar endins!* Així, ha decidit propiciar una reflexió entre els teòlegs

i intel·lectuals catòlics sobre el terrorisme. A més, publicarà un document que animi els catòlics i les persones de bona voluntat a treballar sincerament per eliminar el terrorisme i consolidar la convivència en la llibertat i el respecte als drets humans.

Segons els bisbes, els criteris que han de marcar aquest treball passen, en primer lloc, per la condemna taxativa i sense pal·liatius d'ETA, «que constitueix un menyspreu a la vida humana, do sagrat, i un atemptat gravíssim contra l'home, imatge del mateix Déu, en la línia dels nombrosos pronunciaments de la Conferència Episcopal i dels bisbes». Aquesta condemna també s'estén als qui de forma directa o indirecta donen suport al terrorisme. Els prelatos també es comprometen a mostrar el «suport i l'apropament de l'Església a les víctimes del terrorisme, (...) veient-hi el rostre sofrent de Crist».

Així mateix, l'episcopat renova el compromís de l'Església en l'eliminació del terrorisme mitjançant la invocació de l'ajuda de Déu, «inculcant en la societat i particularment en la joventut el sentit moral i la referència als valors cristians i a la dignitat de la persona humana, i creant espais de diàleg, de convivència i de fraternitat». A més, manifesta la seva decisió d'estudiar en profunditat els orígens, les causes i les conseqüències del terrorisme a partir de la Doctrina de l'Església.

Amb aquesta acció i amb el conjunt del seu Pla Pastoral, la Conferència Episcopal intenta contribuir a la pau al País

Els bisbes volen contribuir a la pau al País Basc.

Basc i a tot el territori espanyol «sebrant l'esperança en el fidels catòlics i en la societat en general». La Comissió Permanent, davant les polèmiques informacions publicades recentment en alguns mitjans de comunicació, convida els catòlics a «renovar l'amor a l'Església, mare i mestra, sagrament i camí, sempre i per a tots, de la trobada amb Déu i dels homes entre ells» i a mantenir la comu-

nió amb els seus pastors.

Per la seva part, l'arquebisbe de Madrid, Antonio M. Rouco, i els seus bisbes auxiliars, arran dels darrers atemptats amb cotxe bomba de la banda terrorista ETA, han fet unes enèrgiques declaracions contra el terrorisme i els qui el toleren, justifiquen o encobreixen. També han exhortat els fidels a perseverar en la pregària per la pau. (SIC)

Un grup de presos crea un cor de música religiosa

VALÈNCIA.— Un grup de 20 reclusos del centre penitenciari de Picassent ha format un cor de música religiosa. El cor, que compta amb un repertori de més de quaranta peces, intervé en les eucaristies del cap de setmana que se celebren a la presó i tenen previst ampliar les actuacions a diferents celebracions culturals organitzades per la direcció del centre. El grup va sorgir a iniciativa del capellà de la presó, Juan Carlos Fortón, i

està dirigit per dos reclusos amb coneixements musicals. Cada divendres el grup sencer es reuneix en una de les dependències de la presó per assajar. Segons Juan Carlos Fortón, els presos participen de forma més activa en la vida cultural i religiosa del centre penitenciari i contribueixen a oferir «no només un nou servei a l'eucaristia sinó també a estimular l'evangelització a través de la música». (AVAN)

Campanya de Pastoral de la Carretera

MADRID.— La Pastoral de la Carretera aprofita la Jornada de Responsabilitat en el Trànsit per revifar la seva responsabilitat davant els diferents problemes relacionats amb el trànsit per carretera. El lema d'enguany és «La pressa no condueix a res». El bisbe promotor de la Pastoral de la Carretera, Carmelo Echenagusía, en una carta pastoral enviada amb motiu d'aquesta campanya, assenyala que l'Església té una gran responsabilitat, que és la

crida als conductors per conèixer i respectar les normes de circulació; respectar els altres, siguin conductors o vianants; controlar les pròpies facultats evitant el consum d'alcohol i drogues; i d'una manera especial convida els conductors a tenir en compte la consigna que l'apostolat de la Carretera difon enguany: «No ser esclau de la pressa, tan mala consellera sempre i causa freqüent de tantes desgràcies.» (Infomadrid)

Reconeixement a Mons. Amigo

SEVILLA.— Mons. Carlos Amigo Vallejo, arquebisbe de Sevilla, ha rebut el III Premi Qualitat de Vida que concedeix l'Associació Andalus de Trasplantats Hepàtics, pel seu suport a l'entitat i pel reconeixement a la donació d'òrgans com a acte de solidaritat cristiana. (SIC)

El Multifestival David vol arribar enguany a tots els racons del món.

El Multifestival David en directe

SIGÜENZA.— La 17a edició del Multifestival David ja està llesta per obrir les portes. Enguany se celebrarà a la ciutat de Sigüenza (Guadalajara), de l'11 al 14 de juliol, on s'espera que més de 2.000 persones, provinents de 30 països, acudeixin a aquesta convocatòria anual en què un centenar d'artistes proporcionaran durant tres dies vint-i-quatre hores de música i quaranta més de tallers i exposicions sota el lema «De bat a bat. L'acollida contra l'exclusió».

El David d'enguany vol arribar més lluny que mai. Per això no només es podrà seguir en directe per tots els qui vagin a Sigüenza, sinó que a través de diversos mitjans de comunicació, moltes més persones podran estar al corrent de les evolucions. El més pràctic per no perdre's detall és a través de l'EWTN Ràdio Catòlica Mundial, des d'on cada dia hi haurà resums diaris per a tot el món de parla hispana. Aquesta emissora es pot sintonitzar a través d'Internet a http://www.ewtn.com/audiovideo/eng_amfm.ram. També hi ha un link directe des de la pàgina del multifestival: www.multifestivaldavid.com. A l'Estat espanyol, diverses emissores també cobriran alguns moments de la trobada, com ara Radio Familia a Saragossa (102.1 FM), La Voz de Fátima a Vigo i Pontevedra (107.1 FM) i Radio Santa María a Toledo i Madrid (98.3 FM). (C.C.)

Ajuda'ns a salvar una vida!

- Centres d'acolliment de mares amb problemes.
- Ensenyament de planificació familiar natural.
- Grups de joves PRO-VIDA que promouen una cultura de la vida.

TELÈFONS DE LA VIDA
932 047 111 i 932 805 683

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA
BONAPLATA, 42, 1º, TEL. 204 71 11 08034 BARCELONA

COL-LABORA FENT-TE'N SOCI

☐ SÍ A LA VIDA, DESITJO REBRE EL BUTLLETÍ INFORMATIU PRO-VIDA

NOM

Adreça

Població

Província

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA- BONAPLATA, 42, 1R, TEL. 204 71 11 08034 BARCELONA

LUNA PARK Roma (Itàlia)

Estimats amics,

Aquesta vegada us escric des del Luna Park de Roma, on treballo. Vaig arribar d'Àfrica el 1986, malalta. Un cop recuperada, les meves responsables em van proposar d'anar a compartir la vida dels «firaires» i ho vaig acceptar. Això era molt diferent del desert del Sàhara, d'on venia, però aviat vaig està d'acord, tot confiant i sent conscient que es pot estimar i deixar-se estimar en qualsevol lloc i que siguis on siguis, si hi ha amor, allà hi ha Déu.

Som tres germanetes de tres nacionalitats diferents les que treballem aquí. Aquest parc va ser inaugurat fa uns 45 anys. En aquell temps l'ambient de les fires era socialment marginat i l'Església era poc present. Nosaltres vam voler apropar-nos amb molt de respecte perquè a través nostre l'Església els fos més propera. En aquest parc treballen unes 500 persones i actualment hi ha molta mà d'obra d'Albània i Montenegro.

Així, hi vam construir la nostra caseta de fusta i vam preparar un joc per als nens que fos ben bonic i donés també serenitat als més grans. Durant aquests anys hem canviat de joc en diverses vegades. En l'actualitat consisteix en l'Arca de Noè. Un cartellet discret diu «Poso el meu arc en els núvols i esdevindrà un senyal d'aliança entre jo i la terra» (Gn 9,13). Amb una canya de pescar s'han d'agafar cinc anells en un minut i es guanya sempre. Per als regals més grans s'acumulen els punts. Molts d'aquests regals els fem nosaltres mateixes. És bonic constatar que aquells nois que venien a jugar quan eren petits portats pels seus pares, ara, ja casats, ens porten els seus fills i això ens permet construir amistat amb la gent del carrer.

Som una congregació obrera. Com Jesús, ens volem fer amigues de tothom, i estem disponibles per a la gent del Parc, perquè som aquí per ells. Volem estimar-los a tots com Déu els estima, voldríem ser com un llevat que es confon amb la massa per fer-la pujar, i donar testimoni de la humanitat santa del nostre estimat germà i Senyor Jesús. Els horaris del parc són llargs i pesats, la

música ensordeix i a l'hivern fa molt de fred; com és natural treballem els diumenges i totes les festes. És cert que a vegades anem molt cansades, però això forma part de tota vida de feina. Durant aquests 13 anys a les fires he rebut molt dels meus veïns. Són gent senzilla, generosa, servicial, tenaç en la seva feina i amb un sentit religiós molt arrelat. Cada any hi ha un dia de fires gratuïtes per a tots els disminuïts psíquics. Les germanetes anem a les seves festes de família i som sempre a prop dels malalts. Ells també comparteixen la nostra vida i ens sentim estimades tal com som. Són llaços d'amistat i de confiança.

Vam ser a Lourdes amb vint firaires de Roma en una trobada de caire espiritual de firaires d'arreu d'Europa. Va ser molt enriquidor. Als del parc també els és proper fra Giuseppe, un franciscà molt obert i dinàmic. És ell qui prepara els sagraments i els adapta a la seva vida de treball i als seus horaris.

Aquests últims anys tenim problemes de feina i tots ens sentim insegurs. Nosaltres, les germanetes, som solidàries amb els nostres companys. Plegats lluitem perquè se'ns respecti i es tingui en compte la nostra categoria. I que tots puguem mantenir-nos lliures en una societat que té tan poc en compte els valors humans i és tan poc tendra amb els més petits.

Per mantenir una vida contemplativa en el món i una intimitat cada dia més pregonada amb Jesús, procurem ser fidels als nostres temps de pregària i als dies de silenci com són els dimarts, dia de descans al parc. No ens podem equivocar si seguim Jesús i volem imitar-lo. Tant en el treball com pels camins, com entre la gent, intentem aixecar els ulls cap a Jesús i entrar en conversa amb Ell com l'ésser més estimat del món.

Fins aviat, la vostra germaneta Mercè de Jesús.

Una imatge de Luna Park.

PARRÒQUIA JESÚS REDEMPTOR Laboulaye (Argentina)

Estimats en el Senyor, Pau i Bé,
Sóc un frare franciscà que fa 30 anys que treballo a l'Argentina i també en fa molts que rebo el vostre setmanari gràcies al P. Francesc Gamissans. Realment és com una finestra oberta al món el fet de poder llegir de cap a peus el setmanari i alhora em fa sentir com si fos a casa.

Aprofito per fer-vos arribar les meves felicitacions i agrair tot el bé que feu amb el vostre setmanari des de l'òptica cristiana.

Gràcies i que Déu beneeixi tot el vostre esforç,

Fra Josep Grau

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐

Àsia i Oceania: 243,82 € ☐

Missioner ☐ **Missionera** ☐

(Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐

Domiciliació bancària ☐

Titular Data

Entitat

Oficina

DC

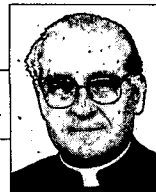
Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

L'Església se sent solidària amb els malalts de sida

Del 7 al 12 de juliol se celebra a Barcelona la XIV Conferència Internacional de la Sida. Hi ha inscrits més de quinze mil especialistes d'arreu del món, amb el suport de moltes institucions governamentals i no governamentals i l'interès dels mitjans informatius, que generen una gran expectació. L'Església desitja que aquesta iniciativa aconseguixi uns resultats positius davant de tan greu malaltia.

L'Església és sensible davant dels malalts de sida. Un de cada quatre és atès per centres de l'Església i al Tercer Món la proporció és molt més gran.

Abans de la malaltia ha d'haver-hi uns sistemes de prevenció correctes. El Papa ha dit que «és necessari dir amb insistència que la prevenció ha de ser, alhora, respectuosa de la dignitat humana i veritablement eficaç, proposant-se dos objectius: una informació adequada i una educació per a la maduresa responsable». L'Església desitja que ambdós objectius siguin sempre respectats a la nostra societat. «Per tal com la sida es transmet per via sexual, la millor prevenció, i al mateix temps la més eficaç,

és la formació en els autèntics valors de la vida, de l'amor i de la sexualitat» (intervenció de Mons. Javier Lozano Barragán en la XXVI sessió especial de l'assemblea de l'ONU sobre la sida, 25-27/VI/2001).

L'esforç en la investigació clínica i farmacèutica crea un desfasament molt significatiu entre els països desenvolupats i els països del Tercer Món. Es pot dir que a un major nivell econòmic correspon una major qualitat assistencial, fins i tot uns índexs més alts de supervivència. La investigació farmacèutica obté uns beneficis legítims en l'experimentació. Però, per desgràcia, al Tercer Món i a grups marginals no els arriben aquests beneficis, donat l'elevat cost econòmic dels medicaments. L'experimentació de productes químics se serveix de proves complexes. Per comprovar els efectes d'un producte s'administra a uns malalts seguint unes pautes: a alguns se'ls dona medicació i a d'altres un placebo per contrastar l'eficàcia de l'experiment. És dolorós saber que alguns centres d'investigació fan servir persones del Tercer Món o marginades per a aquesta classe de proves. També

per a aquestes persones la vida té ple valor i sentit. Tots els malalts tenen el dret de ser ajudats. I mai s'ha de caure en una actitud selectiva per criteris elitistes.

Quantes persones, per manca de solidaritat en el repartiment dels recursos mèdics i farmacològics estan abocades a una manca de qualitat de vida i a una mort imminent. La passivitat de deixar morir clama a la consciència ciutadana. Aquests malalts, quan estan en fase terminal, han de ser sempre objecte de cures paliatives, una forma privilegiada de solidaritat humana i cristiana.

Quant a l'Estat, aquest ha de ser respectuós amb la vida privada dels ciutadans. Però cal tenir en compte que la sexualitat humana té unes dimensions que no es redueixen al merament privat. En efecte, de l'exercici de la capacitat sexual sorgeixen institucions com el matrimoni i la paternitat i la maternitat. I quan aquest exercici atempta contra la moral comuna (pornografia o escàndol públic), quan atempta contra els drets dels menors d'edat o quan l'ús del sexe implica la creació d'un risc per a altres persones i al capdavant per a la salut pública la intervenció de les autoritats públiques és legítima.

Malgrat la complexitat de la medicina, de la mateixa natura o de les lleis, Déu els diu a tots i a cadascun d'aquests malalts: «T'estimo, confia en mi.» També l'Església estima i és solidària amb els malalts de sida.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Exigències ecològiques

L'estiu ens apropa més a la natura i fa que ens obrim més a la bellesa de la creació. Sembla que valorem millor les exigències d'una autèntica i equilibrada ecologia. El contacte amb la natura ens fa prendre major consciència de la bellesa del nostre hàbitat, el qual incideix certament en la nostra vida i en la vida de les generacions que vindran.

És ben cert que el nivell de vida que tots desitgem fa que els elements que constitueixen el nostre ambient natural se'n ressentin molt més que abans, per l'ús, i no cal dir pel mal ús, que se'n fa. No hi ha dubte que el deteriorament de la natura és també conseqüència del consumisme i del caràcter desordenat del nostre desenvolupament i progrés.

Joan Pau II parla en dues encíclics de la qüestió ecològica. Afirmar que «el caràcter moral del desenvolupament no pot prescindir del respecte pels éssers que constitueixen la natura visible i que els grecs anomenaven el «cosmos»». Cal prendre major consciència

que no es poden utilitzar impunement les diverses categories d'éssers vius o inanimats, segons les pròpies exigències econòmiques o com millor plagui. Al contrari, convé tenir en compte la naturalesa de cada ésser i la seva connexió en un sistema ordenat que és el cosmos.

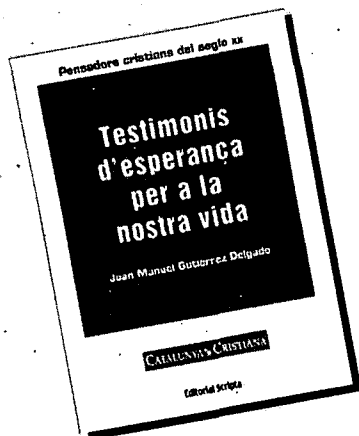
Avui, en els països desenvolupats, es consumeixen d'una manera excessiva i desordenada els recursos de la terra. Probablement perquè l'home està dominat pel desig de tenir i de fruir, més que no pas pel de ser i créixer; però també per un error antropològic per desgràcia molt difós en el nostre temps. L'home, que descobreix la capacitat de transformar i, en cert sentit, de «crear» el món, creu que pot disposar de la terra arbitràriament. En lloc d'exercir el seu paper de col·laborador de Déu en l'obra de la creació, l'home suplanta Déu, i amb això provoca la rebel·lió de la natura, tiranitzada més que no pas governada per ell.

Ens hem de convèncer de la limitació dels recursos naturals, alguns dels quals no són renovables. Usar-los

com si fossin inesgotables, amb domini absolut i egoista, posa seriosament en perill la seva futura disponibilitat, no solament per a la generació present, sinó sobretot per a les futures. No pot ser que el nostre egoisme i consumisme privi els altres d'allò que també és seu. El cosmos és patrimoni de totes les generacions de la humanitat.

Una justa concepció del desenvolupament no pot prescindir d'aquestes consideracions relatives a l'ús dels elements de la natura, a la renovabilitat dels recursos i a les conseqüències d'una industrialització desordenada. Això significa que cal tenir en compte la dimensió moral del desenvolupament. Joan Pau II recorda que la limitació imposada pel mateix creador des del principi, i expressada simbòlicament amb la prohibició de «menjar del fruit de l'arbre», mostra clarament que davant la natura visible del cosmos estem sotmesos a lleis no solament biològiques, sinó també morals, la transgressió de les quals no resta impune.

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

**NO US
PERDEU EL
LLIBRE**

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ €
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

Entitat

Oficina

DC

Compte

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

opinió

Punt de vista

Dr. J. M. Simón Castellví
Representant d'Europa a la FIAMC

Els cristians i la sida

La ciutat de Barcelona acull aquest estiu la Conferència Internacional de la Sida. Tota la humanitat s'hauria de sentir plenament solidària i activament compromesa amb els afectats per un virus que ja ha penetrat en un nombre de persones equivalent a tots els habitants d'Espanya o més. A l'Àfrica subsahariana, els afectats són una legió i hi viuen ja dos milions de nens orfes de pares a causa de la sida. Àfrica es mor. De fet, la majoria absoluta de malalts es troba al continent negre. Algú ha dit que si aquest continent desapareix, no només desapareixeran les riqueses del seu subsòl, sinó que es perdrà d'arrel el mateix concepte del que és la humanitat.

Què fa l'Església pels malalts de sida? Doncs els portem el consol de Jesucrist i de nosaltres, els seus seguidors. L'Església catòlica i molts dels nostres germans desitjats de les altres esglésies cristianes tenen un paper insubstituïble en el tractament dels afectats.

L'Església tracta milers de malalts, especialment als països pobres. L'Església alleuja els malalts terminals per les infeccions oportunistes. L'Església atén els orfes de la sida. L'Església és partidària de l'abaratiment de les medecines per al Tercer Món. A occident, la malaltia gairebé s'ha convertit en una cosa crònica i relativament suportable. L'Església advoca per uns assajos clínics ètics amb els fàrmacs als països pobres. L'Església és partidària de la prevenció de la transmissió maternofilial abans del part, durant el part i en la lactància. L'Església és partidària d'una prevenció que tingui en compte tota la veritat de la persona, això és, del rebuig a les drogues i del foment d'una sexualitat fidel dins d'un matrimoni d'un amb una. L'Església atén sempre el malalt sense preguntar gaire i sense calcular quant li costarà. I sense discriminacions injustes.

Què fan els metges catòlics pels malalts de sida? Doncs, fan molt i també totes i cadascuna de les agrupacions o

associacions nacionals, especialment la italiana, en estreta col·laboració amb els seus bisbes. Vet aquí uns quants exemples de les activitats de la Federació Internacional d'Associacions Mèdiques Catòliques com a federació (www.fiamc.org).

Comitè executiu de la FIAMC.

La FIAMC prega, participa en les jornades mundials del malalt que organitza la Santa Seu a través del Consell Pontifici de Pastoral de Salut, de la qual n'és membre. La FIAMC estudia, escriu, parla, organitza congressos mèdics arreu del món, de tipus generalista i sobre obstetrícia i ginecologia, sosté un gran centre de bioètica a Bombai, promou la «Promesa del metge» i diferents premis amb dotació econòmica com ara el Joan XXI. Col·labora amb farmacèutics, infermeres i altres organitzacions catòliques o compatibles amb els ideals de l'humanisme cristià.

La FIAMC atén especialment els projectes de cooperació de Timor, d'Albània/Myanmar o de Lichinga a Moçambic.

En conclusió, el salt qualitatiu que representa en accions la unió de professionals és fructífer. I és que tan sols entre tots, juntament amb la resta de la humanitat, podrem vèncer el flagell de la sida.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

La vida és com un viatge

S'ha escrit que «la vida és com un viatge, i per això és important saber cap a on volem anar». Ens referim avui a la maduresa intel·lectual que, juntament amb la de l'afectivitat, és totalment necessària. Cal, doncs, moblar bé la capacitat de captar el que és la vida i el que són les persones. No podem anar despistats per l'existència. Hem de saber que viure no és pas un joc frívol, ans una tasca gojosa que reclama l'aportació correcta de la intel·ligència humana.

Una de les coses indispensables és la captació de la realitat tal com és. No n'hi ha prou de donar a la vida el color del vidre amb què la mirem. L'existència és com és, no com pretenem o voldríem que fos.

Hi ha d'haver un aprenentatge per captar la realitat, complexa per ella mateixa, en el seu verisme. És propi de les personalitats madures la distinció entre l'important i l'accessori. Hi ha el perill d'atorgar molta força a les coses nimies. I el que interessa és saber distingir entre el que és primer i el que és secundari. Si no situem bé el fonamental i l'accessori, la vida quedarà plena de confusions. I tot passarà enganyant-nos a nosaltres mateixos.

No és rar trobar aquesta desproporció. I, tanmateix, és primordial donar a cada element de la realitat la proporció que té. Un mestre en psicologia humana dóna aquesta definició: «La persona intel·ligent és la que sap centrar un tema, fent els raonaments i judicis adequats de la realitat, essent capaç

d'elaborar un conjunt de solucions assequibles i positives que permetin resoldre problemes concrets. Dit amb termes més moderns de la psicologia cognitiva: intel·ligència és saber rebre informació, codificar-la i oferir respostes vàlides, coherents i eficaces.»

La immaduresa, com a contraposició, comporta la visió estreta o nul·la i de planificació del futur. El present es podria interpretar com un pur moment puntual, sense ubicació en el context de la vida sencera. Per això, expressant-nos novament en positiu, cal saber fer anàlisis personals i generals ajustades a la realitat. Cal raonar davant dels esdeveniments i saber-los col·locar en les coordenades de la vida tal com és. La realitat ha de ser considerada en la seva essència. Mai en miralls que la deformin. Fugir de la realitat és una altra realitat distinta. Tant que no és la realitat.

Que Déu ens doni el sentit comú, signe d'intel·ligència per saber assumir les persones i els esdeveniments tal com són. La realitat pot deixar de ser-ne quan es forja en l'enclusa d'una visió alterada. Llavors ja no és la realitat, sinó un fantasma. Que, a la vegada, ens pot convertir en fantasmes a nosaltres mateixos. Llavors perdriem tota credibilitat i sèriem incapaços de trobar les solucions adequades per respondre a les preguntes que imposa la realitat.

«La vida és un viatge, per això és important saber cap a on volem anar.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@eresmas.net)

Cluny

Va ser cap als anys seixanta quan vaig visitar per primera vegada el que queda d'aquest famós monestir francès. Em va impressionar les dimensions de les seves estructures, les que veia i les que havia tingut, però em va emocionar molt més per la transcendència que havia tingut la comunitat monacal en una determinada època, tant per a la vida de l'Església com per a la cultura europea. En un moment determinat, la persona que feia les explicacions va tocar un altar amb displicència, i va afirmar: «Aquesta ara la va consagrar el monjo Hildebrand, aquell que després va ser el sant i famós papa Gregori VII.» Vaig sentir dins meu una gran indignació, aquella pedra estava tan plena simbòlicament de valors espirituals que s'havia de tractar amb més reverència. Però, jo no podia protestar perquè era un mer turista que havia pagat l'entrada corresponent per visitar un lloc del Govern i ell era un guia, un guardià, a qui no li podia retreure res, perquè exercia el seu ofici amb professionalitat i una indiferència religiosa total, ningú no li podia exigir res més.

Unes quantes hores després, a Taizé, el germà Robert ens va explicar que, quan el germà Roger buscava un lloc descristianitzat per a la fundació d'un monestir de vida contemplativa dins de la Reforma, va escollir aquest poble, ja que havia estat propietat del famós monestir benedictí, en altres èpoques. Eren allà les pedres de Cluny, però ni ressonaven antics gregorians, ni s'hi celebrava missa, ni hi havia sacerdots, ni s'hi pregava.

Fa unes quantes setmanes parlava d'un lloc sagrat determinat on exigien pagar entrada. Recordava aquell singular personatge cinematogràfic *Marcelino pan y vino*, que lamentablement no hauria pogut entrar a trobar-se amb el seu Amic. He recordat després aquella simpàtica «Pia Unió dels sagraris abandonats» a la qual vaig pertànyer en la meua època de seminari. Crec recordar que el bon bisbe que la va fundar ha estat beatificat fa poc. No fa gaire em va visitar una bona dona, a la qual se li havia assignat el sagrari de la meua actual parròquia, com el propi que ella havia d'acompanyar amb la seva visita espiritual. Es va sentir satisfeta perquè ara, com que està a pocs metres d'on escric, i sap que sovint obro la porta i que amb una genuflexió senzilla saludo el meu bon Jesús Eucaristia que acompanya la meua vida, ja no seria un sagrari abandonat. Del que n'estic completament segur és que el fundador no va imaginar mai que arribaria un dia que alguns sagraris estarien solitaris perquè cal pagar per visitar-los.

Perdoneu la meua insistència, és que m'he assabentat que aquesta realitat esgarriosa existeix a molts llocs. Quan a Montserrat van començar a cobrar una taxa per aparcar, es va dir amb sorna: «Aquests catalans ens fan pagar fins i tot per visitar la seva patrona.» Cal dir, per si algú no ho sap, que en aquest santuari estimat, només es cobra, a qui hi arriba amb cotxe, l'import corresponent de l'aparcament. Arribarà un dia en el qual en aquests llocs, on avui es paga entrada, només hi quedin pedres, òrfenes de culte i pregària, i els responsables d'aquestes disposicions sentiran que se'ls diu: «Com és que sabent que sóc exigent, et vas atrevir a tancar el recinte als pobres pietosos perquè les parets es conservessin ben netes? No podies deixar que fos un lloc de pregària, potser un refugi o un lloc d'acollida, i ara havent-te arriscat, lliurar-me el lloc impregnat de continguts espirituals?» (Mt 25,27).

Notes insignificants

Germà Adrià

La nena dels pòrtics

A les 11 del matí passo pels pòrtics del mercat de la Boqueria.

La vida de mercat és bulliciosa. Única. Sembla que la vida és compravenda.

Al pòrtic, per on van i vénen amb paquets els compradors i els mossos, dorm plàcidament una nena.

Al mig del pòrtic, com provocant a tothom. No en un racó ni al costat d'una columna.

Només se li veu la «carea» de nena d'uns 12 o 13 anys.

Els ulls tancats, les parpelles riques i silencioses, la boca entreoberta com en un intent de somriure. La tapa un mocador gairebé negre. I també és gairebé negra la manta que amaga el seu cos.

M'aturo a mirar-la.

També s'atura un home gran que, com ella, ha passat la nit al carrer.

L'avi la mira com entendrit i només diu: «Pobra... no sap què l'espera...»

Van i vénen compradors i mossos.

També s'atura un matrimoni per contemplar-la...

Ens mirem... I sense dir-nos res, decidim passar de llarg; deixar la nena que continuï dormint plàcidament.

Em torno a aturar i torno a mirar-la.

I me'n vaig entristit pensant en el comentari de l'avi: «No sap què l'espera...»

Cap guàrdia urbà no l'ha despertat i suposo que més d'un la deu haver vist.

Cap policia tampoc no s'ha interessat per ella; i

suposo que també la deu haver vist més d'un.

Cap venedor... Cap comprador...

La nena, solitària als pòrtics, dormia.

A la tarda hi he pensat molt. I he pensat què podria passar-li a aquesta nena.

I si algú la veu «aprofitable»?

I si es deixa enganyar per uns quants desaprensus?

I si busca apartar-se del matalàs del carrer per la via fàcil?

Ja de nit, he anat a la pregària dels dimarts.

I una dona que ve cada dimarts a la pregària i que ens acostuma a convidar a pregar per alguna intenció, avui ens ha convidat a pregar per una nena de 13 anys.

Una nena que s'ha trobat perduda pel carrer. Que li ha explicat que se n'havia anat de casa perquè el seu pare la maltracta.

Que no sabia on anar.

I que ella, després de buscar on podrien acollir una nena així, s'ha decidit a dirigir-la a la policia especialitzada en problemes de dones.

I ens ha convidat a pregar perquè la nena trobi una solució escaient al seu problema.

Una solució adequada!

Un pare que l'estimi sense maltractar-la.

Un lloc on viure amb dignitat i alegria.

Un lloc lluny dels pòrtics del mercat.

Amics i amigues amb qui compartir les aventures de cada dia amb naturalitat.

He tornat cap a casa després de la pregària, i he continuat pregant per la nena dels pòrtics de la Boqueria.

Zoom

Eduard Brufau

En pocs dies de diferència el Tribunal Suprem dels Estats Units ha fet dos passos decisius —i, fins ara, insòlits— per tal de restringir l'aplicació de la pena de mort. El dia 20 de juny l'alt tribunal va declarar il·legals les execucions de discapacitats mentals —com és el cas de l'home de la foto—, i el dia 25 el mateix òrgan judicial va emetre un veredict que invalidava les sentències a mort no dictades per un jurat popular. Aquestes són les primeres modificacions restrictives en l'aplicació de la pena capital en 25 anys.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Maria Goretti

Alessandro Serenelli, 20 anys, confessa: «Vaig agafar la Maria pel braç brutalment i, com que es resistia, la vaig portar cap a la cuina, que era la primera habitació que hi havia a l'entrada. Vaig tancar la porta amb una puntada de peu. Ella, de seguida va intuir que volia repetir l'intent que havia fet abans en dues ocasions. Em deia: "No, no. Déu no ho vol. Si ho fas aniràs a l'infern." Aleshores, quan vaig veure que no volia satisfer gens els meus desitjos bruts, em vaig enfurismar, vaig agafar un punxó i vaig començar a donar-li cops, no només es movia per defensar-se, sinó que invocava repetidament la seva mare i cridava: "Déu, Déu, em moro, mare, mare." Recordo haver vist la sang sobre el seu vestit i haver-la deixat mentre encara s'agitava. Vaig entendre que l'havia ferit mortalment. Vaig llençar l'arma darrere la casa i me'n vaig anar a la meua habitació. M'hi vaig tancar i em vaig estirar a sobre el llit.»

Això va passar el 5 de juliol del 1902. Mentre l'ambulància portava Maria Goretti cap a un hospital de Nettuno, la policia va portar Alessandro cap al quarter. Maria, 11 anys i 9 mesos d'edat, va ser operada sense anestèsia. Dues hores de dolors intensos. Un diàleg tendre amb la seva mare. L'interrogatori dels policies. El sacerdot vol administrar-li els últims sagraments i li parla de perdó. Li pregunta: «Maria, vols perdonar el teu assassí?» Responde: «Sí, per l'amor de Jesús, el perdono i vull que vingui amb mi al paradís.» Mor a les 15.45 del 6 de juliol.

Fa poc he visitat el santuari de santa Maria Goretti a Nettuno, a pocs metres del mar. A la cripta, descansa el seu cos en un fèretre de vidre, amb el cap, les mans i els peus encerats. Observo que és un recinte auster, com ho va ser la seva vida d'emigració i de pobresa. Hi va haver pressions perquè el seu cos fos traslladat a un altre lloc a causa de la proximitat de la platja, però Pius XII va afirmar que els sants s'han de quedar als llocs on donen testimoni de la seva virtut. A uns onze quilòmetres de Nettuno, hi ha Ferriere di Conca. La casa on va viure i on va ser martiritzada. Corinaldo, a la província d'Ancona, com a lloc de naixement completa el tríode geogràfic de la seva existència.

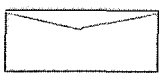
Té alguna cosa a dir la vida d'una nena de gairebé 12 anys en el primer centenari de la seva mort? Es pot demostrar la seva santedat? Un text del document de l'ONU aprovat el maig passat *Un món escaient per als nens* ens ofereix la resposta a la primera pregunta: «Escollir els nens i assegurar-ne la participació. Els nens i els adolescents són ciutadans valuosos que poden ajudar a crear un futur millor per a tots. Hem de respectar el seu dret a expressar-se i a participar en tots els assumptes que els afecten, segons la seva edat i maduresa.» Encara hi ha gent que pensa que els nens no tenen res a dir. Tant de bo a l'Església també s'escollís la seva veu amb més força!

Algunes persones confonen santedat amb perfecció i, segons la seva opinió, la perfecció requereix almenys la majoria d'edat. La vida afortunadament és més rica. L'ésser humà continua un procés evolutiu i cada etapa de la seva vida pot ser un moment de plenitud. La fe d'una preadolescent té el llenguatge propi de l'edat, però pot ser profunda. Quan es llegeix el testament no escrit de Goretti a través de les seves paraules més significatives, salta a la vista que recull expressions infantils, però d'una gran qualitat humana i espiritual.

El seu missatge avui té plena vigència. Constitueix una invitació a tots els agents eclesials de pastoral perquè no oblidin la seva dedicació als preadolescents. Ells tenen la seva identitat en aquesta etapa de la vida, que ha de ser alimentada i atesa, i garanteixen a la vegada el futur de l'Església. Dos motius importants per no baixar la guàrdia.

Goretti, com a nena i com a dona, va patir una agressió mortal per no haver cedir a les pretensions del seu veí. La seva resistència sorgeix del rebuig que provoca en una preadolescent un intent de violència sexual i que en ella s'afegeixen motius de caràcter religiós i moral. La força masculina d'un jove de 20 anys no és cap raó per imposar-se a la llibertat personal d'una nena de gairebé 12 anys. Tantes nenes i dones que pateixen violència poden veure en Maria Goretti un reclam per ser respectades i per lluitar per la seva dignitat personal. No són infantilismes sinó temes de fons com ho és el fet d'haver perdonat el seu agressor.

Cartes del lector

□ Miquel Batllori, l'home

Coneixia el P. Batllori d'haver-lo vist participar en alguna taula rodona o d'haver coincidit amb ell en algun acte. Em sorprenia la seva claredat de pensament i d'expressió als noranta anys.

L'altre dia vaig seguir per Televisió de Catalunya, en diferit, l'homenatge que li van retre a la basílica de Santa Maria del Mar, a Barcelona. Va ser un acte extraordinari que Jordi Pujol, el president de la Generalitat de Catalunya, va qualificar de «fastuós». Onze universitats el van investir doctor *honoris causae*, en nom del Sant Pare, se li va atorgar la medalla Pro Ecclesia et Pontifice. Ara bé, el que més sorprenia no era tot aquest reconeixement al seu treball, ni les interpretacions musicals —que mereixerien un comentari a part, per les obres i els intèrprets—, ni el lloc, màxim exponent del gòtic català, sinó «ell».

La seva actitud era altament significativa: senzill, relaxat, amb tota naturalitat agraïa l'homenatge sense cap manifestació d'orgullosa complaença, ni de cansament, deixadesa o displicència. Amb un fi sentit de l'humor, va dir que als 92 anys havia tornat per morir a la seva terra i «ara vosaltres m'heu preparat un funeral de luxe».

Mirant-lo assegut amb tanta senyillesa, pensava quantes hores hauria passat en aquesta correcta actitud de pregària en actes litúrgics, acadèmics, o de treball de recerca per publicar tants estudis. En el seu parlament, quan es va dirigir a l'enviat del Vaticà, el cardenal Jorge Mejía, que és argentí, va dir que parlava en català perquè era la llengua de Catalunya, la qual, després del 1939, havia estat eliminada de la vida pública durant molts anys. Ho hauria pogut fer en altres llengües perquè parla correctament català, castellà, anglès, italià, francès i llatí clàssic. No vol que li diguin «savi»; ell diu que és un «estudiós».

El P. Miquel Batllori és un gran his-

toriador, un home que estima la seva terra i que viu la fe fidel a la seva vocació de sacerdot. Gràcies, P. Batllori!

HORTÈNSIA ASSENS
La Palma de Cervelló

□ Ara haurien fet 17 anys

Des del 27 de juny del 1985 està incorporat al nostre ordenament jurídic la llei d'«interrupció de l'embaràs». Amb els ulls de la nostra imaginació en contemplem els efectes.

Veiem una columna d'infants que no van arribar mai a néixer i que cada cop es va fent més nombrosa. Al capdavant d'aquesta columna marxen els que ara, en aquest any 2002, haurien fet 17 anys, després els de 16, 15, 14... els segueixen —cada cop en nombre més gran, ja que la despenalització de l'avortament, per l'efecte deseducatiu de la llei, fa que el nombre s'incrementi— els de 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1...

Fins a l'1 de gener del 1999 —últimes dades oficials— s'han provocat a l'Estat espanyol un total de 459.102 avortaments, cosa que ens fa pensar que, ara per ara, hem superat àmpliament el mig milió. Què haurien aportat aquests infants —que ningú no aportarà en el seu lloc— als seus pares i a la societat? No ho sabrem mai. Però —a part de l'empobriment que la seva absència ha suposat per a la nostra societat, tan necessitada d'infants— del que no tenim cap dubte és del dolor de les seves mares que, en un moment d'ofusció, van prendre una decisió terrible. Diu el psiquiatra anglès Frank Ayd: «És fàcil treure un infant del ventre de la mare, però és molt difícil

treure'l del seu pensament.» Quantes d'elles donarien avui, la vida fins i tot, per tenir a prop seu aquell petit que van eliminar!

LUIS RIESGO MÉNGUEZ
Madrid

□ Fent «turisme interior»

He estat un dies en plena muntanya predicant una tanda d'exercicis espirituals. El meu cor s'eixamplava davant de l'obra de Déu. Mentrestant, el res s'aixecava del més íntim de l'ànima, amb els salms 18 i 103. «Tot plegat aixecava l'esperit en un autèntic «turisme interior», com s'ha dit a les pàgines de *Catalunya Cristiana*, que són els sants exercicis espirituals de sant Ignasi de Loiola, el patró dels exercicis, com ha afirmat Joan Pau II.

Recomanaria a tothom que es vulgui alliberar d'aquest ambient materialista i hedonista del món d'avui que practiqui una tanda d'exercicis en ple recés. Trobarà Déu i les seves incomparables comunicacions! Trobarà l'equilibri i la pau. Trobarà la solució de totes les angústies. Trobarà l'atracció de la pregària. Trobarà el secret de la meditació contemplativa. Es trobarà a ell mateix! Farem com Maria, la Verge Santíssima, que «guardava tot això en el seu cor i ho meditava» (Lc 2,19).

Avui estem al corrent de tot el que passa a l'exterior, però ens cal conèixer i reconèixer tot el que tenim interiorment, a l'ànima, al cor, a la consciència. Avui estem al corrent de tot el que és accidental, però ens cal estar al corrent del que és essencial! Com ens diu sant Agustí: «Que em conegui a mi i que us conegui a Vós, Déu meu, perquè interiorment i eternament gaudeixi de Vós.»

Mn. JORDI CARRERA
Banyoles

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

REFLEXIONS SOBRE L'EUCARISTIA

□ La importància de la santa missa

La missa és l'únic i vertader sacrifici que ens va deixar i va manar oferir Nostre Senyor Jesucrist. Missa és la compensació de totes les gràcies, dipòsit de tots els beneficis, font de totes les benediccions. Missa és la casa més santa, l'acció més augusta i la devoció a Déu més agradable. Missa és una renovació de la que va celebrar Jesús quan va instituir el santíssim sagrament i del que van executar els jueus allà al Calvari, quan el Fill de Déu, vessant la seva preciosa sang i donant la seva vida, es va oferir pel nostre rescat al Pare Etern. La missa és la gran obra a la qual està vinculada la salvació del món. En resum, la missa és l'amor recíproc, la pau dels cors i un bé infinit.

CONCEPCIÓ AMIGO PRIM
Barcelona

□ Jesús ens convida al seu sopar

Crist en l'Eucaristia son cos ens va deixar sota el signe visible d'un bocinet de pa,

ens convida a sopar.
I promet Vida eterna
al qui amb fe en menjarà.

Veniu tothom a taula a rebre el Fill de Déu,
mengeu i sacieu-vos del fruit de l'amor seu.
Qui menja d'aquest pa
tindrà vida abundosa
i eternament viurà.

Jesús, font d'aigua viva, a beure ens va invitar:
«Qui begui d'aquesta aigua mai més set no tindrà.»
D'aquesta aigua beguem,
que nostra set sadolli
i set mai més tinguem.

Veniu, plens d'esperança, a seure a taula amb mi,
mengeu i tindreu forces per fer vostre camí.
Ja res no ens mancarà,
«Jo sóc el pa de la Vida»
que el món ha de salvar.

Mn. JOAN VALLS
Ripoll

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Davallà als inferns

—Quan resem el Crec en un Déu sempre m'ha sobtat l'expressió «davallà als inferns». Com és possible que Jesús anés a l'infern, al lloc dels condemnats? No és definitiu l'infern? M'agradaria saber el sentit d'aquesta misteriosa frase.

—Permeteu-me una nota d'humor: m'arriba aquesta pregunta sobre l'infern i els inferns en un moment ben adient, quan el termòmetre que tinc a la finestra de la rectoria de la Fuliola marca vora els quaranta graus! Estic d'acord amb vostè que aquest article de la fe que professem (el Credo es professa, no es resa) en el Símbol de la fe no es fàcil d'entendre i és susceptible de males interpretacions com vostè evidencia en la seva pregunta. L'infern designa ordinàriament la situació de condemna d'aquells que han perseverat en un obstinat tancament a l'amor de Déu. Ho hem de pensar preferentment en categories personals i no pas geogràfiques o locals. És una situació possible i terrible, conseqüència de la nostra llibertat. Quan es dona de fet (cosa que no podem afirmar de cap persona concreta si no en tenim especial revelació de Déu) és una situació irrevocable. No és aquest infern el que designa l'expressió «davallà als inferns». El lloc dels morts on Jesús va baixar, l'escriptura l'anomena «inferns», «Xeol» o «Hades», ja que els qui s'hi troben són privats de la visió de Déu. Aquest és el cas de tots els morts, justos o pecadors, que esperen el Redemptor, la qual cosa no vol dir que l'estat de tots ells sigui igual.

El Catecisme de l'Església catòlica ensenya que les freqüents afirmacions del Nou Testament segons les quals Jesús «va resuscitar d'entre els morts» pressuposen prèviament a la Resurrecció, que va sojornar entre els morts. És el primer sentit que la predicació apostòlica va donar a la baixada de Jesús als inferns: Jesús va conèixer la mort com tots els homes i, amb la seva ànima, es va reunir amb ells en el lloc dels morts. Però hi va baixar com a Salvador, proclamant la Bona Nova als esperits que s'hi trobaven retinuts. És la proclamació i comunicació de la salvació realitzada en el Misteri Pasqual que es fa efectiva per tots aquells justos morts des de segles i que esperaven la salvació en Jesucrist. Aquest és un tema que van considerar amb molta atenció els Pares de l'Església. Una antiga homilia del Dissabte Sant ho expressa bellament: «...va a deslliurar Adam dels seus dolors i els seus lligams, i Eva, captiva amb ell, aquells que és alhora el seu Déu i el seu fill...» També ho trobem plàsticament expressat en nombroses obres d'art. Fa pocs dies vaig visitar el recent inaugurat Museu Episcopal de Vic (val la pena anar-lo a visitar!) i contemplava en un preciós retaulle aquesta representació: Crist, portant l'estendard de la creu salvadora, condueix de la mà aquells que eren presoners al regne de la mort.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

«Recordau-vos, Senyor, de la vostra Església estesa arreu del món»

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Fa pocs dies hem celebrat la solemnitat dels sants apòstols Pere i Pau, i tot just ahir la festa de l'apòstol sant Tomàs. Són ocasions en les quals espontàniament el nostre pensament s'adreça a l'Església. El Concili Vaticà II diu dels Apòstols que són «la llavor de l'Església i l'inici de la jerarquia» (decret *Ad gentes*, n. 1). La litúrgia parla dels Apòstols com dels qui «plantaren l'Església amb la seva sang». L'Església s'edifica per la força de l'Esperit Sant i la predicació apostòlica.

Les pregàries eucarístiques uneixen el record de l'Església amb la pregària de comunió amb la jerarquia de l'Església: el Papa i el Bisbe del lloc. La frase que fa de títol per a aquest article és ben coneguda: pertany a la Pregària eucarística II, i el seu context és: «feu-la perfecta en la caritat, juntament amb el papa Joan Pau II, amb el nostre bisbe..., i tots els pastors del vostre poble.» Potser és la formulació més reeixida d'aquesta relació entre l'Església i els seus pastors.

Quina Església?

Quan en aquest cas, com en els altres, parlem d'Església, a quina realitat ens referim? Aquí parlem de l'Església «estesa arreu del món»; per tant, no estem pensant només en les persones físiques que estem reunides en la celebració; elles són en un lloc, no pas arreu del món. Ni tampoc només en els cristians d'una diòcesi, que tampoc estan estesos arreu del món ni tan sols a la diòcesi de Roma, que tampoc està estesa arreu del món. Parlem de l'Església referint-nos a allò que Jesucrist ha volgut que fos el signe visible de la seva presència, i que per això ha unit a Ell pel Baptisme, li ha donat l'Esperit en la Confirmació, li ha lliurat l'Eucaristia perquè la celebri fins al seu retorn; allò que confessa Jesucrist com a Senyor i Salvador, en la tradició catòlica i apostòlica.

Aquesta realitat volguda per Jesucrist és la que està estesa arreu del món: existeix en nosaltres, units en la celebració; existeix en cada diòcesi; existeix a la diòcesi de Roma. Quan la volem «veure»,

podem veure-la en la celebració de l'Eucaristia sobretot; però també en la vida d'una diòcesi amb el seu bisbe, en la diòcesi de Roma amb el seu bisbe, el Papa. En aquest cas, la veiem amb una llum peculiar. En efecte: quan veiem una celebració, o quan veiem una diòcesi, ens trobem sempre amb una referència al Papa: diem el seu nom, celebrem en comunió amb ell, i el bisbe que presideix una diòcesi és legítim en la mesura en què està en comunió amb el Papa juntament amb els altres bisbes. Quan «veiem» el bisbe de Roma, veiem directament aquella dimensió de l'Església que forma part de la seva identitat volguda per Jesucrist: la unitat en la confessió de la fe.

El Concili Vaticà II va explicar això utilitzant uns termes més tècnics. Diu així: «El Pontífex Romà, com a successor de Pere, és el principi i fonament perpetu i visible d'unitat tant dels bisbes com de la multitud dels fidels. Per la seva part, els bisbes són, individualment, el principi i fonament visible d'unitat en les seves Esglésies particulars, formades a imatge

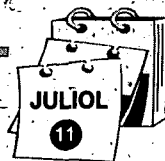
de l'Església universal, (és a dir: d'acord amb allò que Crist ha volgut que fos l'Església) en les quals i des de les quals existeix l'Església catòlica, una i única» (*Lumen gentium*, n. 23).

L'Església establerta pels apòstols

La frase de la Pregària eucarística II que forma el títol troba la seva explicació en la pregària d'ordenació dels bisbes. Diu: «...els apòstols que establiren l'Església arreu del món, com a santuari de la vostra presència (de Déu), a lloança i glòria del vostre nom.» Efectivament, els apòstols establiren amb la predicació i els sacraments la primera concreció de l'Església a Jerusalem, i des d'allí «portaren» l'Església a Samaria, a Antioquia, a Corint, a Roma i a tot arreu. I així l'Església fou establerta a cada lloc, i és l'Església que està en aquell lloc, unides unes amb altres i totes amb l'Església de Roma. Cada Església és l'Església. Cada Església fa visible el Senyor que hi és present, com en el propi santuari.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Va néixer a Núrsia, Itàlia, el 480
- ☐ Eremita i posteriorment monjo i abat molt apreciat ja en vida
- ☐ Estructurador del monaquisme occidental i fundador de l'orde benedictí
- ☐ Va morir el 547
- ☐ Declarat patró d'Europa per Pau VI el 1964

Benet de Núrsia, segons els desitjos de la família, havia de cursar estudis de lletres a Roma, però ben aviat se'n va desentendre i cercant alguna cosa que l'omplís de debò va començar la seva vida retirada en solitari, com a eremita. Es va instal·lar prop de Subiaco per trobar-se més a prop de Déu, però tot i restar amagat als ulls de la gent, va començar a córrer la fama d'home sant. Això va comportar que els pagesos del voltant l'anessin a visitar per demanar-li consell, i fins i tot va començar a rebre joves que volien ser deixebles seus, que els instruís en la vida religiosa. D'aquesta manera es va començar a crear una mena de comunitat d'eremites units per la direcció espiritual de sant Benet, que els feia d'abat. El nombre de deixebles, però, creix de tal manera que el nostre sant va fundar en poc temps dotze monestirs.

Sant Benet

Però aquest èxit també li va fer guanyar-se enemics, i per això es va haver de retirar en un lloc apartat juntament amb uns quants monjos, on funda l'abadia de Montecassino. Va ser aquí on va escriure la famosa Regla, a partir de la qual s'acabaran regint la gran majoria de monestirs de l'Europa occidental. La Regla de sant Benet intenta estructurar una comunitat d'una manera força diferent de la societat de l'època; contra la inestabilitat, la decadència cultural i el desgavell polític, sant Benet vol crear un ambient culte, on la lectura i l'estudi tenen un paper fonamental; en la Regla, a més, desapareixen les separacions socials de l'època, ja que tots els monjos, independentment del seu origen, tenen l'obligació de treballar en alguna cosa; i evidentment sant Benet també estableix un horari molt clar en el qual reparteix les diferents pregàries del dia. Dins de la gran societat de l'època, violenta i poc afalagadora, els qui es regien per la regla de Benet de Núrsia formaven una altra societat, molt més evangèlica, l'esperit pacífic i ordenat de la qual, de fet, ha configurat i molt la nostra cultura actual.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial II)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 2)

JULIOL

7. Diumenge

XIV de durant l'any, Verd, Lectures: Zacaries 9,9-10 / Salm 144 / Romans 8,9.11-13 / Mateu 11,25-30. LA SEU D'URGELL, ciutat: Sant Ot (S)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fermí, b.; Marcial, b.; beat Benet XI, p.; Santes Edilberga, vg.

Festa Major: a Castellet i la Gornal, Hostalric, Llambilles, Maçanet de Cabrenys, Sant Martí Vell i Ultramort.

8. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: Osees 2,16.17b-18.21-22 / Salm 144 / Mateu 9,18-26

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Adrià III, p.; Àquila i Priscil·la, mrs.; Edgar, rei; Eugeni III, p.

9. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: Osees 8,4-7.11-13 / Salm 113b / Mateu 9,32-38

ALTRES CELEBRACIONS: Mare de Déu Reina de la Pau. Sants, Zenó, mr.; Joan de Colònia prev. i mr.; beat Teodoric Balat, mr.; Santes, beata Joana Scopelli, vg.

Festa Major: a Arenys de Mar.

10. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: Osees 10,1-3.7-8.12 / Salm 104 / Mateu 10,1-7

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cristòfol, mr.; Ascani, mr.; beàts, Carmel Boltà, i Francesc Pinazo, mrs.; Santes, Verònica Giuliani, rel.; Amèlia, vídua.

Festa Major: a Begues, Lliçà de Vall, Premià de Mar i Toses.

11. Dijous

Sant Benet (F). Blanc. Lectures: Proverbis 2,1-9 / Salm 33 / Mateu 19,27-29

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pius I, p.; Santes, Olga, reina.

Festa Major: a Lluçà.

12. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: Osees 14,2-10 / Salm 50 / Mateu 10,16-23

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan Gualbert, ab.; Abundi, prev. i mr.; Ignasi Delgado, b. i mr.; Josep Fernández, prev. i mr.; Santes, Marciana, vg. i mr.

13. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: Isaïes 6,1-8 / Salm 92 / Mateu 10,24-33. Si es vol: Sant Enric (ML) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eusebi de Cartago, b.; Santes, Sara, vg.; beata Teresa de Jesús dels Andes, vg.

Festa Major: a Calonge, Prades, Vilaür i Vilaverd.

Lectures bíbliques

Diumenge XIV de
durant l'any

Lectura primera

Za 9,9-10;13,1

*El teu rei fa la seva entrada
muntat humilment en un ase*

Lectura de la profecia de Zacaries:

El Senyor diu: «Alegra't, ciutat de Sió. Aclama, ciutat de Jerusalem. El teu rei fa la seva entrada. Es bo i salvador, muntat humilment en un ase, en un pollí, fill de somera. Bandejarà d'Efraïm els carros de guerra, allunyarà de Jerusalem els cavalls, i els arcs dels guerrers seran bandejats. Adreçarà a tots els pobles paraules de pau, i el seu domini s'estendrà d'un mar a l'altre, des del gran Riu fins a l'extrem del país».

Salm responsorial

144

Us exaltaré, Déu meu i rei meu:
beneiré el vostre nom per sempre.
Us beneiré dia rere dia,
lloaré per sempre el vostre nom.

*R. Beneiré el vostre nom per sempre,
Déu meu i rei meu.*

El Senyor és compassiu i benigne,
lent per al càstig, gran en l'amor.
El Senyor és bo per a tothom,
estima entranyablement tot el que ell ha
[creat. R.]

Que us enalteixin les vostres criatures,
que us beneixin els fidels;
que proclamïn la glòria del vostre Regne
i parlin de la vostra potència. R.

Totes les obres del Senyor són fidels,
les seves obres són obres d'amor.
El Senyor sosté els qui estan a punt de
[caure,
els qui han-ensopegat, ell els redreça. R.]

Lectura segona

Rm 8,9,11-13

*Si per l'Esperit feu morir les obres pròpies
del cos, viureu*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, vosaltres no viviu segons les mires de la carn sinó segons les de l'Esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tingués l'Esperit de Crist, no seria de Crist. I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit, que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals. Per tant, germans, nosaltres tenim un deute, però no amb la carn, que ens obligaria a viure com demana la carn. Perquè si visquéssiu així, moríreu; en canvi, si per l'Esperit feu morir les obres pròpies de la carn, viureu.

Al·leluia

Cf. Mt 11,25

*Us enaltim, Pare, Senyor del cel i de la terra,
perquè heu revelat als senzills els misteris
del Regne.*

Evangeli

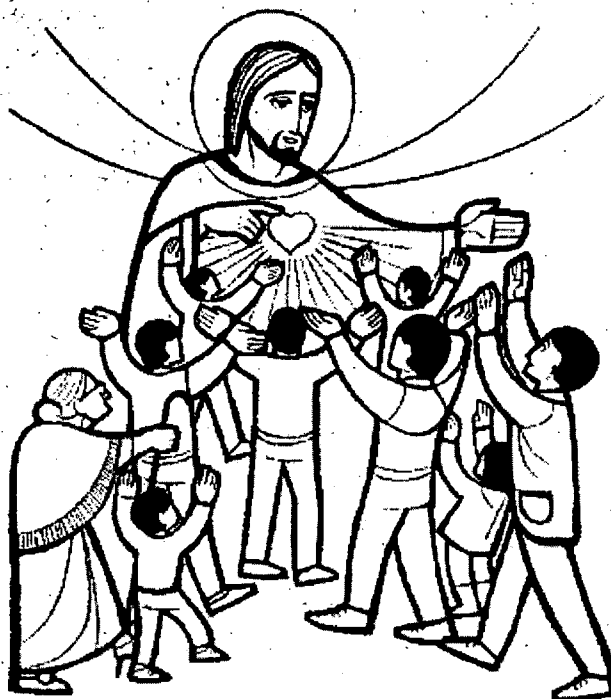
Mt 11,25-30

Sóc benèvol i humil de cor

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

En aquell temps, Jesús digué: «Us enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè heu revelat als senzills tot això, que heu amagat als savis i als entesos. Sí, Pare, així us ha plagut a vós. El Pare ho ha posat tot a les meves mans; fora del Pare, ningú no coneix veritablement el Fill; igualment ningú no coneix veritablement el Pare, fora del Fill i d'aquells a qui el Fill el vol revelar.

Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats; jo us faré reposar. Accepteu el meu jou, feu-vos deixebles meus, que jo sóc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs que tant desitjàveu, perquè el meu jou és suau, i la meva càrrega lleugera».

Mallorca

diòcesis

Nova Biblioteca Diocesana

■ Les noves instal·lacions disposen d'un total de 125.000 volums de totes les matèries

PALMA.— El divendres 21 de juny es va presentar a la casa de l'Església la nova Biblioteca Diocesana de Mallorca en un acte que va comptar amb la intervenció del cardenal Jorge Mejía, arxiver i bibliotecari de la Santa Seu i membre dels consells pontificis per a la Cultura i el Diàleg entre Religions.

El cardenal Mejía va valorar aquest nou servei eclesial a la cultura tot destacant l'esforç que es fa amb aquesta iniciativa per facilitar l'accés dels fons bibliogràfics a la gent, alhora que va subratllar-ne la importància com a eina d'evangelització de la cultura.

L'acte va comptar, així mateix, amb la presència del bisbe de Mallorca, Mons. Teodor Úbeda, president de la Fundació de la Biblioteca Diocesana; Mn. Teodor Suau, director del Centre d'Estudis Teològics de Mallorca (Cetem) i de l'Institut Superior de Ciències Religioses (ISCR) i vicepresident del Patronat de la Biblioteca Diocesana, i el pare Gabriel Seguí, de la Congregació dels Missiioners dels Sagrats Cors i director de la biblioteca.

La Biblioteca Diocesana de Mallorca, ubicada a la Casa de l'Església (c/ del Seminari, núm. 4) de Palma, és una fundació pública eclesiàstica autònoma, erigida pel bisbe Teodor Úbeda el 31 de desembre del 2001. Està formada pels fons bibliogràfics de les següents institucions eclesiàstiques mallorquines: Cetem, Col·legi de la Sapiència, Museu

Diocesà, Seminari de Mallorca, Biblioteca Episcopal, Arxiu de la Cúria Diocesana i donacions particulars. La majoria d'aquest cabal era a la biblioteca del Semi-

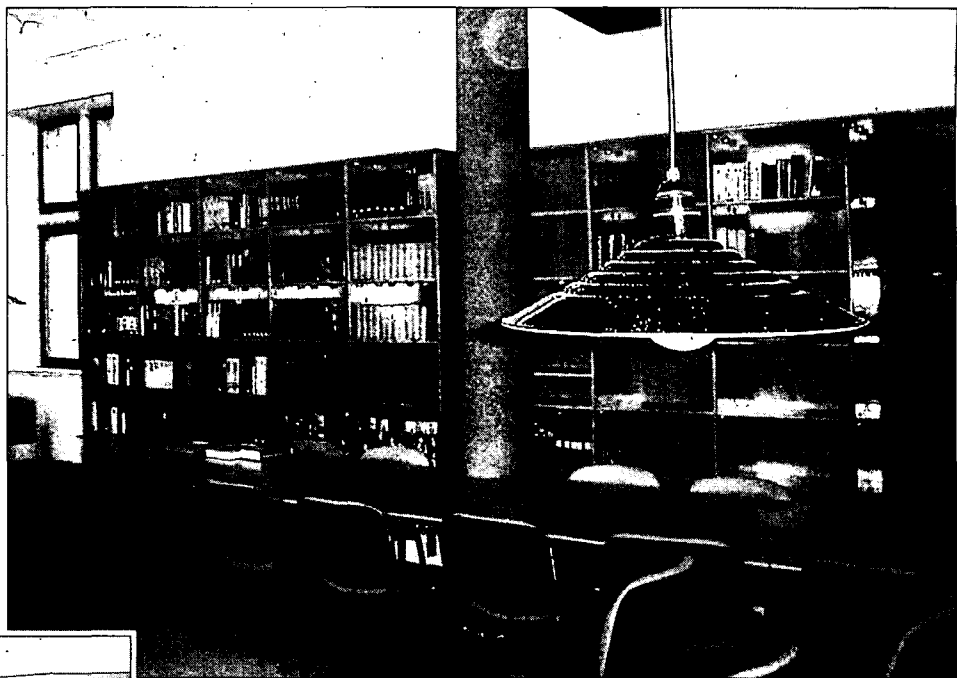
nari Nou i va ser traslladat a les noves instal·lacions el 1996, sota la direcció de Mn. Manuel Bauçà.

Aquests fons ocupen uns 3.500 metres lineals de prestatgeries, amb un total d'uns 125.000 volums de totes les matèries, encara no tots traslladats definitivament als nous dipòsits. Cal destacar que no és un fons exclusivament eclesiàstic (aproximadament un 50% del total) i que és particularment valuós pel fet que més de la meitat de la bibliografia està editada abans del

La meitat de la bibliografia està editada abans del segle XIX.

segle XIX, sense comptar amb l'importantíssim cabal de manuscrits. Aquest nombre de volums situa la Biblioteca Diocesana al primer lloc de les biblioteques balears

Sala de lectura de la nova biblioteca.

pel que fa a la importància dels fons.

A partir del mes de setembre, la Biblioteca Diocesana estarà oberta al públic en horari de matí i horabaixa, per atendre, en primer lloc, els professors i els alumnes del Centre d'Estudis Teològics de Mallorca i de l'Institut Superior de Ciències Religioses, i també els investigadors i el públic en general. Els serveis que seran oferts gradualment als usuaris són: fax i correu electrònic, fotocopiadora i microfilmació i microfixació.

Els objectius d'aquesta nova institució diocesana són impulsar el diàleg fe i cultura, fomentar l'estudi de les ciències eclesi-

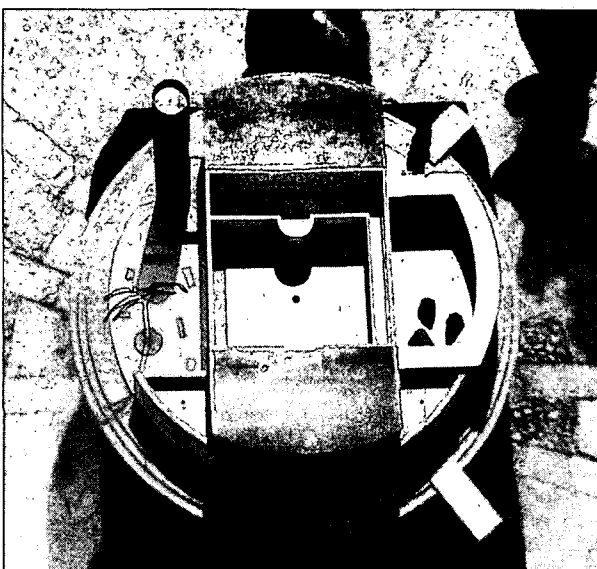
àstiques, posar a l'abast dels investigadors la riquesa bibliogràfica i documental diocesana, arregar la bibliografia que interressi l'Església de Mallorca, i evitar la dispersió o la pèrdua del patrimoni bibliogràfic de la diòcesi. Està prevista la catalogació informàtica dels fitxers antics, amb l'assessorament tècnic de la Universitat de les Illes Balears i l'ajuda econòmica de diverses institucions públiques i privades.

Durant la seva intervenció en l'acte de presentació de la nova Biblioteca Diocesana, el cardenal Mejía va recordar que la Biblioteca i l'Arxiu de la Santa Seu, dels quals és responsable, existeixen oficialment com a organisme del govern central de l'Església des del 1475, any en què van ser instituïts com una mateixa entitat per la butlla de Sixt IV. Quant als seus fons, el cardenal va explicar que disposa d'uns 150.000 manuscrits, més de 9.000 incunables. (C.C.)

Presentació de l'Espai de Silenci Ramon Llull

El cardenal Jorge Mejía, arxiver i bibliotecari de la Santa Seu, també va assistir el dijous 20 de juny a l'acte públic de presentació de l'Espai de Silenci Ramon Llull, un projecte impulsat pel bisbat de Mallorca amb el suport del govern de les Illes Balears i de la Universitat de les Illes Balears, que aplega les bases per a la futura construcció d'un edifici al campus universitari dedicat a la reflexió, el silenci, la pregària i la transcendència. L'acte de presentació va tenir lloc al claustre de Sant Pere i Sant Bernat de Palma i es va obrir amb la lectura d'una sèrie de cartes d'adhesió al projecte com són les del president del govern de les Illes Balears, de la presidenta del Consell de Mallorca, del batlle de Palma i del doctor *honoris causa* Miquel Batllori.

La iniciativa pretén oferir un espai que desenvolupi l'àmbit espiritual de la persona i que fomenti l'intercanvi cultural entre religions. El projecte planteja la construcció d'un edifici al campus de la Universitat de les Illes Balears, davant del rectorat, amb una capacitat de 120 persones, a més d'un altre local annex com a Centre d'Interpretació Ramon Llull, que tindrà com a objectiu la divulgació de la vida i el missatge

El projecte planteja la construcció d'un edifici al campus universitari.

d'aquest reconegut pensador i teòleg, la causa de canonització del qual porta endavant el bisbat mallorquí.

A partir del pròxim curs 2002-2003 començarà la segona fase d'aquest projecte, dedicada a la recerca del finançament necessari, que s'obtindrà de fons públics i privats. Amb la finalitat de dur a terme aquesta iniciativa s'ha creat un patronat especial, integrat per les tres institucions impulsores del projecte i per un comitè d'honor format, entre d'altres personalitats, pel president de la Fundació Cultura de Pau, Federico Mayor Zaragoza, l'expresident del Congrés dels Diputats, Fèlix Pons, i per Miquel Batllori, Josep Massot i Raimon Pannikar, doctors *honoris causa* de la Universitat de les Illes Balears, a més de les principals autoritats autonòmiques, insulars i locals.

Actualment, el bisbat de Mallorca està present al campus universitari a través de la Delegació Diocesana de Pastoral Universitària, que serà l'encarregada de gestionar el projecte i de cercar el finançament necessari per portar endavant l'edificació.

Barcelona

Convençuts de la santedat de Gaudí

■ X aniversari de l'Associació Pro Beatificació d'Antoni Gaudí

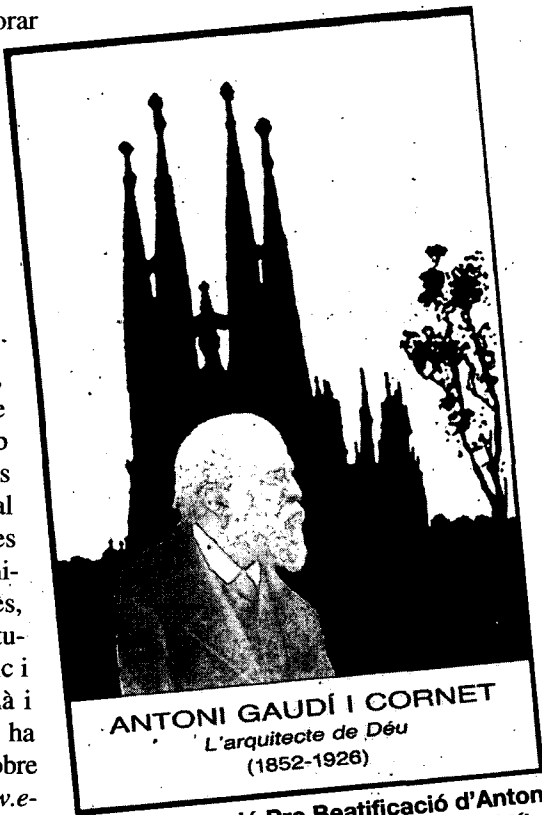
BARCELONA.—S'acaben de complir els 150 anys del naixement d'Antoni Gaudí. La millor manera de celebrar-ho seria poder anunciar la seva beatificació. Això, però, encara trigarà una mica, tot i que potser no tant com l'acabament de la Sagrada Família. No obstant això, el procés diocesà que «oficiosament» va ser començat ara fa 10 anys per un grup de fervents admiradors de Gaudí gairebé està enllestit i està previst que el març vinent pugui ser lliurat a la Santa Seu. Aquest sí que seria un bon regal per al 150 aniversari del naixement del geni reusenc.

El 10 de juny passat es va commemorar el desè aniversari de l'Associació Pro Beatificació d'Antoni Gaudí, constituïda el 10 de juny de 1992 per un grup de cinc persones engrescades pel sacerdot Mn. Ignasi Segarra amb la finalitat exclusiva de promoure la beatificació del gran artista.

En llançar la idea, l'opinió pública mundial es mostrà absolutament favorable. Només s'hi oposaren algunes poques persones de la ciutat de Barcelona, amb interessos concrets en l'obra de Gaudí. L'Associació compta només amb el treball voluntari i amb les almoines dipositades a la guardiola col·locada al costat de la tomba de Gaudí o ingressades en el seu compte corrent. Distribueix milers d'estampes en català, castellà, anglès, japonès, alemany, francès, italià, portuguès i polonès, edita un butlletí periòdic i uns llibrets biogràfics en català, castellà i anglès amb el títol *L'arquitecte de Déu*, ha publicat una col·lecció de cinc llibres sobre l'arquitecte, i ha promogut la web www.e-cristians.net/Gaudi.

El 18 d'abril del 1998, l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Ricard M. Carles, va aprovar el nomenament de Mn. Lluís Bonet i Armengol com a vicepostulador de la causa, el qual ha tirat endavant el procés canònic amb entusiasme i eficàcia remarcables. Així, el 12 d'abril del 2000 es va constituir el tribunal diocesà, que escolta

els testimonis sobre la santedat de Gaudí. Sobre el final de la beatificació, Mn. Lluís Bonet fa seves les frases de Gaudí sobre la Sagrada Família: «El meu Client no té pressa. Ho acabarà sant Josep.» (C.C.)

ANTONI GAUDÍ I CORNET
L'arquitecte de Déu
(1852-1926)

L'Associació Pro Beatificació d'Antoni Gaudí edita uns butlletins amb el títol «L'arquitecte de Déu».

MN. IGNASI SEGARRA HA ESTAT L'INICIADOR DEL PROCÉS DE BEATIFICACIÓ D'ANTONI GAUDÍ

«Déu està interessat en aquesta beatificació»

—Quan parlarem de la beatificació d'Antoni Gaudí?

—L'estadi principal abans de la beatificació és la declaració de virtuts heroïques. Aquest és el pas important que dona el títol de venerable. Això pot ser ràpid perquè hi ha un interès molt gran de la Santa Seu per ell.

—Com se li va ocórrer començar el procés de beatificació del genial arquitecte?

—La major part de la gent es planteja per què s'ha de fer un procés de Gaudí. Això és perquè no el coneixen com a creient, sinó com a arquitecte. No saben que la vessant artística de Gaudí no es pot entendre sense la religiosa i a la inversa. Què és abans, el geni o el sant? Jo crec que no es poden separar, aquí està la cosa. La gràcia no destrueix la nostra naturalesa i menys la nostra genialitat, sinó que la completa, l'eleva a un ordre superior i l'ajuda a desenvolupar-se.

Llegint a Riudoms, durant una tanda d'exercicis, el llibre sobre Gaudí de Josep M. Tarragona em va venir aquesta inquietud i em vaig proposar intentar començar el procés, perquè algú ho havia de fer. Llavors, vaig reunir unes quantes persones entusiasmades per Gaudí i vam decidir posar-hi fil a l'agulla.

—De tot el que representa la figura de Gaudí, què és el que més l'atreu?

—A mi m'impressiona molt la seva humilitat. Hi ha moltes anècdotes i històries que així ho verifiquen. Fins i tot no volia que li fessin fotos. Era un home humil, molt auster, amb mala salut. També em fascina el fet de ser un home amb una unitat de vida, que és una de les coses que destaca precisament el Concili Vaticà II. Era el mateix davant dels homes i davant de Déu. Ell és un home que, des de l'aspecte humà, és un arquitecte, però que aquest aspecte s'orienta cap a Déu, el busca a través d'aquesta genialitat humana. A més, ell no presumia gens, perquè sabia que les seves habilitats eren do de Déu.

—Per què seria bo que Gaudí pugés als altars?

—Jo crec que Déu està interessat en aquesta beatificació. Gaudí pertany a una època en què a Catalunya han aparegut un floret de sants que són impressionants: santa Joaquina Vedruna, el Pare Coll, Rosa Molas, la noia de la xicra, la Mare Janer... Hi ha com uns 20 sants o en procés que viuen en aquesta època, però no hi ha ni un sol laic. El valor de Gaudí és que en una època tan difícil per als qui són d'Església, ell manifesta una fe i una religiositat ferma i humana.

—Com es troba el seu procés en aquests moments?

—El procés de beatificació està molt avançat. El procés diocesà pràcticament es podria acabar avui, però és preferible no barrejar-lo amb l'Any Gaudí. Ara la idea és acabar el procés diocesà cap al març del 2003. Llavors s'enviarà a Roma, i ho estudiaran. En 3 o 4 anys podria ser declarat venerable, i llavors caldrà el miracle. I si Déu hi està interessat, ja sortirà el miracle...

—Amb el de Gaudí ja són uns quants els processos de beatificació que vostè ha començat o ajudat a començar, d'on li ve aquest interès per fer persones santes?

—La idea és fer la santedat assequible a la gent. No hem de considerar que els sants són aquella gent de l'edat mitjana que abandonen el món, sinó els qui viuen amb integritat la seva vida. (S.G.)

Catalunya Cristiana i Ràdio Estel s'uneixen al dolor per la mort de

✠ MARIA FIGUERAS SALVADÓ

Que havia estat membre del patronat de la Fundació Catalunya Cristiana per a l'Evangelització i la Cultura i de la Fundació Missatge Humà i Cristià (Ràdio Estel), i que va morir el 26 de juny del 2002.

Que el Senyor l'aculli al seu Regne.

100 anys de l'església de Montalegre

BARCELONA.—El 31 de maig passat es va celebrar l'acte d'inauguració del centenari de l'església de l'antiga Casa de la Caritat, Santa Maria de Montalegre, situada al barri del Raval. Va presidir una solemne eucaristia el bisbe auxiliar de Barcelona Mons. Josep Àngel Sáiz enmig d'una multitudinària assistència de fidels i simpatitzants. Tot seguit, va tenir lloc un concert benèfic a càrrec de l'Orfeó Català.

L'església de Santa Maria de Montalegre va obrir les seves portes l'any 1902, coincidint amb el centenari de la mateixa Casa de la Caritat. El 1957, però, la Casa de la Caritat va traslladar-se a les Llars Mundet, la qual cosa va fer cessar de manera continuada el culte en el temple. Això fa que el 1965 la Diputació doni l'església a l'arquebisbat, per garantir-ne el culte pú-

blic i els serveis espirituals de les famílies del veïnatge. Per tal d'executar el desig de la Diputació, l'arquebisbat confia l'Església a l'Opus Dei, que el 29 de juny del 1967 en pren possessió. El temple queda llavors sota l'advocació de la Mare de Déu de Montalegre i la seva festa és el 31 de maig, festivitat de la Visitació.

A més de la important tasca pastoral portada a terme en el temple, mai no s'han oblidat les seves arrels socials i encara avui acull una àmplia iniciativa de solidaritat amb els habitants del Raval. Actualment hi col·laboren 200 voluntaris en tot un ventall de tasques social ben diferents: ajuts a l'atenció primària, actuacions en habitatges, acompanyament i ajut mèdic a gent gran i malalts, escolarització i ajuts a la inserció laboral. (C.C.)

Barcelona

Diada de Sant Cristòfol

■ Eucaristia i benedicció d'automòbils a la reial capella de Sant Cristòfol del Regomir

BARCELONA.— Com cada any, la reial capella de Sant Cristòfol del Regomir (c/ del Regomir, núm. 5) celebrarà el 10 de juliol, a les 8 h i a les 19.30 h, una eucaristia amb motiu de la festivitat de Sant Cristòfol. També tindrà lloc la tradicional benedicció d'automòbils, de 8.30 h a 14 h i de 17 h a 19.30 h.

Un dels sants més llegendaris i venerats del cristianisme és sant Cristòfol. La tradició ens parla d'un sant d'origen cananeu, a Palestina, que va viure a mitjan segle III i que tenia una corpulència extraordinària. Treballava la terra i menava els ramats a pasturar, fins al dia que va trobar un ermità que el va ajudar a conèixer Crist. Llavors va sentir la necessitat de dedicar la seva vida al servei dels altres i ho va fer ajudant i protegint els viants que transitaven pels camins i barrancs, en aquells temps, plens de dificultats i de perills.

Sembla que va ser batejat per sant Bàbila, bisbe d'Antioquia, i va residir un cert temps en una comunitat de la província de Lícia, on la seva vida i les seves virtuts van ser exemple per als altres cristians. Durant la persecució decretada per Dacià, va ser empresonat, martiritzat i es creu que va morir decapitat el dia 25 de juliol de l'any 254. El culte i la devoció popular a sant Cristòfol es van estendre per tot Europa durant l'edat mitjana. Es va tenir com a especial protector de les pestes, la fam i tot tipus de calamitats, per desgràcia tan abundoses a tot l'occident medieval i que tant van minvar les poblacions d'aquestes terres.

També es va estendre pel món cristià la creença que tothom que veia la figura de sant Cristòfol estava salvat de mort violenta, de ser atacat per lladres i animals ferotges i assegurava als seus devots de morir sota teulat. Per aquesta

raó s'acostumaven a situar capelles amb imatges del sant als portals de les principals sortides de les ciutats. A Barcelona sembla que aquesta antiga devoció va iniciar-se entre els veïns del barri del

Sant Cristòfol, un dels sants més llegendaris del cristianisme.

Regomir. Els menestrals d'aquest barri, la major part dels quals eren ferrers i serrallers, tenien una especial devoció a la imatge de sant Cristòfol, coneguda com a sant Cristòfol dels Negres, és a dir, dels serrallers, que eren anomenats «els negres» per raó d'anar bruts de la pols de la ferralla.

El document més antic que es coneix, referit al culte de sant Cristòfol a Barcelona, porta data de l'any 1318 i dona constància de la fundació, a la catedral, d'un benefici sota l'advocació d'aquest sant. El consell municipal, l'any

1441, va dedicar a sant Cristòfol festa pròpia el dia 10 de juliol. També els anys 1501, 1590 i 1592 es van dedicar festes votives amb motiu de greus epidèmies que va patir la ciutat. L'any 1503 va construir-se una capella que, posteriorment, va ser ampliada, en substitució d'una capelleta petita que s'obria damunt de la volta del vell Portal de Mar, a l'antiga muralla romana de la ciutat.

Durant els segles XVIII i XIX, el dia 10 de juliol, el barri del Regomir honorava sant Cristòfol amb celebracions religioses i amb una fira, la més lluita de tota la ciutat. Els carrers eren engarlandats i il·luminats amb fanalets. Els terres eren encatífats amb romaní, espígol i altres plantes que aromatitzaven l'ambient. Aquesta fira, que era la primera de l'estiu que se celebrava a Barcelona, era molt concorreguda. Hi ha constància que ja se celebrava l'any 1790.

L'any 1906, l'Ajuntament va suprimir la festa i la fira del barri. La diada de Sant Cristòfol va ser tan deslluïda que la junta d'obra que administrava la capella va témer que en temps molt breu es perdés del tot. Se'ls va acudir que, de la mateixa manera que ho havien fet altres pobles europeus, Barcelona també podia posar els automòbils sota la protecció de sant Cristòfol. La idea va semblar, acceptable i es va comunicar al Club Automobilista de Barcelona, el qual ho va fer saber als seus socis. D'aquesta manera, el dia 10 de juliol del 1907 va començar a la capella de Sant Cristòfol del Regomir la benedicció d'automòbils, per primera vegada a Espanya. El primer automòbil que es va beneir estava ocupat pels notables i populars artistes Santiago Rusiñol, Ramon Casas i Miquel Utrillo. (J.C.S.)

SANT JOSEP ORIOL I EL SEU TEMPS (IV)

Durant els primers anys de joventut Josep Oriol va patir una greu malaltia. Va començar a trobar-se molt malament, sentia un dolor molt fort a la cama i s'adonà que li era difícil de caminar. El metge va manar que fes llit una llarga temporada. L'os de la cuixa li havia sortit de lloc, segurament havia fet la creixença massa de pressa i en aquells temps no hi havia els complements vitamínics que tenim avui dia. Les setmanes i els mesos anaven passant i, malgrat l'atenció de la seva mare i dels metges, no es posava bé. Aquelles llargues hores que passà en solitud i silenci li havien permès dedicar-se més a l'estudi i a l'oració.

En l'oració de Josep Oriol cal fer-hi ressaltar la influència que va tenir la seva mare. No era pas una pregària feta de rutina, sinó sentida i viscuda. Les vivències d'aquesta primera època van deixar una forta empremta en el seu esperit, van perdurar tota la seva vida i li van permetre assolir uns nivells molt elevats en l'oració. Després de set mesos de repòs, es va trobar sobtadament guarit. Ja podia caminar i ja podia fer vida normal. Josep Oriol va creure que la seva guarició havia estat un voler especial del bon Déu i va anar afermant el desig de consagrar-li la vida en el ministeri del sacerdot.

A partir de la seva guarició, van començar a manifestar-se fets prodigiosos en la vida del nostre sant. Fenòmens una mica extraordinaris, que van mantenir-se fins a la fi dels seus dies. Per aquests fets, Josep Oriol és conegut com el sant taumaturg català o també com el miracler de Barcelona.

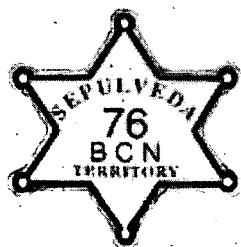
El mes de setembre del 1664, i a punt de complir els 14 anys, va començar els estudis a la Universitat, o Casa d'Estudi General, situada al capdamunt de la Rambla. No pogué fer-ho al Seminari perquè havia estat clausurat.

El Concili de Trento havia manat la creació de seminaris, per vetllar per la formació espiritual i intel·lectual dels sacerdots. A Barcelona, la fundació del seminari va molt unida a la qüestió de la reforma dels convents de religioses. Aquesta reforma ja feia molts anys que s'havia plantejat sense gaire èxit. En moltes ocasions, per manament reial, s'havia exhortat les superiors a ser més observants de les regles. No van manca episodis dramàtics per part de les monges que es negaven a ser reformades. En alguns monestirs de religioses feien la mateixa vida de les dames de la noblesa i eren servides pels seus propis criats. Les monges del monestir de Montalegre es van negar a complir el decret de vida en clausura del Concili de Trento i els posteriors decrets pontificis. El bisbe de la ciutat, Joan Dimas Loris, amb autorització de Roma, l'any 1593 va prendre la determinació de procedir a l'extinció del monestir i crear amb els seus béns el Seminari Conciliar de Barcelona.

Josep Capdevila i Soldevila

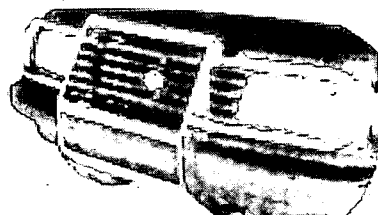
Auto Moto Sport

Sepúlveda, 76 - Tel. 934 250 511

Tots els accessoris
per al seu cotxe,
moto o bicicleta.

www.autovilardell.com

150è aniversari del naixement del mestre Josep Rodoreda

L'home que va posar música al «Virolai»

Som al 150è aniversari del naixement i al mateix temps del 80è aniversari de la mort del mestre Josep Rodoreda i Santigos, figura històrica irrepetible en el món musical català. Del seu geni artístic va néixer la partitura d'un himne il·lustre per a aquestes terres, el *Virolai*, la lletra del qual va ser escrita per Jacint Verdaguer per a les festes del mil·lenari de la troballa de la Mare de Déu de Montserrat.

El mestre Rodoreda va néixer a Barcelona el 13 de febrer del 1851, i va morir a Buenos Aires el 9 d'octubre del 1922. Als nou anys va ingressar a l'Escolania de la Mare de Déu del Remei, quan n'era director l'eminent compositor menorquí Nicolau Manent. A l'escolania es va familiaritzar amb l'esquema religiós i el mestre Manent el va instruir en tota la tècnica musical, solfeig, piano, harmonia i composició musical.

De ben jove ja es va donar a conèixer mostrant les seves aptituds musicals, el 1869 va estrenar una *Ave Maria* en un gran concert particular. El 1871 va compondre *Cielo ed inferno*, per a piano a quatre mans; el 1874, *La Filanera*, amb lletra de J. Riera Mestres; i aquest mateix any va estrenar al Teatre del Liceu el seu *Poema fantàstic*, executat per l'orquestra del Liceu, i també *Plany d'agonia*, cant religiós a dues veus, amb lletra de Mossèn Jacint Verdaguer.

El Divendres Sant del 1875 va estrenar l'oratori *Las siete palabras*, els solos van ser cantats pels principals artistes del Liceu, entre ells el tenor Marvelli. L'èxit d'aquesta obra va fer que la Junta del Liceu el nomenés professor de solfeig i piano, i va donar proves de la seva aptitud per a l'ensenyament. Als dos anys va ser nomenat ajudant del mestre Mariano Obiols Tramuñas, que n'era director, i de l'orquestra del Liceu. El 1883 va cessar voluntàriament per ocupar la direcció de l'Acadèmia de Música de la Casa Provincial de Caritat, per a la qual va compondre *Passió*, *Lamentació*, *Misa pastoral*, *Te Deum* i *Alma Redentoris Mater*. Durant els anys 1876-1886, a

la mort del mestre Clavé, va ser nomenat director de la Societat Coral Euterpe (antecessora dels actuals cors Clavé), a la qual va col·locar en un estat de brillantor difícil de superar. Per a aquesta societat va compondre *Nadal*, *A la pau dels pobles*, *Los olivaters*, *Avant, Pàtria*, *Armonia del camp*, etc. Va introduir en la coral els cors mixtos, novetat en aquella època. Va cessar el 1886 per fer-se càrrec de la refundació de la Banda Municipal i la fundació de l'Escola Municipal de Música (actualment conservatori), a la qual va dotar d'un professorat constituït pels millors músics de l'època.

UN TREBALLADOR INFATIGABLE

Des del primer dia va treballar sense treva ni repòs i va formar un veritable repertori amb les composicions dels músics més eminents: Beethoven, Mozart, Clütke, Rameau, Estradella, Weber, entre els clàssics, i Rossini, Verdi, Meyerbeer, Massenet, Gounoud, Bizet... Durant els vuit mesos que va durar l'Exposició Universal de Barcelona del 1888, la Banda Municipal va passar la ruda fatiga de tocar cada dia al recinte, a més de participar en els actes oficials. En el Concurs Nacional de Bandes Civils i Militars, va obtenir el primer premi i en l'Internacional, el segon. Va estrenar el seu *Himno a la Ex-*

La música del «Virolai», himne a la Mare de Déu de Montserrat, l'ha elevat a la categoria de mestre il·lustre.

posición, amb lletra de Melcior de Palau. Per les seves composicions i direcció el jurat de l'Exposició el va premiar amb la medalla d'or.

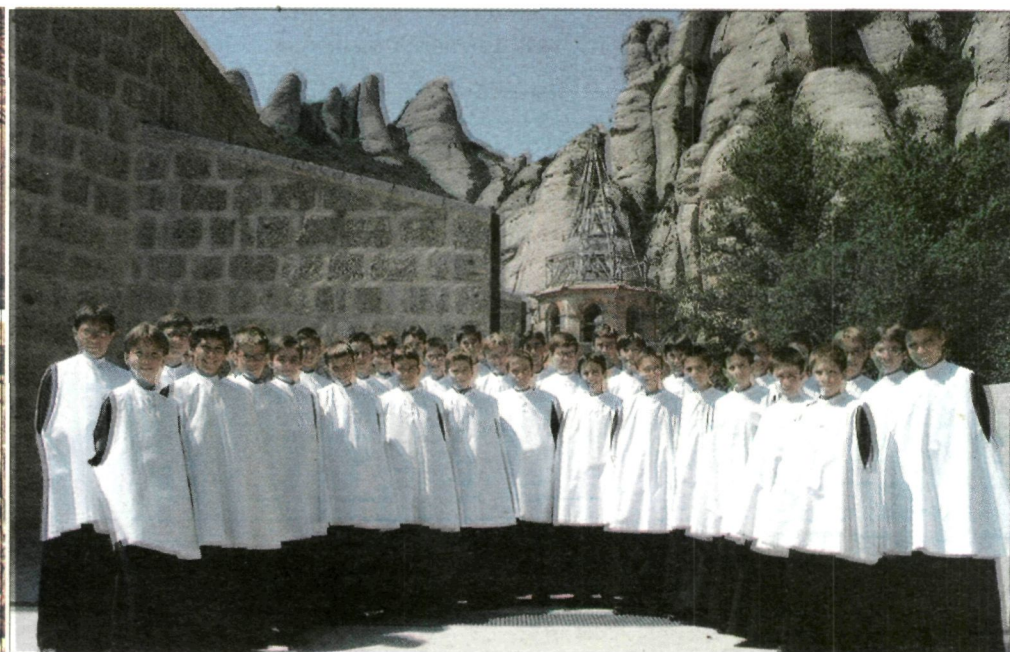
El 1879, l'abat mitrat de Montserrat, Muntadas, va encarregar la lletra de l'*Himne a la Virgen de Montserrat* a Mossèn Cinto Verdaguer, que ja aleshores era considerat el poeta màxim de Catalunya. Aquest es va enamorar del nom de *Virolai*, perquè feia

reviure uns cants que antigament, a l'edat mitjana, eren molt estimats pels romeus que visitaven la Moreneta, a la seva muntanya santa.

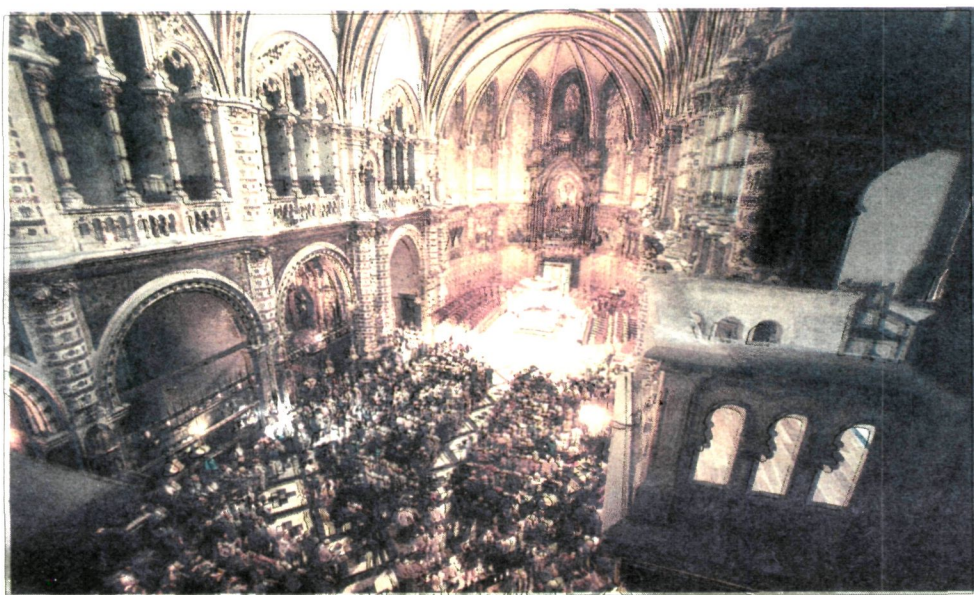
Es va convocar un concurs per premiar la millor composició musical per ser cantada pel poble i entre més de seixanta composicions presentades pels músics més representatius del moment, entre els quals figuraven José Marraco, Mariano Obiols, Juan Casamitjana i Nicolau Manent, el jurat qualificador no va dubtar de concedir el premi al mestre Rodoreda; premi que consistia en un «fluviol d'or amb esmalts». El dictamen del jurat qualificador s'ha vist avalat durant aquests 120 anys en què s'ha mantingut i ressona en l'ànima dels catalans amb estremiments de fe i d'amor marrià. Qui no ha cantat i no canta encara posada la ment en la Mare de Déu de la muntanya, amb entusiasme, amb joia, amb devoció, amb fe cega... aquelles paraules de l'excels poeta Cinto Verdaguer musicalitzades per Rodoreda? «Rosa d'abril / morena de la serra / de Montserrat estel / Il·lumineu la catalana terra! / Guieu-nos cap al cel!...»

Per commemorar els 1.000 anys de la troballa de la imatge de la Mare de Déu de Montserrat es van organitzar les festes solemnes del Mil·lenari, durant les quals va tenir lloc la coronació de la Mare de Déu i la seva proclamació com a patrona de Catalunya.

L'octubre del 1888, el mateix any de l'Exposició Universal, durant els dies 18 i 24, es van celebrar les festes solemnes de la coronació canònica de la imatge de la Mare de Déu de la Mercè, patrona de Barcelona,

L'Escolania canta cada dia el «Virolai».

L'Escolania no seria el mateix sense el cant diari del «Virolai».

Un himne per a Catalunya

El *Virolai* és tot un símbol per a Catalunya. La seva escolta atenta i amorosa cada dia durant més de 120 anys des de la gran seu montserratina l'ha convertit en alguna cosa més que un himne a la Mare de Déu. El *Virolai* ha passat a ser tot un himne a la catalanitat i a la fe d'un poble.

Cada dia el canta l'Escolania com un dels moments forts i esperats pels pelegrins en les celebracions de l'abadia. En el marc d'un ritu que ja s'ha tornat tradicional, els joves cantors entonen cada dia el *Virolai* després del cant de la *Salve*. Normalment canten dues vegades la tornada juntament amb una estrofa enmig, que cada dia es va canviant.

actes que van revestir gran solemnitat i que van ser presidits per S.M. la Reina Regent Maria Cristina d'Habsburg-Lorena.

En el pontifical del dia 21 es va cantar una missa solemne del mestre Rodoreda, en què destacava el *Credo*, amb nombroses novetats d'estructura, l'*Et in unum* i l'*Et incarnatus*, a solo de tiple i ben cantat per la senyoreta Rosita Montells. Les harmonies a boca closa, en aquesta composició als cors, van produir un efecte molt agradable i de caràcter certament místic.

En la funció de la tarda es va estrenar l'*Himno a la Virgen de la Merced*, amb lletra de Mossèn Cinto Verdaguer i música del mestre Rodoreda. Constava d'una melodia delicada per a les estrofes i d'un cor com a *ritornello*. Va ser interpretat per la Banda Municipal acompanyat d'un gran cor d'homes. Afortunadament aquest himne ha estat recuperat i es podrà escoltar a les pròximes festes de la Mercè, d'aquest any 2002, al concert en memòria del mestre Rodoreda de la Banda Municipal a la plaça del Rei, organitzat per l'Ajuntament. També es cantarà durant l'ofici de la basílica de la Mercè.

Per a l'entrada a la catedral de S.M. la Reina Regent, el mestre Rodoreda va estrenar la *Marcha religiosa* a cors, orquestra i banda. Com a record palès de les festes ha restat la cúpula de la basílica de la Mercè, coronada per la imatge gegantina de la mare de Déu, que va esculpir Maximino Sala.

OBRES DE TEMA RELIGIÓS

Altres obres de tema religiós compostes pel mestre Rodoreda són: *Misa de Gloria* a gran orquestra, premiada en el certamen de València del 1877; *Misa de Réquiem*, per als funerals de la seva mare; *Tota pulchra* i *Ave Maria Stella*, per a les Filles de Maria de la parròquia de la Concepció; un *magnificat* i dues antífones premiades al certamen de Lleida; així com *Rosario pastoril*, *Pater Noster*; per al certamen de les festes de desembre del 1876 de Lleida: *Deposuit* i *Potentes de Sede et exalvis humiles*, que va guanyar la Rosa de plata i or.

El 1880 va dirigir dues vetllades de Quaresma a l'Ateneu barceloní, on va oferir un *Septet* seu juntament amb altres obres de Balta, Bertini, Bocherini, Haydn, Schubert, Beethoven, Gounoud i Wagner.

El 1895 va estrenar *La nit al bosc*, idil·li dramàtic, amb lletra d'Apel·les Mestres, i amb la participació de professors i alumnes de l'Escola Municipal de Música, amb un cor de 130 sopranos, 125 contralts, 60 tenors i baixos, una orquestra de 80 professors, i solistes, tots sota la direcció del mestre Rodoreda. L'obra va ser molt aplaudida, fins al punt que se'n van haver de repetir algunes parts.

Entre les més de tres-centes obres que va compondre, hi ha *Marina*, cançó catalana, *Primavera*, simfonia en quatre temps, *Zuleima*, serenata morisca, premiada a Lleida, *Cuarteto*, sobre motius de Clavé, *Cançons de noys*, col·lecció de cançons dedicades a la infància, etc.

El 1898 es va traslladar a Sant Sebastià, on prèvies oposicions va obtenir la plaça de director de la Banda Municipal d'aquella ciutat i la de director de l'Escola Municipal de Música, fins al 1904, data que l'Ajuntament va acordar per dissoldre la Banda Municipal, per motius de pressupostos, no sense abans «reconèixer els esforços fets pel mestre Rodoreda i la simpatia engrescadora que sempre va despertar del noble poble, demostrada durant l'època en què s'ha honrat de dirigir la Banda Municipal...».

Durant l'estada a Sant Sebastià no va deixar de compondre, aquest cop amb temes relacionats amb la cultura basca, entre

Montserrat espera cada dia després de la «Salve» el cant del «Virolai».

Virolai

*Rosa d'abril, morena de la serra,
de Montserrat estel,
il·luminau la catalana terra;
guiau-nos cap al cel.*

Amb serra d'or los angelets serraren
eixos torons per fer-vos un palau;
Reina del Cel que els serafins baixaren,
dau-nos abric dins vostre mantell blau.

Alba naixent d'estrelles coronada,
ciutat de Déu que sommià David,
a vostres peus la lluna s'és posada,
lo sol sos raigs vos dona per vestit.

Dels catalans sempre sereu Princesa,
dels espanyols estrella d'Orient,
siau pels bons pilar de fortalesa,
pels pecadors lo port de salvament.

Donau consol a qui la pàtria enyora
sens veure mai los cims de Montserrat;
en terra i mar oïu a qui us implora,
tornau a Déu los cors que l'han deixat.

Mística font de l'aigua de la vida,
rajau del cel al cor de mon país;
dons i virtuts deixau-li per florida;
feu-ne, si us plau, lo vostre paradís.

Ditxosos ulls, Maria, los que us vegen!
ditxós lo cor que s'obre a vostra llum!
Rosa del cel que els Serafins voltegen,
a ma oració donau vostre perfum.

Cedre gentil del Líbano corona,
arbre d'encens, palmera de Sion,
lo fruit sagrat que vostra amor nos dóna
és Jesucrist, lo Redemptor del món.

Amb vostre nom comença nostra història,
i és Montserrat lo nostre Sinai;
sien per tots l'escala de la Glòria
eixos penyals coberts de romani.

*Rosa d'abril, morena de la serra,
de Montserrat estel,
il·luminau la catalana terra;
guiau-nos cap al cel.*

cal de les festes euskeres de la ciutat d'Oñate, el 1902, per a orquestra; *Himno infantil vasco* per a cor, quintet de corda, arpa, orgue i timpà; *Trío para flauta, oboe y piano sobre motivos euskeros*; *Cantos antiguos vascongados para coro de niños*, premiada al certamen euskera; *Iparraguirre*, fantasia per a gran banda, premiada a les festes de Vergara; *errito-Jota* (Jota del poble); *Fantasia vasca para banda*, escrita a Buenos Aires el 1914.

El 1906 va obtenir, per oposició, la càtedra d'harmonia i composició del Conservatori Thiabaud-Piazzini, entitat de reconegut prestigi de Buenos Aires, fins a la data de la seva mort (9 d'octubre del 1922), no sense abans fundar l'*Orfeó català* del casal de Catalunya. El 1903 els seus alumnes li van dedicar una placa commemorativa al seu panteó. Josep Rodoreda va ser membre de la Reial Acadèmia de Ciències Naturals i Arts; membre de la directiva de l'Associació Catalanista d'Excursions Científiques; secretari del Jurat Musical del certamen Clavé el 1877; membre de certàmens, concursos i tribunals d'oposicions; soci de mèrit de diverses corporacions de Barcelona i província; i gran impulsor de la música de Wagner, de qui era el més fervent admirador.

Enric Teixidó i Coromines

L'ESPORT CATALÀ Sin Concesiones...

En el 20è aniversari, agraïm a tots els anunciants, oients i col·laboradors de Catalunya i Andorra la seva fidelitat.

De dilluns a divendres de 20.30 a 22.00 h

- Barcelona, 106.6 FM
- Catalunya central, 93.7 FM
- Girona, 103.4 FM
- La Seu d'Urgell, 105.0 FM
- Andorra, 107.5 FM

Patrocina: MELODY

El primer
licor de
crema
catalana

Tarragona

S'ha presentat el Moviment Cristià de Joves

■ «Ja som presents a la majoria d'arxiprestats», afirma el consiliari diocesà

TARRAGONA.— El Moviment Cristià de Joves de l'arquebisbat de Tarragona, que s'ha presentat recentment, pretén aglutinar els grups de joves a partir de 18 anys que es mouen al voltant de les parròquies o d'altres entitats d'Església. Es vol oferir també un punt d'inserció a aquells joves que sovint es troben sols perquè a la seva parròquia no hi ha gaire gent de la seva edat.

Hi ha joves que opten per una inserció i un compromís en un medi concret i especialitzat. Aquests ja tenen els seus moviments: JARC, JOC, MUEC... Altres joves opten per espiritualitats i carismes eclesials específics. «Nosaltres optem per la inserció en la comunitat eclesial pròpia, especialment la parròquia, i pel compromís laïcal en la societat. No volem ser, doncs, l'alternativa a cap altre moviment, sinó que més aviat ens en considerem complementaris», ha manifestat mossèn Jordi Vila, consiliari diocesà del Moviment Cristià de Joves.

En la carta, que va acompanyada d'un díptic i que s'ha fet arribar a les parròquies, es diu: «La nostra metodologia és la tradicional dels moviments d'Església: revisió de vida, estudi d'evangeli, campanyes, trobades, acompanyament, formació. Considerem com a pròpies les convocatòries eclesials que ens afecten: trobades diocesanes de joves, recessos diocesans, arxi-

prestals i parroquials, etc. En la mesura de les nostres possibilitats, procurem estar presents als consells de pastoral i altres òrgans de comunió eclesial.»

Cal remarcar que el consiliari nat de cada grup del moviment és el mateix rector o vicari. El consiliari diocesà té una funció subsidiària de suport i de coordinació, mentre que els mateixos membres del moviment en són els responsables de la gestió.

«Fa poc que hem començat i encara som una realitat petita, però ja som presents a la majoria d'arxiprestats», afirma Mn. Jordi Vila, alhora que llença un missatge: «Si coneixeu cap grup de joves o cap jove que pugui estar interessat a contactar amb nosaltres, no dubteu a donar-los el díptic. Jo mateix, com a consiliari diocesà, i els membres de la gestora estem disposats a presentar el moviment allà on se'ns demani.»

Joan Boronat

L'arquebisbe Lluís, soci d'honor de Gent Gran

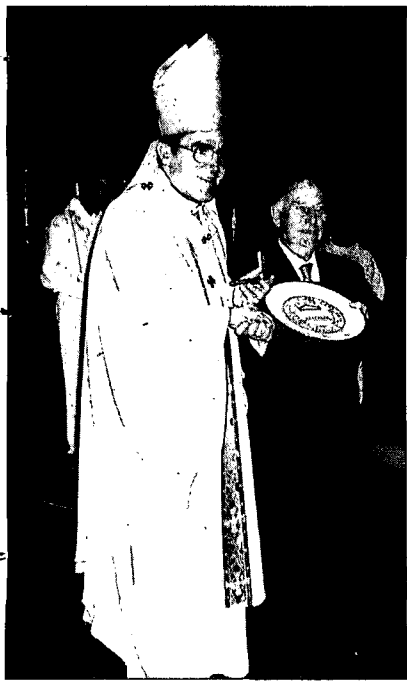

Foto: Joan Boronat

TARRAGONA.— El 13 de juny passat va tenir lloc l'acte d'entrega de la medalla de plata de l'Associació Cultural de la Gent Gran a l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, que a la vegada va ser nomenat soci d'honor de l'entitat. Unes 300 persones es van donar cita a les dotze del migdia a la catedral de Tarragona, on un petit concert, interpretat per la Coral Polifònica de les Aules d'Extensió Universitària per a Gent Gran de Tarragona, va precedir l'eucaristia celebrada pel mateix arquebisbe.

Acabada la missa, el president de l'Associació de la Gent Gran, Antoni Micó, va explicar que el nomenament de soci d'honor i el lliurament de la medalla de plata a Mons. Martínez Sistach «respon al nostre reconeixement públic a l'arquebisbe, per la tasca a favor de la ciutat de Tarragona i al suport que ha donat a moltes de les nostres activitats». L'arquebisbe va ser obsequiat també amb una placa personalitzada de porcellana amb l'emblema d'or de l'associació cultural. Mons. Martínez Sistach va pronunciar unes

paraules d'agraïment «per aquesta distinció que no mereixo. Jo també ja sóc de la vostra colla i em teniu al vostre costat sempre. Si més no, oi que ens sentim joves i tenim ganes de fer coses? Doncs endavant, fins que Déu vulgui». L'acte, que va coincidir amb el final de curs de les Aules d'Extensió Universitària per a Gent Gran, va acabar amb un concert d'orgue a càrrec del professor Jordi Vergés, que va executar obres de J. S. Bach. (J.B.)

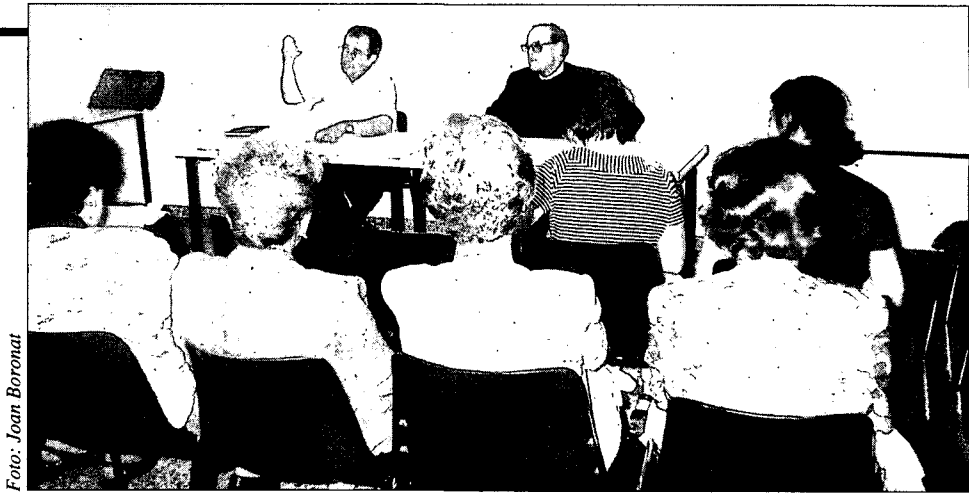

Foto: Joan Boronat

El Centre Pastoral Bisbe Borràs va acollir l'assemblea.

Reeixit Dia de l'Apostolat Seglar

TARRAGONA.— El dia de la Pentecosta els apòstols van rebre la força de l'Esperit Sant, que els va ajudar a sortir d'ells mateixos, a superar la por i a donar testimoni públic del Ressuscitat arreu de la terra. Durant aquest temps pasqual se celebra el Dia de l'Apostolat Seglar de l'Acció Catòlica, que a Tarragona va tenir lloc el dia 14 de juny, al Centre Pastoral Bisbe Borràs. Va ser un capvespre curull de reflexió per a aquests moviments de l'Apostolat Associat i de propostes pastorals. Enguany a Tarragona «és un any especialment bo ja que coincideix amb l'any que es revisa el Pla Pastoral, que és a punt d'acabar, i per valorar el que es prepara per al nou trienni», va manifestar mossèn Joan Anton Cedó, delegat diocesà de l'Apostolat Seglar. En

obrir l'assemblea, Mn. Cedó va dir que «més que cap on hem de caminar, hem de veure com fem el camí».

El material de fons del Dia de l'Apostolat Seglar i de l'Acció Catòlica van ser les aportacions de l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach, núm. 1 (*Cridats i invitats a participar en el treball d'evangelització*) i 4 (*Reorganització diocesana i la disminució de preveres*) a la col·lecció TAU (publicació de l'arquebisbat). L'aportació inicial i el resum de la reflexió va anar a càrrec de Mn. Miquel Barbarà, vicari general de l'arquebisbat. Ramsi Adserias i Marisa Jiménez, coordinadores de l'Apostolat Seglar, ho van definir bé: «Es tracta de fer camins junts, fidels a l'Evangeli, i d'estar atents als temps.» (J.B.)

Trobada a Reus del Col·loqui Europeu de Parròquies

REUS.— Després d'haver celebrat el XXI Col·loqui Europeu de Parròquies a la bella ciutat i diòcesi de Girona, l'equip responsable de la delegació nacional a Catalunya convoca de nou la trobada nacional o minicol·loqui. El CEP (Col·loqui Europeu de Parròquies) és una associació lliure d'àmbit eclesial i com a tal col·labora amb les esglésies de diferents països d'Europa. Des del 1978 el CEP forma part de les organitzacions no governamentals amb estatut consultiu al Consell d'Europa i aposta per la construcció d'una Europa que tingui per objectiu promoure un model de societat bastit sobre el respecte mutu, l'acolliment recíproc i la voluntat d'aprendre de l'altre, des de la diversitat i pluralitat de les parròquies. D'aquesta manera es proposa: aprendre a conèixer-se gràcies a trobades entre persones i grups de diferents països, intercanviar aspectes de la vida pastoral i del treball a les parròquies, cercar entre tots iniciatives de futur des dels col·loquis i col·laborar en els treballs del Consell d'Europa en el marc de les ONG, i des del 1994 participant sobretot en l'esforç de coordinació dels diferents temes i sectors d'interès.

El CEP ha celebrat des del 1961, i cada dos anys, un col·loqui internacional en un país europeu. En dues ocasions ha estat a casa nostra, el IV, l'any 1967, a Barcelona i el XXI, l'any 2001, a Girona. L'any que no se celebra el col·loqui internacional se celebra un col·loqui d'àmbit nacional, anomenat també minicol·loqui.

Reus, una de les belles ciutats de Catalunya, plena d'història i de vida cultural, acull el minicol·loqui d'aquest any a la

parròquia de Sant Joan. Mn. Josep Gil, el rector, participa en les trobades des de fa molts anys. Com ja és tradició, el primer cap de setmana de juliol es dedica a recordar breument el col·loqui anterior, a la vegada que s'inicia una reflexió sobre el tema a treballar; el qual serà presentat a la secretaria internacional com a material preparatori de la propera trobada biennal, que se celebrarà a Friburg (Suïssa) el proper any 2003, amb el tema: *Parròquies: experiències d'avui i visió de futur*. La delegació nacional a Catalunya el formularà en forma de pregunta: «Com transmetre el missatge en el món d'avui i en el context de l'Església que tenim?» Els canvis socials i la conseqüent remodelació de les parròquies demanen una nova visió de tot allò que constitueix el conjunt de l'àmbit pastoral, viscut des de les persones i les seves necessitats.

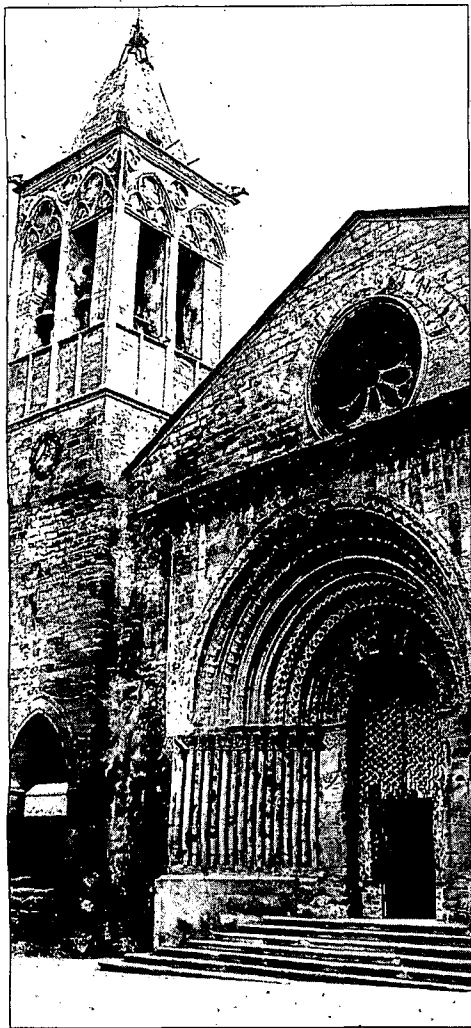
Les sessions de treball començaran el divendres 5 de juliol a les 21 h amb la intervenció de Josep Lluís Carod Rovira, que parlarà sobre el tema *Els grans canvis del segle XXI*. El dissabte dia 6, a les 10 h, hi haurà la intervenció de Montserrat Coll, que parlarà sobre *L'Església que tenim*, i a les 10.45 h, la de Mn. Josep Gil sobre *El protagonisme de la parròquia en l'evangelització*. El diumenge 7 tindrà lloc l'eucaristia dominical i la reflexió sobre la vida parroquial.

Tots aquells interessats poden fer la seva inscripció a: parròquia de Sant Joan de Reus - tel. 977 31 66 59 - fax 977 33 08 21. El preu de la inscripció per persona és de 10 euros.

Antoni Fernández Garcia
Seminarista

Urgell

Preocupa l'estat de l'església d'Agramunt

La portalada és l'element més distingit de Santa Maria d'Agramunt.

■ Es fan gestions per a la restauració del monument

AGRAMUNT.— Parròquia, Ajuntament i govern autonòmic segueixen amb atenció el deteriorament progressiu de l'església d'Agramunt i fan gestions per a la restauració del monument.

Absis, portalada, volta interior i terra són les parts més deteriorades. Josep Mora, arquitecte, per encàrrec dels responsables de l'església, fa un estudi dels elements més deteriorats, redacta un informe tècnic i assenyalava les actuacions prioritàries. Una de les causes que afecten sobretot la portalada són els nius d'aus, però els ecologistes s'oposen a la seva destrucció. La climatologia i les humitats són altres causes determinants del deteriorament. Sovint cau terra i alguna pedra de la volta a l'interior del temple.

També s'ha fet un estudi de l'estat de la capella de la Mare de Déu del Socós, adjunta al temple. L'estudi ha costat 12.020,24 euros i el pressupost de la restauració suma 264.445,32 euros. Fa poc va ser restaurada la coberta.

Santa Maria d'Agramunt és una església de la segona meitat del segle XII (absis), la portalada va ser esculpida el segle XIII i el campanar, el XIV. La capella del Socós és del segle XVIII. Es distingeix la portalada principal amb vuit columnes i

vuit arquivoltes profusament ornamentades. Les arestes de les columnes formen altres semicolumnes amb capitells, fet que dóna 15 columnes a cada costat. El grup escultòric de la Mare de Déu va ser col·locat el 1283. El campanar té forma prismàtica i planta quadrada.

A fi de facilitar la participació al culte i la vista de l'altar major, havien estat suprimides les dues columnes de la capçalera i després, en una restauració, van tornar a ser construïdes. Darrerament Llorenç Utgés, rector de la parròquia, mitjançant la instal·lació d'unes macropantalles de televisió, ha aconseguit que el presbiteri i els celebrants del culte puguin ser vistos des de qualsevol lloc del temple.

Antoni Mirabet

Alòs recupera l'ermita de Sant Miquel

ALÒS DE BALAGUER.— El bisbe d'Urgell Joan-Enric Vives, set preveres i més de cinc-cents devots van assistir, l'1 de juny, a la festa de la benedicció de l'ermita i de la imatge de Sant Miquel a Alòs de Balaguer.

El bisbe Joan-Enric va beneir l'ermita recentment restaurada i la nova imatge de sant Miquel, va presidir la concelebració eucarística i tot el poble i convidats van fer festa per la diada històrica de la recuperació del lloc sagrat. Després de la missa van estrenar els goigs amb música d'Agustí Brescó i lletra de Domènec Baella, fill del poble. Els assistents van compartir el berenar a la muntanya de l'ermita. «Des d'aquest bonic serrat / protegiu la pagesia, / les vinyes i els camps de blat / i els caminant que fan via.»

Sant Miquel és una ermita romànica que després de la desamortització va passar a mans privades i va caure en l'abandó. Darrerament va ser cedida al poble de forma compartida per a actes litúrgics i d'esplai. Voluntaris del poble han netejat l'ermita i l'entorn, han reconstruït la coberta amb llosa i el terra. La Diputació de Lleida hi ha destinat una subvenció per al treball dels paletes i els materials. La nova imatge és una talla de fusta d'om, esculpida per Sergi Mas, d'Andorra. (A.M.)

TARRAGONA

Conveni entre l'Ajuntament de Valls i Càritas de reutilització de deixalles

TARRAGONA.— L'Ajuntament de Valls i Càritas interparroquial han signat recentment un conveni que possibilita la reutilització de mobiliari domèstic i altres objectes d'interès dipositats a la deixalleria. Càritas interparroquial de Valls dona suport a persones sense recursos, les quals poden aprofitar objectes que són dipositats a la deixalleria comarcal. Aquesta entesa, d'una banda, redueix residus i, de l'altra, col·labora en les tasques d'ajuda a les persones necessitades, sempre que s'acrediti la finalitat per part de qui les reculli.

Càritas, d'acord amb les peticions rebudes directament o a través del Departament de Benestar Social de l'Ajuntament de Valls, enviarà la comanda a l'empresa gestora de la deixalleria. Una vegada hi hagi disponibilitat del mobiliari sol·licitat, es farà efectiu el lliurament a Càritas. Càritas s'encarregarà de contactar amb les persones sol·licitants per tal que passin a recollir el mobiliari demanat, mitjançant el document acreditatiu i preparat a aquest efecte. Els objectes hauran de ser retirats en una setmana, a partir de l'autorització. (J.B.)

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala de repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estades per sempre, i per a convalescències. Poques places.

Tel. 934 274 453

PUJOLS JOIERS, els artesans de l'or

Medalles religioses, rellotgeria. Gran varietat de dissenys. Taller propi. Reparacions.

Visiti'ns al carrer Hospital, 29, de Barcelona, al costat de les Rambles. Tel. 933 182 284

AUTO INFANTA CARRETILLAS, S.L.

Polígon Fonollar Nord - c/ Juventud, 33
08830 Sant Boi de Llobregat
Vendes: Tel. 936 525 390 / Fax 936 525 391
Postvenda: Tel. 936 525 392

CONCESSIONARI OFICIAL
CARRETONS ELEVADORS

NISSAN

LOC

DISTRIBUÏDOR EXCLUSIU
CARRETONS INTERIORS

- Venda
- Renting
- Lloguer
- Manteniment

Lleida

Restaurada l'església de Sant Joan

■ El bisbe Ciuraneta hi va celebrar una eucaristia solemne

LLEIDA.— El 24 de juny, tot coincidint amb la festa del seu titular, l'església de Sant Joan de Lleida va tornar a obrir les portes després de gairebé cinc mesos de romandre tancada a causa de les obres de restauració i de rehabilitació que s'han fet al seu interior. Aquests tre-

Els treballs de restauració s'han centrat en el rentatge de la pedra, capitells, columnes, arqueries, etc. i el repintat o estucat de les parets i murs interiors; així com la instal·lació d'un nou enllumenat situat a les voltes del temple, amb més de mig centenar de focus i la restauració i adequació del conjunt de làmpades de ferro forjat i la neteja de la magnífica col·lecció de vitralls.

S'han fet alhora altres treballs menors com l'adequació de diverses imatges als altars laterals i la seva rotulació. Destaquen les talles realitzades per escultors com el lleidatà Jaume Gort, autor d'imatges com la del Sagrat Cor o el Crist de l'Agonia, entre d'altres, i pel reusenc Modest Gené i Roig, que va executar l'any 1944 la magnífica i impressionant imatge del titular, sant Joan Baptista, tallada a la fusta de pi i policromada a l'oli, que presideix l'altar major des d'un baldaquí d'alabastre de Sarraí.

L'acte central de la inauguració de les obres va ser una solemne eucaristia que va comptar amb una multitudinària assistència de fidels que omplien a vessar el temple. Els primers bancs van ser ocupats per la representació de l'Ajuntament que va ostentar el tinent d'alcalde Lluís Torres i de la Diputació, pel vicepresident Miquel Padilla, i altres representacions. En un lloc destacat es va situar un matrimoni de la parròquia que celebrava aquell dia les seves noces d'or, acompanyat pels seus familiars.

El bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, va presidir la celebració amb catorze concelebrants, entre ells l'actual rector de la Unitat Pastoral Territorial, Mn. Joan Mora; el rector emèrit Mn. Ramon Freixes, i Mn. Josep Miarnau, adscrit des de l'any 1971 a l'esmentada parròquia.

El bisbe Ciuraneta, en l'homilia, després de felicitar el rector i la junta parroquial pel seu treball i entusiasme en la rehabilitació del temple, es va referir a Joan Baptista com

balls, pressupostats en uns 66.000 euros (onze milions de pessetes), seran sufragats per subvencions procedents de diverses institucions com l'Ajuntament i la Diputació, així com l'empresa Fecsa-Endesa i per donatius dels feligresos.

L'església va obrir de nou les portes per Sant Joan.

Les campanes del 1783 tornen a tocar

Un altre esdeveniment singular va ser la recuperació per al toc litúrgic de les quatre antigues campanes que conserva el temple, concretament daten de l'any 1783, pertanyents a l'església primitiva. L'empresa Carvajal d'Alcoletge les ha electrificades i ha fet possible així que després de molts anys tornin a sonar, amb motiu de la festa de Sant Joan i dels actes d'inauguració. Es dona la circumstància que la darrera vegada que van repicar va ser l'any 1995, amb motiu del centenari del temple. Dues de les campanes s'han ajustat alhora a un rellotge automàtic per donar els quarts i les hores.

un exemple de consagració al Crist: «Ell ens convida a la conversió i a preparar els camins del Senyor.» Les parts musicals de la missa van ser interpretades per membres de l'antiga Escola Cantorum de la parròquia, dirigits per Lluís Virgili, que es van aplegar amb aquesta ocasió per interpretar diversos cants gregorians i finalitzar la celebració amb el *Virolai*.

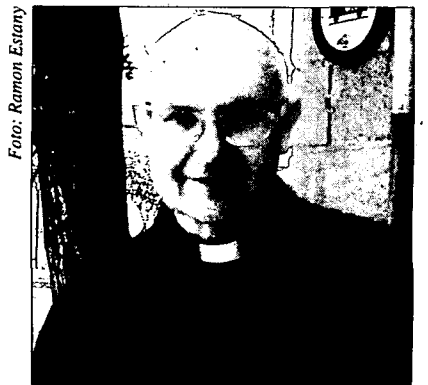
La celebració va ser alhora l'acte inaugu-

ral d'una exposició commemorativa que, sota el títol *Sant Joan i el seu entorn*, ens presenta mitjançant una sèrie de panells amb nombros material gràfic el reflex del que ha estat per a Lleida aquest singular temple, d'estil neogòtic francès. Obra dels arquitectes Juli Saracibar i Celestí de Campmany, fou consagrat l'any 1895. Incendiat l'any 1936, va ser reconstruït per Regions Devastades i reobert al culte l'any 1944. Des d'aleshores no s'hi havia fet cap obra important de restauració, llevat de l'arranjament de la coberta del temple l'any 1995. L'opinió dels fidels va ser unànime: «Ha quedat magnífica.» El rector va felicitar el Consell Parroquial i tots els que han fet possible la restauració: «Ha estat un treball de molta gent.»

Després de Sant Joan li toca ara el torn a la propera i petita església de Sant Pere, ubicada en ple carrer Major de Lleida, que tancarà les portes el mes de juliol per iniciar importants treballs de neteja i restauració. El projecte inclou, a més, l'adequació de la part superior de l'església per encabir-hi el Museu del beat Francesc Castelló, iniciativa de la comissió promotora de la seva canonització. Està previst que les obres puguin acabar a finals de setembre, per poder celebrar-hi la festa del beat el dia 28, tot inaugurant així el seu Museu.

Jordi Curcó

SOLSONA

Mn. Lluís Grifell era fins ara rector de Sant Llorenç de Morunys.

Renovació de càrrecs

SOLSONA.— Com cada any, per aquestes dates, s'ha procedit a fer un petit ajustament de càrrecs a la diòcesi de Solsona, de cara al proper curs. Aquests canvis han tingut lloc després de les habituals consultes amb els preveres. D'aquesta manera s'ha sabut aquesta setmana que a fi de suplir dues baixes, al Palau d'Anglesola per jubilació, i a la Valldan, per defunció, s'han determinat els següents trasllats: a la parròquia de Valldan, és destinat Mn. Joan Rossinyol i Rossell, que ve de la Poble de Lillet; a la Poble de Lillet tindran Mn. Josep Tuneu i Torres, que ve de la Coma, i a la Coma i la Pedra tindran Mn. Josep Vila i Gango-llells, que ve de Navàs.

Els canvis més importants, però, afecten Solsona i Sant Llorenç de Morunys. D'aquesta manera, l'actual rector de Solsona, Mn. Carles Pubill i Gamisans, va al Palau d'Anglesola, mentre que és substituït a Solsona com a rector per Mn. Lluís Grifell i Vilà, fins ara rector de Sant Llorenç de Morunys, la plaça del qual serà ocupada per Florenci Cases i Miramunt.

Aquests no seran els darrers nomenaments que tindran lloc enguany, donat que es preveuen algunes jubilacions i trasllats, per exemple, a Cervera.

Altres canvis han estat a la Delegació diocesana de Joventut, tasca que ha recaigut en Teresa Gené Camps; mentre que els delegats de Pastoral Familiar seran Joan Güell i Núria Compañó, i el delegat de Pastoral de Santuaris, el P. Josep M. Sanromà Solà, superior del Miracle. (R.E.)

TORTOSA

Carles Rambla, segon diaca d'aquest curs

RAVAL DE CRIST/ROQUETES.— El 23 de juny va ser ordenat de diaca Carles Rambla Beltran a la parròquia del Sagrat Cor de Jesús, on ha descobert la fe tot fent camí fins a ingressar, ja de gran, al Seminari diocesà. El Seminari, durant la celebració dels cinquanta anys de la seva fundació, ens ha regalat tres sacerdots i dos diaques.

Van concelebrar una trentena de preveres presidits pel bisbe de la diòcesi, Mons. Xavier Salinas. En l'homilia, el prelat va comentar les lectures pròpies de l'ordenació tot posant com a model Jesús servent de Jahvé. Caldà, doncs, tal com va dir el bisbe Salinas, que «la teva vida, des de la conversió personal i les teves qualitats regali a l'Església l'acció pastoral de la caritat,

especialment als més necessitats. Saps que fas donació de tu mateix amb el celibat, potenciat amb la pregària de la Litúrgia de les Hores. Necessitaràs una mirada de fe sobre aquesta Església en canvi. No tinguis por, encara que caminis a contracorrent del món».

Les lletanies dels sants, el ritual i el caliu nou de l'acte van impactar els assistents, entre els quals cal destacar un nombros grup d'immigrants equatorians. Ara la parròquia compta amb 1.152 habitants i és pedania de Roquetes. Al nucli inicial dels segles XIX i XX, molt treballat pels pares jesuïtes i amb vocacions consagrades, s'hi han afegit immigrants del Magrib, de Sud-amèrica i de l'Europa de l'est. (J.B.B.)

Ajuda a l'Església Necessitada

Filial: Luis Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
c/c: 0049-1806-91-21 10636317 - BSCH - Barcelona

MISSES en favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

«Sabeu que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est subsisteixen gràcies als estipendis de les Santes Misses que «Ajuda a l'Església Necessitada» fa arribar a aquests veritables deixebles de Crist d'avui dia?

COL-LABOREU amb la missió evangelitzadora d'aquests milers de sacerdots, i ENCARREGUEU la celebració de Misses —al mateix estipendi de la vostra diòcesi—, a través de la nostra Associació. Ells aplicaran la Santa Missa per les SEVES INTENCIONS.

● Vull que se celebri... MISSES per les intencions següents:

.....
.....
.....

Envio..... € com a DONATIU
Per: Gir ☐ Trans. ☐ Xec ☐

Nom i Cognoms:.....

Carrer i número:.....

C. Postal i Ciutat:.....

Lleida

Llardecans s'agermana amb el monestir de Pedralbes

■ L'Ajuntament va lliurar una placa commemorativa a la mare abadessa i a la comunitat

LLARDECANS/BARCELONA.— El poble de Llardecans, a la comarca del Segrià, es va agermanar el diumenge 16 de juny amb la comunitat de religioses clarisses del monestir de Pedralbes de Barcelona, tot rememorant els lligams històrics que va tenir aquest monestir amb la població.

Fins al monestir de Pedralbes van viatjar en dos autocars una representació formada per més d'un centenar de veïns d'aquest poble, l'alcalde i la seva corporació municipal i Mn. Manel Mercadé, que va qualificar aquesta jornada d'històrica per a la parròquia i tot el poble: «La gent està entusiasmada amb aquest esdeveniment que ret homenatge a una comunitat de contemplatives que al llarg dels anys i dels segles va tenir molts lligams espirituals i també materials amb el nostre poble.» Mn. Manel Mercadé va explicar, així mateix, com ha estat de valuosa en aquesta acció la intervenció d'Helios Pardell, metge resident a Barcelona i fill de Llardecans: «Ell estima molt Llardecans i ha tingut molt interès a fer aquesta trobada humana i espiritual amb el monestir de Pedralbes.»

Els actes es van iniciar a dos quarts d'una del migdia amb la celebració de la missa major, presidida per Mn. Pere Farnés, capellà del monestir, i concelebrada pel rector de Llardecans i per Mn. Jordi Pardell i el P. Agustí Miarnau, fills de Llardecans. En el

moment de l'ofertori es van presentar a l'altar fruits de la terra procedents de Llardecans i una mostra del seu millor oli d'oliva. Durant l'eucaristia va cantar el Cor Parroquial de la població, que al final de la celebració va interpretar els *Goigs de la Mare de Déu de Loreto*, patrona de Llardecans.

Tot seguit va tenir lloc l'acte d'agermanament amb la comunitat de monges de clausura filles de santa Clara a través d'una placa commemorativa que l'alcalde de Llardecans va lliurar a l'abadessa del monestir. A la placa figuraven els escuts de Llardecans i de Pedralbes. Al seu torn, les religioses van obsequiar els presents amb una gerreta amb mató com a record de la jornada. El dia va seguir amb un dinar de germanor i va acabar a la tarda amb una visita a les dependències del monestir i del museu. Llardecans es va fer present per un dia a Pedralbes com el monestir ho va estar per espai de gairebé tres segles en aquest poble del Segrià, on exercia un antic privilegi de patronat.

Jordi Curcó

Foto: Jordi Curcó

La sala d'actes dels Pares Franciscans va acollir la presentació.

Presenten un nou llibre de Mn. Enric Prat

LLEIDA.— La sala d'actes del convent de Pares Franciscans de Lleida va acollir el 29 de maig la presentació del nou llibre de Mn. Enric Prat i Jordana, prevere de la diòcesi d'Urgell resident actualment a Sort, intitulat *Itinerario de liberación personal*. L'acte es va obrir amb les paraules de benvinguda del pare guardià del convent de Lleida, Joaquim Recasens.

El també franciscà i escriptor P. Francesc Gamissans, que signa el pròleg de l'obra, va fer la presentació elogiosa de l'autor, al qual va qualificar de «bon amic», tot fent especial esment a la seva tasca ministerial per pobles de la diòcesi d'Urgell, així com Andorra. De la seva vessant com a escriptor va destacar títols com *Al ritme de la vida*. Un viatge entre dos segles i obres en col·laboració amb altres autors com *1.000 suggeriments per a les parròquies del segle XXI*.

215 paraules

Tot seguit, el corresponsal de *Catalunya Cristiana* a Lleida, Jordi Curcó, va presentar l'obra, tot assenyalant que l'autor presenta un recull de pensaments, 215 entrades, adobats tots ells amb unes frases breus i alhora contundents, «que volen ser respostes que puguin obrir finestres de llum en el propi coneixement, així com de tot allò que existeix fora d'ell». Jordi Curcó va dir que Mn. Enric Prat presenta el seu recull a

mena de diccionari, «amb l'objectiu de facilitar-nos a tots la selecció del concepte que el lector desitgi conèixer i reflexionar». Curcó va assenyalar algunes paraules d'aquest «petit diccionari» com llibertat, vida, transcendència, contemplació, consciència, eternitat, home, Déu, plaer, pecat, pau i felicitat, entre moltes altres.

El presentador va dir que aquest petit diccionari de Mn. Enric Prat pot ajudar i molt a ser més lliures i a mirar el món, el nostre entorn, amb uns altres ulls assaonats de llibertat i de goig: «L'autor diu que existeix una drecera per arribar a la llibertat, compartir-la amb tots i amb tot. Exemple n'és el seu diccionari que vol oferir reflexions, tot compartint l'experiència i aquella bondat innata que li surt del fons del cor.» Jordi Curcó va afirmar per acabar que el nou llibre d'Enric Prat era fruit de llargues hores d'estudi, de reflexió i també de pregària. Finalment va felicitar l'editorial Milenio de Lleida en la persona de l'editor Lluís Pagès, present a l'acte, alhora que va demanar que es fes una nova edició de l'original de l'obra en llengua catalana.

L'autor va oferir tot seguit el seu diccionari com una reflexió en veu alta, des d'una experiència humana a partir de l'òptica cristiana. Mn. Enric, després d'agrair la nombrosa assistència a la presentació, es va dedicar a signar exemplars de la seva obra. (C.C.)

Foto: Toni Bofill

Els actes es van iniciar amb la celebració de la missa major.

L'abadessa podia triar el vicari del poble

Segons l'historiador i autor del llibre *Loreto en la vida de Llardecans*, Mn. Francesc Martí, l'any 1330 el bisbe de Lleida rep una instrucció del papa d'Avinyó Joan XXII en què demanava als bisbes que tinguessin cura del sosteniment de les monges de clausura, a fi i efecte que les ocupacions materials no fossin obstacle a la seva vida d'oració i als oficis divins. Com a conseqüència d'aquesta instrucció, el bisbe de Lleida va atorgar a l'abadessa i al monestir de Pedralbes de Barcelona la meitat de les primícies que corresponien al seu rector, en pa, carns, safrà i vi. El bisbe concedeix alhora a l'abadessa el privilegi de presentar, quan es produeix vacant i en el termini d'un mes, un clergue idoni com a «vicari propi» del poble. Aquest privilegi de patronat encara l'exercia l'abadessa de Pedralbes el 1518.

EL LLIBRE DE LES MUTACIONS (YIJING, ZHOUYI)

有連山有歸藏
有周易三易詳

El «Lianshan», el «Guizang» i el «Zhouyi» són els tres sistemes d'endevinació que explicaven minuciosament els canvis.

CONVIVÈNCIES AMB PETER YANG

Del 20 al 30 d'agost al Casal de Pau d'Arbúcies (Catalunya).

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

Girona

«Els santuaris cada vegada són més visibles»

■ Salvador Batalla és coordinador interdiocesà de Santuaris de Catalunya i Balears

GIRONA.— A Catalunya hi ha uns 2.000 santuaris, dels quals un 80% estan dedicats a la Mare de Déu. Malauradament només un centenar tenen vida durant tot l'any a més de la festivitat local. Els santuaris, però, són un lloc privilegiat d'espiritualitat i evangelització perquè atreuen moltes per-

sones que no són necessàriament practicants però que estan atretes per la natura o la cultura. Per això des de fa vint-i-tres edicions s'organitzen trobades entre els rectors dels santuaris de les diòcesis catalanes i de les Balears, la darrera de les quals va ser els dies 17 i 18 de juny al santuari del

Miracle, al Solsonès. Ara és hora de fer-ne balanç amb Mn. Salvador Batalla, delegat de Pastoral del Turisme al bisbat de Girona i coordinador interdiocesà del Secretariat de Santuaris de Catalunya i Balears, que presideix Mons. Carles Soler Perdigó, bisbe de Girona.

—En què consisteixen les trobades del Secretariat de Santuaris?

—Essencialment, són una ocasió de compartir experiències dels treballs que s'han fet i innovacions que s'apliquen. Volem conèixer la realitat, les aspiracions i les necessitats dels santuaris. Al mateix temps, un altre motiu primordial és tenir arguments teològics i pastorals que aprofundeixin la tasca dels santuaris en el treball d'evangelització que volen les diòcesis de Catalunya i les Balears. En tercer lloc hi ha les comunicacions i accions socials que es porten a terme, com l'acollida de parelles, el missatge de cada santuari, etc.

—Sovint els santuaris són com l'ànima d'un poble, per què?

—Jo no diria tant, però sí que són punts d'identificació. És cert que l'Església va plantar als llocs primordials de la seva geografia uns santuaris en contacte amb la natura i l'entorn. N'hi ha que tenen origen precristià perquè, en definitiva, el santuari és voler resoldre el que no pot fer l'home i demanar amb més insistència l'ajut de Déu. Fins no fa gaire hi estava vinculada la vida de cada dia quan els pagesos demanaven la pluja o la protecció contra les epidèmies.

—N'hi ha que han esdevingut símbols nacionals.

—Oficialment només ho són el de Montserrat per a Catalunya i el de Meritxell per a Andorra. El que significa aquest títol és que els bisbes de la província eclesiàstica corresponent l'han nomenat representatiu d'una nació en concret.

—Els santuaris passen de moda?

—Així com, dissortadament, va menys gent a les parròquies, els santuaris cada

Mn. Salvador Batalla.

vegada són més visibles, encara que sigui per motivacions diverses: romeries i pelegrins o turistes. No sols s'hi va per un motiu religiós, sinó també per la natura i la cultura. Per exemple, enguany hi ha tot un seguit de santuaris que estan empeltats per la presència d'un personatge important com el Mont, la Gleva, Bell-Munt o la Misericòrdia de Canet amb Jacint Verdager i Montferri amb Gaudí.

—El lligam pietat-natura-cultura sempre ha existit?

—El santuari és expressió d'una pietat popular que s'ha d'acollir i també educar perquè se centri en la figura de Crist i el paper de Maria en la història de la salvació. Hi ajuda molt quan hi ha una comunitat religiosa com els benedictins a Montserrat, les benetes a Puiggràcies o

els mercedaris a Sant Ramon, perquè aporten el reflex de la seva espiritualitat. Pel que fa a l'entorn i la cultura, sempre han estat importants perquè el santuari representa el sentit festiu de la comunitat. A voltes en els aplecs d'avui dia no hi ha gaires elements religiosos, però haurien de tenir una càrrega cristiana juntament amb altres aspectes.

—Per què la majoria de persones que van a un santuari no tenen una motivació religiosa?

—És cert que només un 40% dels visitants vénen amb un objectiu espiritual, però forma part de la societat d'avui. Així i tot, el 90% de les persones entren a l'església. No ho sé, però hi ha alguna cosa que els motiva... Per això sempre afirmem que el santuari ha de vetllar molt

per la gent allunyada de l'Església i els creients, perquè no entraran en una parròquia però sí que ho faran en un santuari, que és més impersonal.

—Com es gestionen els santuaris?

—De 50 a 60 tenen hostatgeria, restaurant i bar. Però sovint es tracta d'infraestructures envellides que necessiten rehabilitar-se i inversions per part dels bisbats molt costoses. La gestió no és fàcil, primer perquè estan en llocs aïllats

«És cert que només un 40% dels visitants vénen amb un objectiu espiritual, però forma part de la societat d'avui»

i segon perquè només hi va gent els caps de setmana. És el mateix problema de les cases rurals en el turisme verd. Cal un plantejament econòmic i l'Església va experimentant noves fórmules, però cap no és perfecta. A cada lloc i circumstància cal buscar el bo i millor per al servei d'hostatgeria. De vegades s'ha llogat una empresa externa, però no es veu gaire clar perquè, si no se segueix el rol del santuari, hi ha el perill que es converteixi en un pur negoci al marge del que s'hi viu. Sovint l'administrador és el mateix rector, o bé directament des del bisbat o una comunitat.

Text i foto: Guillem Farré

MENORCA

La marxa de la Religió als centres públics

CIUTADELLA.— Els professors de l'assignatura de Religió i Moral catòlica que imparteixen la matèria als centres públics de l'illa es van reunir el 18 de maig al santuari de la Mare de Déu del Toro amb la delegada d'Ensenyament, Catalina Verdura, recentment nomenada pel bisbe de Menorca, Mons. Joan Piris.

La trobada, convocada per la delegada diocesana, va servir per fer una diagnosi a la situació actual de l'assignatura i del professorat a cada centre públic de primària i secundària. L'anàlisi va recórrer els àmbits laborals i educatius del professorat i de l'Educació Religiosa Escolar (ERE). Actualment, un equip d'onze llicenciats i diplomats, que tenen la Declaració Eclesiàstica

d'Idoneïtat (DEI), a més del mandat del bisbe diocesà, exerceixen la docència de l'ERE als centres públics de l'illa, des de primer de Primària fins als cursos de Batxillerat. Catalina Verdura va anunciar algunes de les seves línies d'actuació que es fonamentaran en el treball de promoció de l'assignatura i formació del professorat, l'atenció pastoral dels professors cristians dels centres públics.

La Delegació d'Ensenyament iniciarà el curs vinent reunions amb el professorat d'ERE per fer una concreció insular del currículum de la classe de Religió catòlica que estan ultimant les tres diòcesis de les Balears. Verdura ha manifestat que la delegació iniciarà també una coordinació de

l'ERE entre els professors que imparteixen la matèria als col·legis concertats de l'illa.

En els darrers mesos s'han intensificat els treballs conjunts entre les delegacions diocesanes d'Ensenyament dels tres bisbats de les Balears. El motiu de les trobades és treballar en l'elaboració conjunta del currículum de Religió catòlica a la Comunitat Autònoma que pròximament volen lliurar a la Conselleria d'Educació. Paral·lelament, i després que el Govern rebés l'1 de gener la totalitat de les transferències d'ERE, les delegacions enllestiran la presentació d'un conveni de col·laboració amb el Govern per regular l'assignatura a tot el territori educatiu autonòmic. Per a finals de mes hi ha prevista una nova reunió a Palma dels tres delegats. (G.F.)

Residència Universitària Esclaves del S. C. de Jesús

Carrer Mallorca, 234 - 08008 Barcelona. Tel. 932 152 509 - Fax 934 873 398

a/e: resibarna@terra.es

Oferim un servei en la societat actual a les joves universitàries. La residència està situada a la zona de l'Eixample, entre la Rambla de Catalunya i el carrer Balma, amb un accés fàcil al metro, als ferrocarrils catalans i als autobusos.

Si desitgeu més informació, poseu-vos en contacte amb nosaltres.

Joves

«Toronto no ha de ser un fet puntual, sinó un alto en el camí»

■ Jacinto Peraire és coautor d'«Apuntes de fe, testigos de la vida»

L'Església canadenca és a punt per acollir els milers de nois i noies que s'hi aplegaran del 18 al 28 de juliol per celebrar la XVII Jornada Mundial de la Joventut. *Apuntes de fe, testigos de vida* és un llibre de l'editorial Paulinas que signen el periodista Jacinto Peraire i l'escriptor italià Valentín Salvoldi. Aquells joves que participin en les jornades de Toronto trobaran en aquest llibre una bona ajuda per preparar la trobada i també per a «l'endemà».

—Vostè ha escrit la segona part del llibre, titulada *Testigos de vida*. Com va sorgir la idea?

—Va sorgir arran del nomenament de Francesc Castelló i Aleu en el missatge de convocatòria del Papa per a la Jornada Mundial de la Joventut de Toronto. Des de la Pastoral de Joventut de la Conferència Episcopal Espanyola se'm va demanar una petita semblança de Castelló, ja que havia estat autor de la seva biografia *Cantando hacia la muerte*. Se'm va demanar aquesta semblança per poder documentar i il·lustrar la publicitat, en àmbit nacional, de la trobada de Toronto. Llavors vaig pensar que podria ser interessant donar a conèixer els altres vuit joves que completen els models que Joan Pau II ofereix als joves en el tercer mil·lenni.

—Quins són aquests models que el Papa proposa?

—Dins d'aquesta llista de «magnífics»

tració de Mauthausen; Pere Jordi Frassati, que és com la versió italiana de Francesc Castelló. Tots dos s'assemblen molt, generosos i apostòlics.

—Per què els ha escollit Joan Pau II?

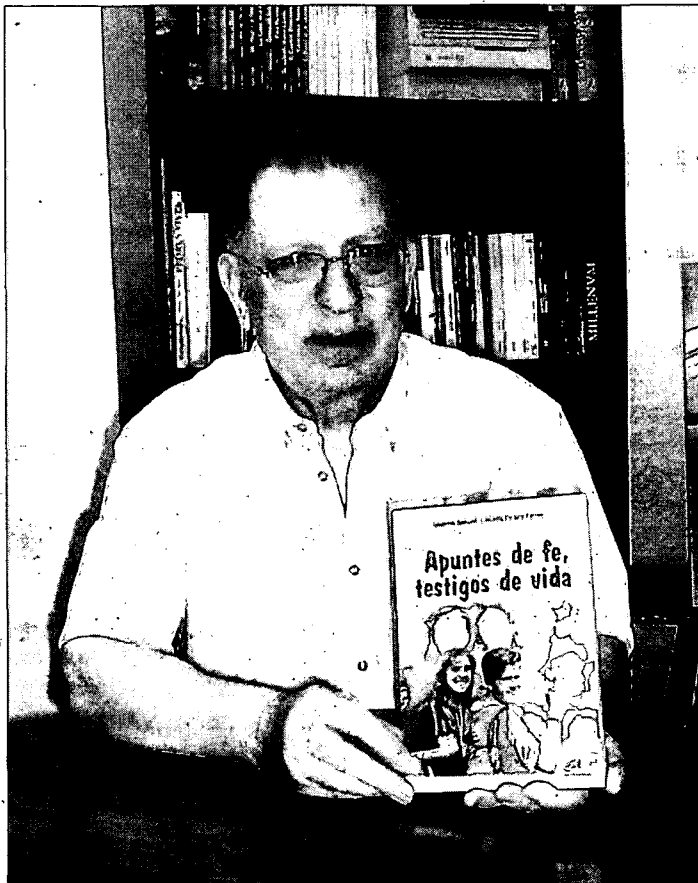
—Perquè són models molt vàlids. Encarnen uns ideals nobles que van donar un sentit admirable a les seves vides. Són uns models molt adients especialment per a aquests temps en què està de moda passar de tot en l'àmbit religiós i la joventut és esclava de tantes coses. Aquests models que proposa el Papa van ser nois i noies que van saber plantar cara de manera valenta i van saber ser cristians de primera divisió, van saber viure la seva fe amb mestatge, elegància i estil propi. En definitiva, vides netes, vides generoses, vides il·lusionades, vides que obren i il·luminen el camí, que conviden i estimulen. Per tot això, el Papa els proposa com a models a imitar.

—El seu llibre, com pot ajudar a preparar la trobada de Toronto?

—La primera part del llibre, que signa l'autor italià, és la part teòrica perquè comenta el lema del Papa per a aquesta trobada: «Vosaltres sou la sal de la terra... vosaltres sou la llum del món». Valentín Salvoldi ens apropa a l'evangeli de sant Joan amb unes petites meditacions diàries. És una preparació espiritual. La segona part, la meua, es podria titular *Dad la cara*. És a dir, després de reflexionar, mirar-se en aquests nou nois i noies. Són nois i noies magnífics que el Sant Pare posa com a exemple en què mirar-se perquè obren camí, conviden i estimulen. El llibre vol ser una ajuda humil per preparar la trobada de Toronto i per l'endemà de Toronto, per ajudar tota persona que vol donar un sentit cristià a la vida, il·luminada per la fe i pot descobrir Crist.

—Toronto és una aturada en el camí?

—Crec que sí. Toronto no ha de ser un

Jacinto Peraire.

fet puntual, sinó un alto en el camí. Per això aquest llibre apunta a l'endemà de Toronto. Aquest jove que ha pogut trobar-se o descobrir Crist al Canadà, compartint aquests dies d'entusiasme amb molts nois i noies, pot iniciar el seu camí i experimentar com la fe dona sentit a la seva vida. Des del moment en què descobreix Crist, tot canvia. Canadà és una oportunitat per a la fe retrobada o descoberta. A més, les Jornades Mundials de la Joventut són un gran revulsiu que conviden a reflexionar, perquè com és possible que una persona de 82 anys, que ofereix un missatge que va contra corrent, aplegui tantíssims joves. També són un estímul i presenten la vitalitat de l'Església.

—Com s'explica aquesta capacitat de convocatòria del Papa?

—El més admirable és que les persones que avui aconsegueixen més assistència i apleguen assemblees multitudinàries de joves són persones de molta edat. Avui dia, qui aconsegueix aquestes grans audiències són dos líders espirituals: Joan Pau II i el germà Roger de Taizé. És molt significatiu que no siguin polítics, ni persones joves... sinó gent que predica un evangeli valent, il·lusionant, generós, amb convenciment... això fa que els joves s'hi llencin. El missatge evangèlic és radical, austere, a vegades fins i tot poc agradable... és per a gent valenta i cridada a la santedat. Això fa pensar.

Rosa María Jané Chueca

Enviats a ser llum i sal

BARCELONA.—L'última Escola de Pregària celebrada el 13 de juny va tenir com a lema «Sou la llum del món i la sal de la terra», en referència a la Jornada Mundial de la Joventut de Toronto. El cardenal Ricard M. Carles va fer l'enviament dels seus joves diocesans a Toronto i va animar tots els presents a ser llum i sal: «La llum ha d'estar ben encesa i donar calor. La sal ha de ser molt pura i cal vigilar que no perdi les seves propietats. L'ambient, la falta d'amor, de pregària o de bondat poden fer que la sal no serveixi per a res.» El cardenal es va mostrar molt alegre per la participació dels joves en l'Escola de Pregària i els va convidar a testimonis de Crist. També els va recordar que són Església i que estan cridats a ser sants, «una santedat nova feta possible per la interpretació de la llei que ens dona Jesús». La trobada va acabar amb el cant de l'himne de la Jornada de Toronto. (R.M.J.)

Arriba al Canadà la creu de la JMJ

TORONTO.—El 9 de juny va arribar a Toronto el símbol de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ). Un pelegrinatge de 15 km amb cants, banderes i pregàries va transportar la creu de les JMJ portada a coll pels joves. Després d'haver recorregut Itàlia, última seu de les Jornades, la creu ha viatjat per altres llocs de Nord-amèrica, com Alaska. Als EUA va fer una aturada de pregària per les víctimes a la zona zero, lloc de la tragèdia de l'11 de setembre. (Zenit)

Presos col·laboren en la preparació de les Jornades

TORONTO.—També els detinguts a les presons federals canadenques contribueixen en la preparació de les Jornades Mundials de la Joventut. Centenars de presos treballen per preparar més de 200.000 «motxilles de pelegrins», bosses de niló vermelles on els joves trobaran espelmes i material religiós per a aquests dies. Les autoritats canadenques han destinat 1,7 milions de dòlars a un programa de l'administració penitenciària, anomenat Corcan, que preveu la participació dels detinguts en activitats productives i creatives en què puguin aprendre un treball manual. «Són persones que han comès delictes fins i tot greus, com homicidi o violació —explica Ellen Henderson, portaveu de Corcan—, molts tenen problemes de dependència.» El programa els ajuda a aprendre un ofici i centenars de presos s'han ofert voluntàriament per preparar les motxilles per als pelegrins, per la qual cosa rebran a canvi una paga d'uns quants dòlars per hora. (Zenit)

El programa

Del 18 al 21 juliol, els participants arribaran al Canadà procedents d'arreu del món i s'allotjaran amb famílies; el 22, els participants arriben a Toronto; el 23, la JMJ comença amb una missa de benvinguda celebrada per l'arquebisbe de Toronto, el cardenal Aloysius Ambrozic; el 24, hi haurà seminaris i xerrades a la ciutat; el 26, a la tarda, via crucis; el 27, pelegrinatge a peu a Downsview Park i vigília amb el Papa, i el 28, missa final celebrada per Joan Pau II.

del Sant Pare trobem nou persones de diferents èpoques, ambients socials... hi ha Agnès de Roma, una noia jove que va viure al segle III-IV; el catequistes asiàtics Andreu Phu Yen (Vietnam) i Pere Calungsod (Filipines) de cristiandats joves; Caterina Tekakwitha, canadenca, de la tribu mohawk; Josefina Bakhita, esclava sudanesa que a Itàlia troba la llibertat i a Déu; Teresa de Lisieux; Marcel Callo, jove de la JOC que va morir en el camp de concen-

t'estimo

106.6 FM · Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat

93.7 FM · Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf ARQUEBISBAT DE BARCELONA

103.4 FM · Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa BISBAT DE GIRONA

105.0 FM · Ràdio Principat: Alt Urgell, Cerdanya, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell

107.5 FM · Ràdio Principat: Andorra BISBAT D'URGELL

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

Conviure amb un traumatisme cranioencefàlic

■ Trace treballa per a la reinserció laboral, educativa i social dels afectats

Cada dilluns els mitjans de comunicació fan el balanç macabre del llistat d'accidents de trànsit enregistrats el cap de setmana. Per a la majoria només són xifres, esfereïdores això sí, però «simples» xifres de morts i ferits; per als afectats i els seus familiars, en canvi, que veuen les seves llars tenyides pel dol de la tragèdia, esdevé impossible acabar de pair una experiència que els

canvia radicalment la vida. En el conjunt dels ferits per accidents de trànsit es detecta cada vegada més un augment d'afectats per Traumatisme Cranioencefàlic (TCE). El cop pot haver estat més o menys fort i les seqüeles, més o menys greus, però en qualsevol cas un TCE obliga els afectats i els seus familiars a néixer de nou.

La iniciativa de crear una associació d'ajuda mútua per a familiars d'afectats de traumatisme cranioencefàlic va sorgir l'any 1988 a suggeriment d'un grup de metges de la planta de neurologia de l'Hospital de la Vall d'Hebron de Barcelona. A poc a poc, es va anar veient que l'ajuda a les famílies era important però que també ho era la defensa dels afectats davant de l'administració per a la seva rehabilitació i reinserció, així com iniciar una campanya de prevenció social. L'Associació Catalana de Traumàtics Cranioencefàlics i Dany Cerebral (Trace) té l'objectiu, doncs, de millorar la qualitat de vida dels afectats i dels familiars, treballar per a la seva inserció laboral, educativa i social i aconseguir una infraestructura adequada per al tractament dels TCE.

Els joves són en nombre la primera víctima d'un traumatisme cranioencefàlic, provocat majoritàriament per accidents de trànsit, però també per accidents deguts a la pràctica d'esports de risc o per agressions. Pel que fa als accidents cerebrovasculars com són embòlies, isquèmies o hemorràgies cerebrals, si bé continuen passant majoritàriament a gent gran, es detecta que disminueix l'edat dels afectats. Tot i que no es disposa d'un cens d'afectats per un traumatisme cranioencefàlic tant a Catalunya com al conjunt de l'Estat, la incidència s'estima entre 175 i 200 per cent mil habitants i any. Així mateix, la discapacitat severa conseqüència d'un TCE es calcula que és de dos casos nous l'any per cada cent mil habitants (uns 120 casos nous a Catalunya cada any) i la discapacitat moderada de quatre per cada cent mil habitants i any.

«Els traumatismes cranioencefàlics i els accidents cerebrovasculars són una afectació molt complexa per les necessitats sociosanitàries que requereixen i perquè les afectacions i les seqüeles són molt diverses. L'administració no hi posa tots els mitjans que caldrien», afirma Silvia Parcerisas, presidenta de Trace. «Cal tenir

d'acompanyament.

Programa Educatiu Individualitzat

L'usuari de Trace és qualsevol afectat de traumatisme cranioencefàlic o dany cerebral sobrevingut que no necessiti una atenció mèdica especialitzada i que no

presenti un trastorn de conducta patològic o antecedents psiquiàtrics. Per a cada afectat es fa un PEI (Programa Educatiu Individualitzat) en què es valoren els diferents objectius de l'afectat i de la seva família així com els mitjans per aconseguir-los. Les activitats, que estan programades per ser treballades en grup, tret que la persona requereixi un tractament individualitzat, tenen un objectiu terapèutic i una intenció clara de proporcionar el màxim d'eines per fomentar l'autonomia de l'afectat. Es divideixen en quatre àrees: educativa, social, ocupacional i de comunicació.

L'àrea educativa té com a objectiu treballar la capacitat d'abstracció, els aspectes psicomotrius, la creativitat, la iniciativa, l'autonomia personal i els aspectes de comprensió i expressió, alhora que es fomenten les relacions interpersonals. Pel que fa a l'àrea social, cerca aprendre a controlar les atribucions personals, augmentar l'autoeficàcia, millorar la comunicació verbal i no verbal, fomentar el diàleg i l'interès mutu. La tercera àrea, l'ocupacional, té com a objectiu treballar, mitjançant la dinamització de grups, els elements bàsics com fer entrevistes o elaborar un currículum. Finalment, l'àrea de comunicació treballa la logopèdia i disposa d'un

espai de noves tecnologies per tal d'optimitzar problemes de parla, llenguatge i articulació, i ofereix la possibilitat de treballar la comunicació i altres aspectes del treball terapèutic.

Trace també posa a disposició dels seus usuaris grups d'ajuda mútua tant per a afectats com per als seus familiars. Especialment per als familiars, el grup, que està dirigit per un psicòleg, fa les funcions de suport i d'assessorament. Els ajuda a reduir els nivells d'angoixa i a treballar conjuntament les situacions per tal de donar-los una visió el màxim de constructiva possible i de potenciar els recursos propis que pot oferir la família. D'altra banda, també hi ha un grup d'informació i assessorament de les famílies en una etapa tan dura com és l'hospitalària. El grup dona resposta a les demandes que sovintegen en aquests casos, com són les motivades per la manca de comprensió del vocabulari mèdic i de la mateixa patologia, la manca d'informació de recursos i la necessitat de conèixer altres famílies que ja hagin passat per aquesta situació. El grup de suport està dividit en dues parts. En primer lloc, hi ha el format per un psicòleg i voluntaris que assisteixen les famílies que es troben a l'UCI o a l'UVI. La seva missió és donar-los suport i animar-los a fer alguna activitat fora de l'hospital. Cal tenir en compte que en aquesta etapa les famílies acostumen a estar dia i nit al costat de l'afectat, cosa que provoca estats d'angoixa, desestructuració familiar, cansament físic i psíquic... En segon lloc, hi ha el grup que assisteix les famílies i l'afectat que es troba en planta. S'atenen les seves demandes (sobretot de rehabilitació), se'ls fa companyia o s'intenta ajudar-los si els cal fer cap tràmit.

Trace també impulsa una campanya de sensibilització adreçada als joves alhora que ofereix serveis individualitzats de psicòleg i logopeda, cursos per a estudiants i professionals i, a través de l'Incavol, un servei d'acompanyament a càrrec de personal voluntari.

Carme Munté

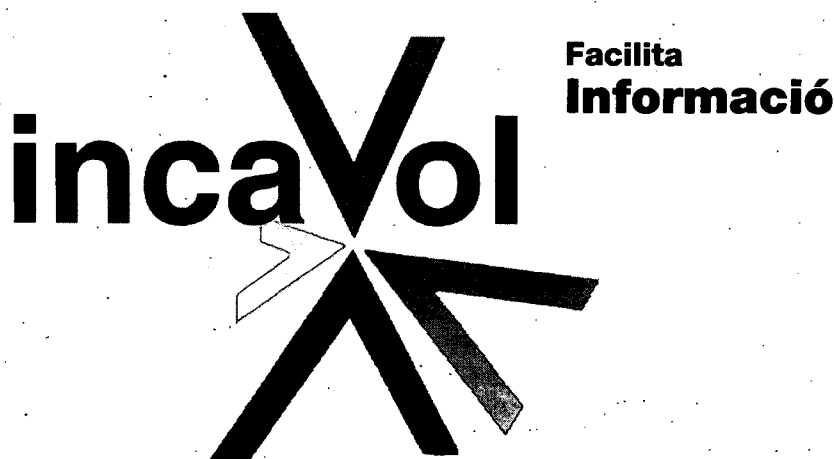
L'associació té prop de 250 socis.

en compte», continua, «que moltes vegades es tracta de gent jove amb tota una vida per endavant i que, d'un dia a l'altre, passa a dependre completament de tercers, normalment dels pares». El procés que se segueix comença des de la rehabilitació en la fase molt primerenca, fins i tot quan l'afectat es troba a l'UVI, continuà amb una rehabilitació més intensiva quan ja ha rebut l'alta de l'hospital, i acaba amb la reinserció social, laboral o d'estudis, depenent de l'edat de l'afectat. «Nosaltres, des de Trace, mirem de cobrir aquesta última fase», explica Parcerisas.

A Trace hi treballen amb contracte una persona responsable de l'àrea social, dues psicòlogues i una pedagoga, si bé és importantíssima la col·laboració d'altres professionals de forma voluntària així com de persones voluntàries que fan tasques

Dóna Suport
al voluntariat
a través del món associatiu

Fomenta la Formació
dels voluntaris

ASSOCIACIÓ CATALANA DE TRAUMÀTICS CRANIOENCEFÀLICS I DANY CEREBRAL
C/ RECTOR TRIADÓ, 51 BIS
08014 BARCELONA
TEL. 933 250 363
FAX 933 150 363
a/e: tracebcn@hotmail.com

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

cultura

Llibres per a una normalització del català occidental

TORTOSA.— El 14 de juny van ser presentats *Cruïlla* i *Aïnes*, dos llibres de sociolingüística aplicada, dels que són autors mancomunats Josep Panisello i Joan Beltran. El local del Patronat de la Sagrada Família es va omplir amb tres-centes persones, atesa la personalitat dels autors, dedicats a la docència i a l'estudi. Des de la seva jubilació fa cinc anys s'hi han dedicat en exclusiva.

L'acte va ser presidit per Lluís Jou, director general de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya; Joan Josep Malràs, vicepresident de la Diputació de Tarragona; Miquel Àngel Pradilla, professor de Filologia Catalana de la URV, i Josep Cid, cap dels Serveis Territorials de Cultura.

Fa anys que Panisello i Beltran estudien les varietats pròpies del català occidental, específicament el de les comarques de l'Alt Maestrat, Baix Ebre, Baix Maestrat, Matarranya, Montsià, Ports de Morella,

Acte de presentació dels volums.

Ribera d'Ebre i Terra Alta. Els dos llibres estan dirigits bàsicament a una població d'uns 250.000 habitants, la major part de la diòcesi de Tortosa, d'un nivell cultural mitjà-alt.

Cruïlla és una teoria de la llengua, mentre que *Aïnes* són uns exercicis pràctics per a docents i autodidactes. Poden

interessar sobretot a batxillers, conferenciant, comunicadors de tot tipus i persones sensibilitzades en el tema. Els llibres tenen sis índexs que faciliten trobar la paraula desitjada entre les 950 i 750 pàgines, respectivament, de *Cruïlla* i *Aïnes*. Els autors van manifestar en els seus parlaments que tots dos volums es complementen i que cal

lligar les obres amb el seu entorn concret, superar complexos i créixer en autoestima d'una parla tan antiga i rica com és el català occidental.

Joan Beltran va reconèixer com a antecendent Mn. Tomàs Bellpuig, capellà i professor, amb el seu fulletó *Com aprendre català*. També va afegir l'avantatge de l'ordinador, que comptabilitza en totes dues obres un total de 1.472 afixos, 281 combinacions anafòriques, 316 abreviacions, 1.028 toponímics i 17.988 mots.

Els dos autors van agrair l'ajut de diferents institucions, com ara la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Tarragona, ajuntaments, l'Editorial Alambor de Benicarló i familiars. El professor Josep Panisello va voler exterioritzar l'agraïment al seu pare i especialment a Mn. Manyà, com a pedagog i defensor de la cultura catalana, i al Dr. Emili Sanz, metge i apòstol.

Miquel Àngel Pradilla va afirmar que «la nostra normativa és poliforme i cal situar-la entre el tortosí col·loquial i el català estàndard de Pompeu Fabra». Per la seva banda, Lluís Jou, va elogiar els autors dels llibres, atès que conreen la llengua com a patrimoni cultural i signe d'identitat.

J. Blanc i Bahima

Instal·lació de rellotgeria monumental

FIGUERES/SANT GENÍS DELS AGUDELLS.— Recentment ha tingut lloc la instal·lació d'un nou rellotge monumental i d'una nova campana al castell de Sant Ferran, a Figueres, aprofitant la remodelació d'una part del castell. L'esfera del rellotge té un diàmetre d'un metre amb tretze segments amb model clàssic i la campana pesa quaranta-cinc quilos. A Sant Genís dels Agudells, l'esfera del rellotge d'un metre tipus esquelet, amb números romans daurats amb pa d'or. La instal·lació i supervisió de les obres ha estat realitzada per l'empresa Ermec.org de Barcelona, especialitzada en aquest tipus de rellotgeria monumental. Aquesta mateixa empresa va realitzar la rellotgeria i megafonia de l'antic edifici Mark&Spencer de la plaça de Catalunya de Barcelona. (C.C.)

I Curs d'estiu sobre el monestir de Santes Creus

SANTES CREUS.— El proper 6 de juliol es desenvoluparà el I Curs d'Estiu sobre el reial monestir de Santes Creus, organitzat conjuntament per l'Arxiu Bibliogràfic de Santes Creus i la Universitat Rovira i Virgili (URV), que tindrà com a eix central difondre diversos aspectes de l'orde del Cister. El curs serà d'utilitat per als universitaris, ja que servirà per aconseguir crèdits als seus estudis.

El programa inclou diferents ponències: *La influència del Cister en la colonització del territori*, a càrrec de Xavier Faci Lacasta, catedràtic d'Història Medieval de la URV; *L'art en el món cistercenc*, que exposarà Emma Liaño Martínez, catedràtica d'Història de l'Art de la URV, i *L'espiritualitat cistercenca*, que impartirà Alexandre Masoliver, monjo de Poblet. A més, hi haurà una taula rodona amb la presència dels ponents i la participació de Lluís Navarro Miralles, professor de la URV; Eugeni Perea, professor de la UNED; Joaquim Company i Joan Josep Busquets, professors de la Universitat de Lleida, entre d'altres.

Segons ha declarat el president de l'Arxiu Bibliogràfic de

Santes Creus, Joan Papell, «aquest és el primer curs d'estiu que organitzem, però ja es pot avançar que l'any que ve el curs d'estiu estarà obert als alumnes de totes les universitats».

D'altra banda, l'Arxiu Bibliogràfic de Santes Creus ha organitzat un cicle de conferències al refector nou del claustre superior, que ha tingut lloc durant el mes de juny i que tindrà continuïtat el 15 de setembre. El 2 de juny passat va intervenir Josep Maria Sabaté, professor de la URV, amb el tema *L'església de Tarragona al segle XVIII. Poder i religiositat*. La segona xerrada la va donar el dia 9 Emma Liaño, catedràtica de la URV, sobre *Reinard de Fonoll, un artista anglès vinculat a Santes Creus*. La tercera conferència va tenir lloc el dia 16, on Joan Papell, president de l'entitat organitzadora, va parlar sobre *La noblesa catalana i la conquesta de Mallorca: la seva vinculació a Santes Creus*. La darrera ponència la va presentar Elisabeth Baldor, de la URV, amb el tema *Santes Creus en el canvi dels abats perpetus als abats quadriennals*.

Joan Boronat

Mots i ment

C Creador

• Creador: «Que crea. Ho diem de Déu, que ha creat totes les coses del no-res.»

Cal que es faci de nit perquè en la foscor puguem descobrir la mostra extraordinària i rutilant del poder del Creador. Submergits en la tenebra, el nostre cor s'omple d'una alegria inefable quan, alçant els nostres ulls, descobrim l'immens cirial del cel i, brandats de gran joia, proferim un impotent crit silenciós per proclamar tanta grandesa i glòria. Tot això és obra d'aquell que vol que li diguem Pare. Sols un ésser totpoderós, infinit, perfecte, just i omnipotent explica les coses visibles i les invisibles. La infinitat de mons lluminosos i de mons invisibles (amor, justícia, felicitat...) ens mostren, amb força indestructible, l'invisible Creador, principi i fi de tot.

Amb l'home i el Creador sol passar com amb els alumnes i el professor. Quan aquells comencen, pregunten i dubten tot sovint. Això no obstant, ja més avançats i amb ganes d'estudiar, i amb la saviesa que han après, entenen el professor. I quan no l'entenen, dubten de la seva pròpia petitesa, però mai del professor!

Manuel Seiguer

Vacances

Hola, amics! Ha acabat el curs escolar i comencen les vacances. És lògic i, a més, necessari que gaudim d'uns dies de descans, però l'important és de quina manera ho fem. No deixem que passin els dies com si anessin caient en un pou. Hem de procurar que tinguin un sentit; que, a part del relax, siguin uns dies fructífers. Cal organitzar-nos. Els pares ens hem d'acostar més als nostres fills. Hi ha més temps, per tant, podem conversar-hi més, que vegin tant els adolescents com els més petits que ens importen, que ens interessem per les seves coses i que podem jugar i divertir-nos amb ells.

Nois, noies, diverti-vos sanament, feu esport, viatges... però no oblideu els vostres pares, avis i amics. Podeu dedicar-vos a alguna obra benèfica col·laborant-hi en el que pugueu. Procurem també realitzar els nostres somnis. Per exemple, aquell sopar d'aniversari que es va haver de posposar o una excursió en plena natura. Avis, ajudeu els vostres fills, quedeu-vos algun cop amb els nets perquè els pares puguin sortir junts i recordar moments feliços. A tots us dic: les obligacions són les mateixes, encara que estem de vacances. Els manaments de la llei de Déu són iguals en les quatre estacions de l'any.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Coses de la vida

Nova edició del certamen literari de l'Acadèmia Mariana de Lleida

LLEIDA.— L'Acadèmia Bibliogràfico-Mariana de Lleida, institució mariana i literària fundada el 1862, ha convocat el seu certamen literari que enguany està dedicat a honor a la Mare de Déu del Pilar, que es venera a la parròquia del Pilar de la ciutat de Lleida, tot commemorant el seu xxv aniversari fundacional.

Les bases del certamen maria d'enguany preveuen la concessió d'un total de deu premis. Un de prosa, dotat amb nou-cents euros, a la millor història literària i gràfica de la parròquia del Pilar de Lleida, en català o castellà. El primer premi de poesia i flor natural del certamen, que ofereix el bisbe de Lleida Francesc Xavier Ciuraneta, per a la millor poesia que canti la Mare de Déu del Pilar, en català o castellà, ha estat dotat també amb nou-cents euros.

L'Ajuntament de Lleida lliurarà també un premi de poesia dotat amb sis-cents

euros a la millor poesia, escrita en català o castellà, que canti la devoció de Lleida a la Mare de Déu del Pilar. Un altre premi serà el que lliuri els serveis territorials de Cultura de la Generalitat de Catalunya, dotat amb sis-cents euros, a la millor poesia en català que canti la devoció de Catalunya a la Mare de Déu. Sis-cents euros lliurarà també la fundació pública de l'Institut d'Estudis Ilerdencs de la Diputació de Lleida a la poesia escrita en català que canti les advocacions de la Verge Maria venerada a Lleida i comarques.

La Caixa d'Estalvis i Pensions de

Barcelona, "la Caixa", lliurarà sis-cents euros a la millor poesia, en català o castellà, que canti la Verge Maria, exemple de dona. La Casa d'Aragó de Lleida se suma en aquesta ocasió al certamen tot oferint com a premi una artística imatge de la Mare de Déu del Pilar a la millor poesia, escrita en català o castellà, dedicada a la Verge del Pilar.

Per la seva banda, l'Acadèmia Mariana lliurarà dos premis especials. El primer, dotat amb una col·lecció de setze medalles de plata dedicades als símbols dels cristianisme i un cinquantí, a la millor poesia de tema maria lliure, escrita en català. I el segon, també dotat amb una altra col·lecció de dotze medalles de plata dedicades als signes del zodíac i un cinquantí. Finalment, el novè premi de poesia serà lliurat per un aragonès anònim resident a Lleida, dotat amb tres-cents euros a la millor poesia, escrita en català o castellà,

Imatge de la Mare de Déu del Pilar que es venera a la seva parròquia de Lleida.

que canti la devoció a la Verge del Pilar.

El treball, tant de prosa com de poesia, podran ser enviats per duplicat a la seu de l'Acadèmia Mariana, al carrer Acadèmia núm. 17, de Lleida, abans del 10 de setembre, en què el termini d'admissió quedarà definitivament tancat. Es dona la circumstància que enguany serà el primer certamen maria que els premis han estat dotats amb euros, un total de 3.600.

El solemne acte acadèmic en honor a la Mare de Déu del Pilar, amb el discurs del mantenidor i el lliurament de premis, tindrà lloc el diumenge 13 d'octubre a la ciutat de

Lleida. Cal ressenyar que aquests Jocs Florals, únics al món en honor a la Santa Maria Mare de Déu, se celebren tots els anys a l'entorn del dia 2 d'octubre, festa de la patrona de la ciutat, la Verge Blanca de l'Acadèmia.

Jordi Curcó

Any Gaudí

Què va fer Gaudí

10 Pedrera

Antoni Gaudí té cinquanta-tres anys. Ha tornat a trobar la puresa d'imatges del nen meravellat davant les formes que Déu ha creat, ara que el seu geni artístic està plenament madur. Abans de dedicar-se en exclusiva al Temple, vol que l'última obra civil sigui un agraït càntic a la Mare de Déu.

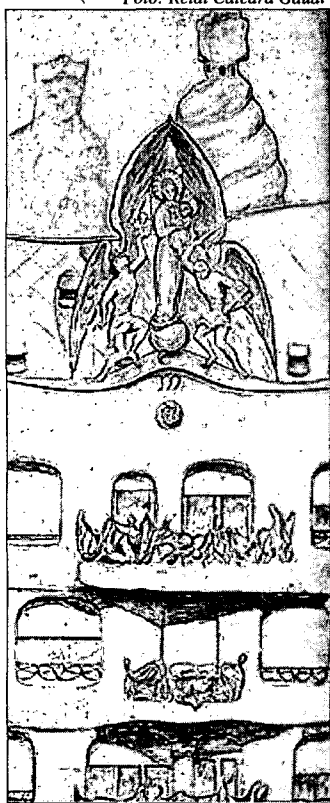
Els diners els posa una reusenca, Roser Segimón i Artells, vídua de l'india Josep Guardiola i Grau i tornada a casar amb Pere Milà i Camps. Les columnes, parets i cels rasos són plens d'oracions inscrites. Per exemple, en un dormitori del tercer pis, Gaudí pren un vers amorós del poeta Francesc Mateu i el dedica a la Mare de Déu: «Oh, Maria! No et sàpiga greu ser petita perquè també ho són les flors i les estrelles.»

La cornisa saluda la Mare de Déu amb els mots llatins de l'àngelus: *Ave gratia plena, Dominus tecum* («Ave, plena de gràcia, el Senyor és amb tu»), on la paraula «Maria» ha estat substituïda per la «M» i una rosa mística.

Perquè la casa de pisos per a habitatge i lloguer que fa l'arquitecte és el pedestal meravellós per al descens sobre Barcelona de la Verge del Roser amb el Nen Jesús, flanquejada dels arcàngels sant Miquel —atacant el Dimoni, enroscat al globus terraqüi— i sant Gabriel —oferint el liri de la puresa. Quan els propietaris es van negar a col·locar la gran imatge, Gaudí va abandonar l'obra i va declarar que no hauria acceptat l'encàrrec si hagués sabut que no el deixarien posar la Mare de Déu a la façana.

La Pedrera va acabar en plet judicial, que va guanyar l'arquitecte. Gaudí va lliurar els diners obtinguts al pare jesuïta Ignasi Casanovas, perquè fes caritat.

Josep M. Tarragona
(www.e-cristians.net/gaudi)

Dibuix de Matamala per a la Mare de Déu de la Pedrera.

LA PREGUNTA DE LA SETMANA

En quina església va ser batejat Antoni Gaudí?

- Envieu les respostes a Catalunya Cristiana. Concurs Antoni Gaudí. C/ Comtes de Bell-lloc, 67, 41 - 08014 Barcelona; o per correu electrònic (redaccio@catcrist.com), indicant Concurs Gaudí.
- Cal que indiqueu el vostre nom i cognoms, adreça i telèfon.

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

Alguna sorpresa

Què m'has guardat, àvia? Ella, sempre molt afectuosa amb mi, obria l'armari vell (que avui, sens dubte, tindria un gran valor com a antiguitat) on guardava una multitud de cromos de diferents mides amb futbolistes de l'època, unes quantes boles d'acer per jugar a la vorera, algun petit joc de fusta i peces disperses del mecano per muntar. Cada cop que anava a la colònia Vilaseca de Torelló a visitar els meus avis em trobava amb alguna sorpresa per jugar.

Després d'un senzill però saborós àpat elaborat per les mans expertes de la meva àvia, no podia faltar la crema catalana feta amb molt afecte i espessida amb midó extret dels cereals o d'arrels de tubercles com la patata. Aquest hidrat de carboni feia que aquella crema perfumada al punt de canyella i llimona quedés espessa i amb una textura única i mantegosa.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

La simbologia religiosa de l'arquitecte Eduard M. Balcells Buigas

L'arquitecte Eduard M. Balcells Buigas (Barcelona, 1877-1965), com a membre de la darrera generació modernista, va assimilar el llenguatge dels grans arquitectes catalans que el van precedir, tot incorporant els trets personals que caracteritzen la seva producció més destacada: la influència del modernisme centreeuropeu i de l'arquitectura tradicional. Cap al 1920 va experimentar un gran canvi amb l'adopció de les propostes del noucentisme. Home de profundes creences religioses, la seva obra denota un gran coneixement de la simbologia cristiana.

L'arquitecte Eduard M. Balcells Buigas és conegut per les obres civils de la seva època modernista, per exemple destaca la carnisseria Georges al mercat de Sant Antoni (Barcelona, 1909), la Casa Gual (Cardedeu, 1910) o la casa Tosquella (Barcelona, 1906), declarada monument historicoartístic el 1974. Però, a més d'edificis, va destacar també en el disseny d'interiors, d'elements de forja, d'altars i de vitralls. En la part que es conserva del seu arxiu queda palès el seu treball pluridisciplinari: xemeneies, senyeres, mobiliari, escultures, panteons funeraris, disseny d'urbanitzacions i jardins, a més d'edificis públics (esglésies, ajuntaments...) i privats (blocs de pisos, xalets d'estiueig, fàbriques...). En l'obra religiosa destaca pel seu coneixement de la simbologia cristiana, especialment en l'àmbit dels pante-

ons funeraris, dels quals hi ha molt bons exemples a Sabadell.

Des del principi, Balcells va combinar el treball com a arquitecte municipal de Cerdanyola amb els encàrrecs de privats, i de seguida va mostrar un especial interès per l'obra religiosa. Ell era un home de profundes creences cristianes, i aquest fet impregna tota la seva tasca professional i privada. Fins i tot en obres no específicament religioses, hi ha aspectes decoratius que al·ludeixen al cristianisme, com els plafons de ceràmica que presideixen algunes cases d'estiueig que fan referència al nom del propietari de la casa, amb la representació del sant o santa.

L'interès per l'obra religiosa es mostra ja en alguns projectes dels seus anys d'estudiant a l'escola, però el primer edifici religiós construït que es coneix és la casa

rectoral de la parròquia de Sant Martí, a Cerdanyola, una obra inacabada en falta la decoració que va projectar el 1908. Per aprofundir més en aquesta vessant poc tractada de la seva obra, destacarem dos exemples singulars d'èpoques i estils ben diferents.

El panteó de la família Carol

Entre la seva obra funerària hi ha panteons molt interessants, com els de les famílies Gorina, Pellicer o Sampere, però el panteó de la família Carol (Sabadell, 1918) destaca per la seva originalitat diferenciada de les obres anteriors. Es tracta d'un monument modernista, que remet a les antigues piràmides precolombines. Tres atlants a banda i banda amb les ales com a volutes, sustenten una plataforma rectangular i flanquegen un passadís on

s'ubica la làpida sepulcral il·luminada per un fanal de vidre i ferro forjat. En un dels pilars trobem una inscripció amb un fragment de l'Apocalipsi. Sobre la plataforma s'estén el sarcòfag troncopiramidal encerclat per una garlanda i elements d'inspiració asteca: cranis, una serp, potes de jaguar, etc. Tot està coronat per una figura alada amb espasa i balança, inscrita en una creu i acompanyada d'un àngel. Igual que tota la seva producció funerària, està imbuït d'un fort sentit simbòlic. Així, el mausoleu és el temple de la mort sustentat per les grans figures dels àngels de la mort amb les dalles.

Al segon nivell té lloc el judici de l'ànima, flanquejat per una serp (el diable) i un àngel que fa decantar-se la balança del Crist Jutge. El llenguatge asteca emprat per l'arquitecte no torna a repetir-se al llarg de la seva carrera i probablement s'expliqui per un desig del client. El resultat és una reconstrucció eclèctica d'una piràmide que combina elements pagans i cristians, amb un inusitat grau d'imaginació i la reiteració d'algunes de les característiques dels monuments funeraris de l'arquitecte, com són l'estructura de túmul amb el fals taüt a sobre i la creu presidint el conjunt (panteó Sallarés), el llum modernista de ferro forjat, el gust per la superposició de volums, etc.

La capella del Santíssim Sagrament

Després dels desperfectes ocasionats durant la guerra civil, Balcells es va fer càrrec de les obres de restauració de l'església parroquial de Cerdanyola, així com de la successiva reconstrucció, en diferents estils històrics, del desaparegut mo-

El panteó de la família Carol.

biliari litúrgic i dels vitralls. De tot el conjunt destaca una obra tardana seva: la capella del Santíssim Sagrament (Cerdanyola, 1946), ubicada a la banda esquerra del presbiteri. Balcells es va fer càrrec del disseny de tots els detalls i del mobiliari litúrgic, seguint models bizantins. Es tracta d'un espai rectangular amb quatre columnes adossades als laterals que sustenten els arcs torals de la volta. L'espai recorda una cripta i aconsegueix una gran sensació de recolliment. A la banda esquerra, als intercolumnis, se situen tres confessionaris tancats amb gelosia que, per la gran acústica de la sala, poques vegades s'han fet servir. També s'encarregà del disseny de l'altar i del vitrall central, recuperant un projecte del 1939.

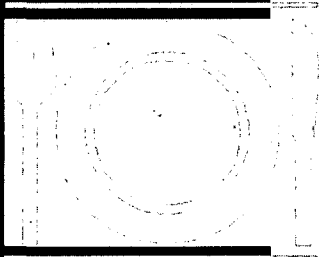
Els canvis en la litúrgia, introduïts a partir del Concili Vaticà II, van fer variar la disposició dels elements que el configuraven. L'altar s'adossava a la paret i quedava flanquejat pels relleus de serafins en bronze, ara desplaçats al lateral. Destaquen el disseny del sagrari en forma de rusc i el vitrall del Sant Sopar. La composició incorpora elements simbòlics (l'arc de sant Martí, la lluna, el sol, el blat i el raïm) i anecdòtics (un gos sota la taula). En general, tots els elements de la capella estan impregnats d'un fort sentit simbòlic: els tres trams que defineixen les columnes representen la Trinitat, els vitralls laterals al·ludeixen a l'arquitecte i a la família que va sufragar l'obra, als capitells trobem relleus del raïm, el blat i els cèrvols bevent de la font de la vida.

José M. Romero Martínez
Orlando Barrial i Jové
Arquitectes

Pebrots elegants

INGREDIENTS:

4 pebrots, oli i sal
carn picada
pinyons
blat de moro
3 grans d'all
pasta de full
ou batut, pa
i allioli

PREPARACIÓ:

Coeu quatre pebrots al forn amb un raig d'oli i sal. Mentrestant, fregiu 12 o 15 cullerades de carn picada amb una cullerada de pinyons, dues cullerades de blat de moro ja bullit i tres grans d'all ben picats. Deixeu-ho al foc uns cinc minuts, remeneu-ho de tant en tant i afegiu-hi sal. Farciu els pebrots ja cuits i cobriu-los amb pasta de full punxada amb una forquilla. Pinteuh-oh amb ou batut i acabeu-ho de coure al forn, sense que la massa quedi gaire seca. Serviu-ho al plat sobre una llesca de pa de pagès amb allioli.

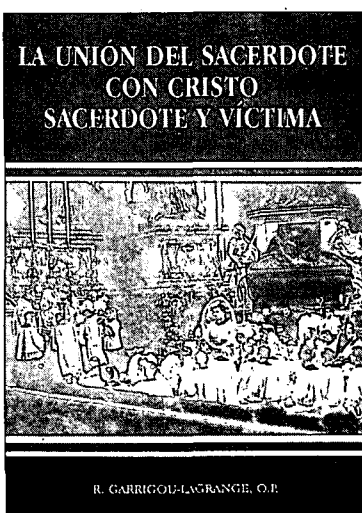
LLIBRES

La relació entre Crist i el prevere

Aquest llibre sobre la unió del prevere amb Crist, prevere i víctima, va ser publicat el 1948 en llatí i posteriorment va ser traduït al castellà el 1955 i el 1962. Avui dia totes aquestes edicions ja estan esgotades. La pregunta que es planteja és la següent: per què es torna ara a publicar? La raó rau en el fet que el tema fonamental per a tota vida sacerdotal —la compenetració amb Jesús per raó de la seva ordenació i del seu ministeri sobre el cos

sacramental de Crist— «no únicament està com a oblidat, sinó que ni tan sols li és concedit cap mena de valor per a no pocs preveres», escriu el Dr. Juan M. Cascante, al pròleg. «Tot prevere ve cridat, segons la pròpia condició, a l'estat de víctima per ser configurat amb Crist. D'això depèn l'esterilitat o gran fecunditat del seu ministeri sacerdotal», afirma l'autor, R. Garrigou-Lagrange, o.p., al capítol cinquè d'aquesta obra. Tot prevere ha d'obrar com un altre Crist, unit amb Ell en el misteri de la predicació de la paraula divina, perquè aquesta sigui veritablement fructífera, i en el ministeri de la confessió i direcció dels fidels. (C.C.)

R. Garrigou-Lagrange, o.p., *La unión del sacerdote con Cristo, sacerdote y víctima. La Formiga d'Or, Barcelona 2001, 275 pàg.*

La missió sublim de Maria

Piero Coda, teòleg de fama internacional i professor de Teologia Dogmàtica a la Universitat del Laterà de Roma, ha partit del cant del *Magnificat* per presentar al lector un seguit de reflexions, no per breus menys profundes, sobre els moments fonamentals de la vida de Maria i de la missió sublim que Déu li ha confiat. En aquestes pàgines podem contemplar la grandesa de Déu, que es reflecteix, com en un mirall, en la humilitat de Maria. L'autor defineix el cant del *Magnificat* com «un collar de perles precioses, de diferents i brillants colors, en cadascuna de les quals es reflecteix la Llum que irradia l'ànima de Maria». Piero Coda escriu en un dels sis capítols en què s'estructura el volum —«Engrandir Déu», «Theotókos», «Què hi ha entre tu i jo, dona?», «La substitució», «La carn i l'Esperit» i «L'alfa i l'omega»— que «Maria porta dins la vida nova, i per això, sobretot, "engrandeix" el Senyor». I més endavant afegeix el següent: «El primer signe en què es manifesta la grandesa del seu Senyor és, per a ella, el fet de ser mare. Mare sent verge. Mare per obra de Déu.» (C.C.)

Piero Coda, *Engrandece mi alma al Señor. Editorial Ciudad Nueva, Col·lecció Razones de la Fe, Madrid 2002, 89 pàg.*

Espiritualitat de l'esperança

Editorial San Pablo ha llençat una nova col·lecció de llibres titulada *Sígueme*. En temps de crisis profundes, com el present, es fa especialment necessària una espiritualitat de l'esperança. Per enfrontar les responsabilitats històriques urgents que la humanitat té davant seu, ens calen especials recursos espirituals, ja que, què seria del món, de la vida humana, si no bufés l'esperit? En aquest context se situen aquests assajos de vida cristiana del prevere dominic Felícísimo Martínez Díez, doctor en Teologia per la Universitat de Sant Tomàs de Roma. L'autor vol donar resposta en aquest llibre a preguntes com: interessa o no interessa la religió? o quin Déu cerquem, a quin Déu preguem, en quin Déu creiem? Seguint l'evangeli de Jesús, no caldrà recuperar la metàfora de la infància per comprendre què significa l'espiritualitat d'una humanitat adulta? La reflexió teològica ha de romandre sempre lligada a la pràctica cristiana de la comunitat. I aquest és també el propòsit últim de tota espiritualitat cristiana: que es faci el regne de Déu i la seva justícia. (C.C.)

Felícísimo Martínez Díez, *Avivar la esperanza. Ensayos sobre vida cristiana. Editorial San Pablo, Col·lecció Sígueme, Madrid 2002, 293 pàg.*

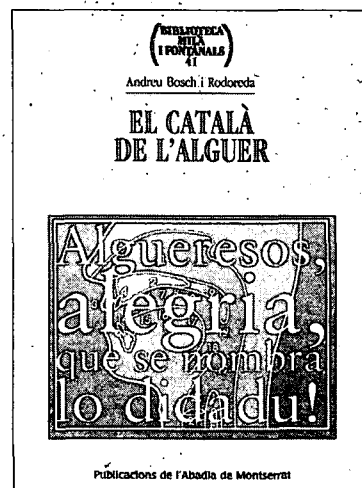

El català parlat a l'Alguer

El present llibre recull una edició revisada i, en certs casos, augmentada de sis articles publicats per Andreu Bosch i Rodoreda en revistes especialitzades entre els anys 1998 i 2000 sobre el català parlat a l'Alguer, ciutat situada a l'illa de Sardenya. Estructurats en quatre apartats, els articles són una conseqüència directa del seguiment del curs de doctorat *Descripció i variació* del Departament de Filologia Catalana de la Universitat de Barcelona durant el bienni 1996-1998. Rere seu es troba la influència de sis

mestres de la lingüística: Albert Bastardas, Joaquim Rafel, Joan Veny, Mila Segarra, Maria-Rosa Lloret i Lúcia Pons. «L'alguerès ha canviat força d'ençà dels estudis i treballs d'estudiosos com Guarnerio, Palomba, De Giorgio Vitelli, Pais —tots ells referents obligats— i, fins i tot, de Kuen, autor d'aquell dens i imprescindible estudi, *El dialecto del Alguer y su posición en la historia de la lengua catalana (1932-1934)*, una de les eines més útils i fiables pel que fa a la fonètica de l'alguerès», explica l'autor al pròleg. (C.C.)

Andreu Bosch i Rodoreda, *El català de l'Alguer. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Biblioteca Milà i Fontanals, Barcelona 2002, 279 pàg.*

La santificació del treball

«Amb una intuïció sobrenatural —són paraules de Joan Pau II en l'homília que va pronunciar el 17 de maig del 1992, amb motiu de la beatificació del fundador de l'Opus Dei—, el beat Josepmaria va predicar infatigablement la crida universal a la santedat i a l'apostolat. Crist convoca tothom a santificar-se en la realitat de la vida quotidiana; per això, el treball és també mitjà de santificació personal i d'apostolat quan es viu en unió amb Jesucrist, ja que el Fill de Déu, en encarnar-se, s'ha unit en certa manera a tota la realitat de l'home i a tota la creació.» Què significa exactament santificar el treball i quines actituds i disposicions posa en joc la recerca d'aquest ideal? El treball és una de les realitats humanes bàsiques: tot home i tota dona treballen d'una manera o altra i contribueixen així a la seva realització com a persones, al manteniment de la pròpia família i al desenvolupament de la societat. La fe cristiana introdueix en el treball una llum i una força noves que transformen el treball des de dintre, de manera que, sense perdre cap de les dimensions que implica la seva condició humana, esdevé ocasió d'encontre amb Déu. (C.C.)

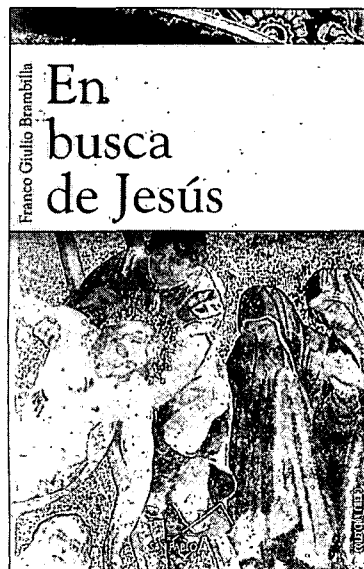
José Luis Illanes, *La santificación del trabajo. El trabajo en la historia de la espiritualidad. Editorial Palabra, Madrid 2001, 202 pàg.*

Missatge actualitzat del Credo

La professió de fe dels cristians, des de la seva fixació escrita en els primers concilis de l'Església, ha restat invariable al llarg dels segles. Això no obstant, cada generació ha sabut traduir al propi llenguatge el missatge contingut en aquest text. Aquesta col·lecció de llibres ofereix una lectura renovada i comprensible del Credo, feta per coneguts teòlegs del nostre temps. En aquesta ocasió, Franco Giulio Brambilla, capellà de la diòcesi de Milà i professor de Teologia, ha fet un comentari a l'article central del Credo —en el qual sempre hem de buscar de nou Jesús, per trobar-lo com el Crucificat que ha ressuscitat— sobre la mort i la resurrecció de Jesús. «Fascinant i al mateix temps dramàtic, el tema de la recerca de Jesús és una invitació a no separar-nos de la Pasqua de Crist. La seva missió consisteix a venir a cercar i salvar la humanitat perduda. La nostra resposta té lloc en el joc dramàtic dels lliuraments», comenta l'autor en la presentació. (C.C.)

Franco Giulio Brambilla, *En busca de Jesús. Editorial San Pablo, Col·lecció Credo, Madrid 2002, 117 pàg.*

El llibre de la setmana

Abans de tot, Déu

Sembla que el segle XII queda molt lluny per a un home o una dona del segle XXI. I, és cert, perquè nou-cents anys són molts anys en la Història dels pobles, encara que realment siguin pocs en comparació amb els milions d'anys de la Terra, i de l'eternitat del seu Autor.

Però, l'home viu aferrat a la seva temporalitat, i li resulta bastant difícil situar-se en el present, tenint consciència que el passat forma part de la seva projecció en la vida, i el futur sovint estarà condicionat pel que faci. El de la seva família, si es tracta d'un ciutadà corrent, el d'un poble, si està instal·lat en situacions de preeminència i de poder, i el de tots els homes, si la seva conducta arriba a ser un mirall i un paradigma d'actituds.

Porto tot això a col·lació, perquè quan s'acaba la lectura d'aquest llibre interessant d'Alfred Duggan *Dios y mi ley*, podem constatar la influència que pot tenir una actitud com la de Tomàs Becket en la manera de viure el fet de ser cristià en plena realitat temporal en qualsevol

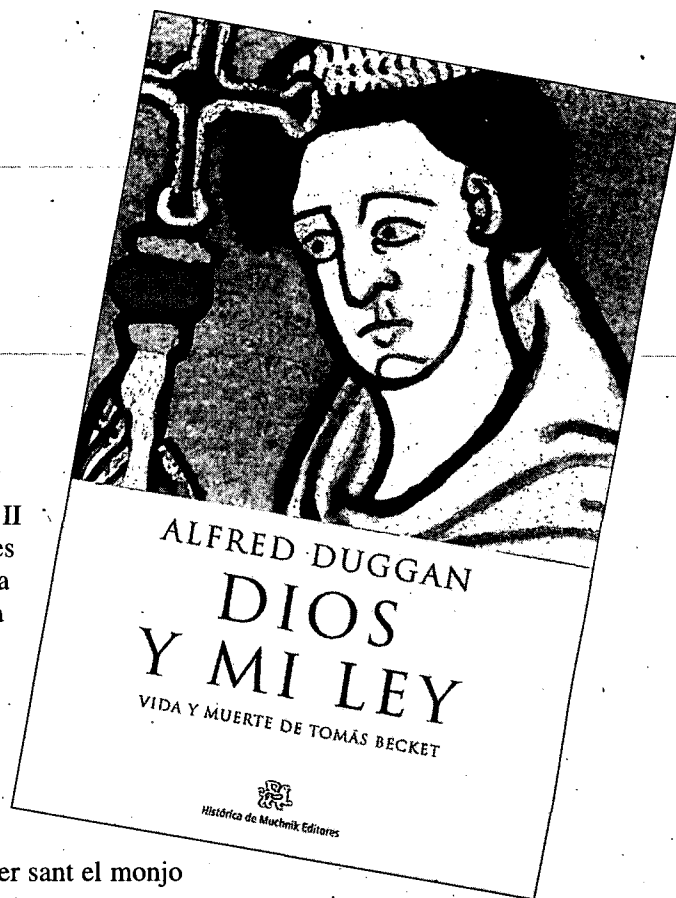
època, encara que tot va passar al segle XII, sobretot si es planteja l'opció de viure l'avui de Déu o l'avui dels homes.

Les pàgines de la història són d'un magisteri insubornable. Repetim que la «història és mestra de la vida», perquè del passat sempre, sens dubte, se'n pot aprendre. No és cap clisé que solucioni enigmes o doni la resposta a problemes insolubles. Podem aprendre, encara que siguin lliçons negatives, o les hipòtesis que se'ns plantegin siguin difícils de resoldre amb solucions que ens semblin anacròniques. Però quan, com en el cas de l'arquebisbe de Canterbury, Tomàs

Alfred DUGGAN,

Dios y mi ley.

Muchnik Edit., Barcelona 2001, 317 pàg.

Becket, i el rei Enric II d'Anglaterra, el que es planteja és l'alternativa radical que defineix tota una vida als ulls de Déu, no té cap importància que es desenvolupi tot en un palau o al tuguri de qualsevol suburbi. En realitat, no hi ha cap opció.

I això és el que va fer sant el monjo Tomàs Becket.

Potser Alfred Duggan ha deixat escapar al seu text la subtilitat del que va donar força a l'arquebisbe davant del rei. La santedat no és tan sols el fruit d'un convenciment i d'una fidelitat insubornables, encara que sigui a Déu i als plantejaments de la religió. La força de Tomàs Becket provenia d'un contacte estret amb el seu Déu, d'una vida espiritual que no es pot mesurar amb paràmetres humans, i la figura de Tomàs Becket va ser gran en les actituds exteriors, perquè era gran en la seva vida interior. Podia repetir amb Pau el «no sóc jo, sinó la virtut de Crist que actua en mi».

Una biografia interessant, tot i la manca de matisos en la seva visió de la dimensió autèntica de Tomàs Becket. I una crònica bastant coherent del que representa l'enfrontament entre els poders temporals, i aquells que representen, encara que sigui indignament, el poder de Déu. Església i Estat en conflicte al segle XII... i després de tants segles, continuen sorgint problemes d'aquesta mena, encara que no acabin amb assassinats a les catedrals.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Premi SGAE Sardanes 2002

Cada any, la Societat General d'Autors i Editors conjuntament amb la Fundació Autor, promouen l'organització d'un certamen per a la creació de noves sardanes i convoquen tots els socis de la SGAE que hi estiguin interessats, a presentar les seves obres. Els requeriments d'aquestes composicions és que siguin originals i inèdites i, en conseqüència, no poden haver estat premiades en cap altre concurs ni estrenades ni interpretades públicament amb anterioritat.

El 20 de setembre del 2002 és la data límit per presentar les sardanes que optin al Premi SGAE de Sardanes d'enguany, que té una dotació econòmica de 3.000 euros. Les bases del concurs faculen el jurat per tal d'atorgar dos accèssits, amb una dotació de 900 euros cadascun.

Cada compositor podrà presentar un màxim de dues sardanes. Els originals

s'han de presentar en exemplar únic, en partitura d'instrumentació per a cobla d'onze instruments, amb les seves partitures corresponents. Al peu de cada partitura cal que hi figuri una reducció a dos o tres pentagrames. Per tal de preservar l'anonimat dels concursants, cal adjuntar també una plica tancada amb les dades d'identitat de l'autor, una fotocòpia del seu DNI i un currículum breu. La decisió del jurat es farà pública durant el darrer trimestre del 2002, en el marc d'un concert de lliurament de premis que hom preveu de celebrar a Vic.

Per a més informació o per tal d'enviar les obres concursants, cal adreçar-se a la Societat General d'Autors i Editors a Catalunya, (Pg. de Colom, 6 - 08002 Barcelona). Les obres presentades han d'anar a dins d'un sobre que especifiqui clarament Premi SGAE de Sardanes 2002. (C.C.)

CATALUNYA CRISTIANA

El cel, plenitud de
comunió
amb Déu

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€
per any

☐ Amb dos pagaments semestral
de 40,30€

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els
presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

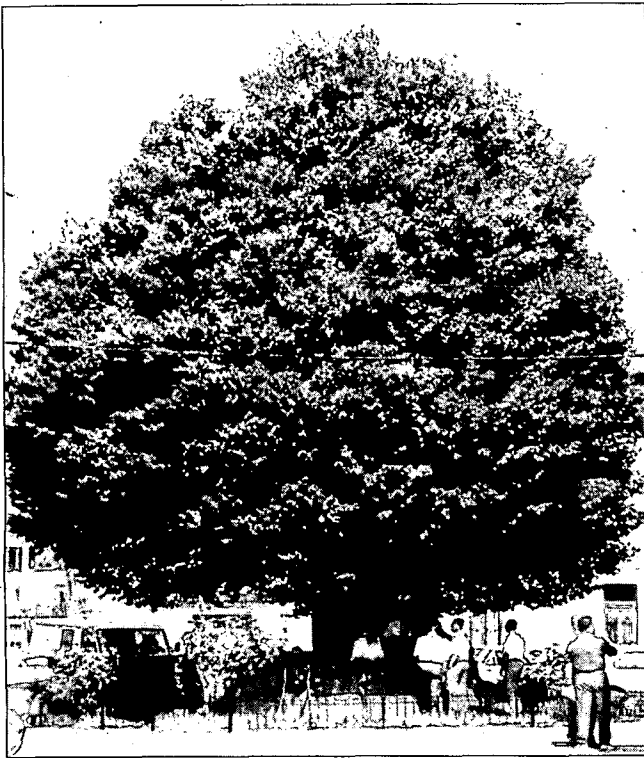
Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Es podrà evitar l'extinció dels oms?

Es parla molt d'espècies animals en perill d'extinció, però també hi ha espècies vegetals que es troben amenaçades en la seva existència. I algunes de ben importants per a l'ecologia. Una d'elles és la dels oms. Aquests arbres tan esvelts del continent europeu van començar de ser atacats per una malaltia, a la dècada dels anys trenta, originada per un fong, l'*Ophiostoma ulmi*, que produeix la mort de l'arbre quan s'introdueix en els seus vasos conductors, perquè no hi deixa circular la saba. L'om mor col·lapsat. Els transmissors de les espores del fong són uns escarabats (coleòpters de la família dels escolítids) que en estat de larva viuen dins la fusta de l'arbre i cada primavera surten adults volant i carregats d'espores d'*Ophiostoma* cap a d'altres oms.

Quan ja semblava que havia remès la infecció, cap als anys vintanta es presentà un altre brot encara més violent, que es generalitzà a tot Europa i va atacar els oms que s'havien salvat de la primera invasió. I aquesta vegada ho ha fet amb tanta força que els experts han dit que si no s'hi posa mà desapareixerà l'espècie del nostre continent europeu.

El 1986, quan es calculà que el 82% de les omedes estaven infectades, es va firmar a Espanya un acord entre l'*Escuela Técnica Superior de Ingenieros de Montes* (ETSIM) i l'antic ICONA (avui Dgcona, Direcció General de Conservació de la Naturalesa) per aturar la plaga. S'inicià amb tractaments químics, cars i perillosos per a l'ambient. Podien salvar un arbre però no tota l'espècie. Després, amb la captura massiva d'escolítids transmissors de la malura en trampes basades en feromones sintètiques, però no es veié prou eficaç. I finalment s'ha arribat a la conclusió avui dia, quan ja hi ha pràcticament el 100% de les omedes malaltes, que el que anirà més bé serà aïllar un nombre suficient d'individus resistents a la plaga. I el *Centro Nacional de Mejora Forestal* de Puerta de Hierro de Madrid ha aplegat llavors d'uns 600 oms encara sans de totes les zones d'Espanya i mantenen, a més, uns 40 exemplars que presenten un cert nivell de resistència acceptables. Sembla que es podrà aconseguir la salvació de l'espècie al nostre país, però és clar que no es podrà dir amb seguretat fins d'aquí a uns quants anys.

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Teories evolucionistes i ciència de l'evolució

Es pot afirmar que abans de La marck no hi ha cap tractat científic sobre l'evolució dels vivents. Només suggeriments, insinuacions i hipòtesis, amb els seus interrogants sobre la variabilitat de les espècies. Ja hem vist el que deien uns quants autors del segle XVIII. No n'hi havia cap que proposés una teoria sobre com l'evolució s'hagi pogut realitzar. El mateix haurem de dir ara dels dos grans naturalistes d'aquest mateix segle. Però no podem pas passar-los per alt perquè, malgrat tot, van influir en les idees posteriors.

Georges-Louis Leclerc, comte de Buffon (1707-1788)

Aquest il·lustre naturalista francès era natural de Montbard. Estudià ciències i en un principi s'inclinà per la física i les matemàtiques. Precisament va ser admès el 1739 a l'Acadèmia de Ciències de París per dues memòries que publicà sobre física i astronomia. Però aquest mateix any va ser nomenat intendent dels jardins del rei i aleshores canvià l'orientació dels seus estudis i es dedicà a les ciències de la natura.

La seva mentalitat era molt adequada per a naturalista ja que tenia passió per l'ordre i la sistematització. I com que també tenia dots d'organitzador va tenir sempre bons col·laboradors. La seva gran idea va ser la d'escriure un monumental tractat, una *Histoire Naturelle* ben completa. I s'hi lliurà. Li ocupà tota la resta de la seva vida. El primer volum sortia el 1749 i a l'any de la seva mort, el 1788, el que feia trenta-sis. El títol nobiliari de comte de Buffon li fou concedit pel rei Lluís XV pel mèrit de l'obra que realitzava.

Conscient que matemàtiques i ciències naturals segueixen camins diferents —ho diu ell mateix, per a la matemàtica el mètode és deductiu i per a l'estudi de la natura és d'observació i experimental— no fa elucubracions sinó que s'atén al que

3 L'evolucionisme restringit de Buffon i Linné

veu i experimenta. Els quinze primers volums són una exposició dels mamífers. Els set següents són de caràcter més general. Un d'ells (el que titula *Époques de la Nature*) és potser el més especulatiu, però es diu que va arribar a redactar-lo onze vegades, llimant i polint l'estil, ja que també en això era meticulós; volia que totes les expressions fossin harmonioses i correctes. Seguiren nou volums dedicats als ocells i cinc als minerals. A la seva mort un dels seus col·laboradors, Lacépède, es va encarregar de redactar vuit volums més exposant-hi els rèptils, peixos i cetacis. L'obra completa va ser, doncs, de 44 volums.

Buffon exposa ja una evolució del cosmos. Era creient (els seus biògrafs ens diuen que va morir com un bon cristià) i cercà de conjuminar Bíblia i ciència. Exposava una hipòtesi sobre l'origen del sistema solar: els planetes (amb la Terra i la Lluna) van néixer de la matèria despresada del Sol per l'impacte d'un gran cos (ell diu cometa) que passà fregant aquest astre tot arrencant-ne la matèria que els formaria. Després explica que cal entendre els dies de la creació no com dies solars sinó períodes llargs de temps. Diu que la Terra trigà uns 72.000 anys abans de ser habitada per la humanitat. I li posà set èpoques en aquesta evolució: refredament de la Terra després de sortir del Sol, condensació de les aigües que cobriren la Terra, emersió dels continents i aparició dels vegetals, aparició dels grans animals terrestres, separació dels continents i aparició de l'home. En alguns d'aquests punts s'avançà al seu temps.

Pel que fa als éssers vius, hi ha un canvi

gradual en el seu pensament a mida que n'aprofundeix l'estudi. El 1753 escriu: «És cert, perquè ens ho diu la Revelació, que tots els animals han participat igualment de la gràcia de la Creació, que els dos primers de cada espècie han sortit ja plenament formats de les mans del Creador i hem de creure que ja eren aleshores, si fa no fa, tal com són representats els seus descendents.» Però, el 1766, al final del volum catorzè, en el capítol que parla de la degeneració dels animals, ve a dir que ara hi ha més espècies que al principi a causa d'haver-se degradat la naturalesa de molts d'ells per culpa de l'ambient o per obra de l'home; per exemple, considera que l'ase és un cavall degenerat. I diu (pàg. 358): «Les dues-centes espècies de les quals donem la història poden reduir-se a un nombre força petit de famílies o arrels principals de les quals no és pas impossible que totes les altres hagin vingut.» Així doncs, Buffon admet un cert transformisme, però degeneratiu i limitat. Un evolucionisme molt restringit.

Karl von Linné (1707-1778)

Acabem de veure que Buffon en un principi creu en la immutabilitat de les espècies, i més tard els estudis i observacions posteriors el porten a canviar d'opinió i acaba admetent una certa evolució, si bé restringida i degenerativa, però evolució. Una cosa semblant hem de dir del gran naturalista suec Karl von Linné (Carolus Linnaeus, es firmava ell, que va escriure en llatí la majoria de les seves obres).

Va néixer el mateix any que Buffon, a Rashalt (Smolande), fill d'un pastor pro-

testant. Des d'infant demostrà interès per les plantes fins al punt que de vegades feia campana a l'escola per anar a herboritzar pels camps. Son pare volia que estudiés la carrera eclesiàstica però no veient que en fos capaç el col·locà d'aprenent de sabater el 1726. Sort que un dels metges d'aquella comarca s'adonà de la intel·ligència i aptituds del noi i obtingué del pare que el deixés anar a estudiar a la universitat, primer a Lund, i després a Uppsala. Per encàrrec d'aquesta universitat anà a Lapònia, el 1732, a explorar científicament la regió. Després de doctorar-se en medicina a Hardewijk (Holanda), el 1735 publicà, el mateix any, el seu cèlebre *Systema Naturae*, i el 1736 *Fundamenta botanica*. Tornà a Suècia, es casà i el 1741 obtenia una càtedra a la universitat d'Uppsala. I hi ensenyà botànica fins a la mort.

Tenia un gust innat per la classificació. La seva obra principal va ser la sistematística. A més de la distribució en famílies, ordres i classes, va introduir la nomenclatura binària. Cada espècie es designa amb un nom doble, en llatí. El primer, substantiu, és el gènere, el segon la diferència específica. Considera, per exemple, que llop, gos, guineu i xacal són del mateix gènere *Canis* i afegint-hi els adjectius, *lupus*, *familiaris*, *vulpes* i *aureus* s'obtenen els noms científics (universals) d'aquestes quatre espècies animals. Aquest sistema segueix utilitzant-se avui dia. Ningú no n'ha trobat cap de millor.

Va ser evolucionista? El 1735 a *Systema Naturae* diu que avui dia les espècies que hi ha són les mateixes que Déu va crear (*Species tot sunt quot formae ab initio creatae sunt*). Però el 1762 a *Fundamenta Fructificationis* concedeix que hi pot haver una arrel comuna per a totes les espècies del mateix gènere. Aquells *Canis* d'abans vindrien d'una sola parella creada per Déu i diversificada al llarg dels segles. I estableix la hipòtesi que «les espècies siguin obra del temps». Aquest evolucionisme restringit influirà en autors posteriors, concretament en Lamarck.

Resident Evil ***

Direcció: Paul Anderson.

Guió: Paul Anderson, basat en el videojoc de Capcom.

Intèrprets: Milla Jovovich, Michelle Rodriguez, Eric Mabius i James Purefoy.

EUA, 2002, Thriller, 90 min.

Un accident misteriós causa la mort de tots els treballadors del Rusc, un centre secret d'investigació genètica que s'amaga sota terra i que pertany al totpoderós grup Umbrella. Alice, una dona que no recorda el seu passat, es veu involucrada en la missió que du a terme un grup d'elit per esbrinar les causes de l'accident. El Rusc resulta ser una angixant raterra governada per la Reina Roja, l'ordinador central amb veu de nena que decideix posar fi a la vida dels seus treballadors per evitar que s'estengui un virus que converteix els homes en zombies caníbals.

Resident Evil és una nova adaptació del videojoc d'èxit que porta el mateix nom. Tant per als qui coneixen el joc com per als qui no, aquest

L'equip especial intenta desconectar l'ordinador central del Rusc.

film resulta esgarrifós i inquietant.

Un ambient fred, una situació enigmàtica, uns personatges desconcertats, uns zombies caníbals, una trampa sense sortida i un passat desconegut. Tot això juntament amb grans efectes visuals, ensurts previsibles i imprevisibles, sang, assassinats i escenes espectaculars fan que es tracti d'un film no apte per als qui pateixen del cor, però molt adient per a aquells espectadors que cerquin tensió i terror en una sala de cine.

Acció: 3; humor: 0; violència: 2; sexe: 1/2; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Estrena en vídeo

Falsa identidad **

Director: Harold Becker.

Guió: Lewis Colick.

Intèrprets: John Travolta, Vince Vaughn, Teri Polo, Steve Buscemi.

Thriller. EUA, color, 2001. 90 minuts. - Joves

Frank Morrison (John Travolta) és un constructor de vaixells que es va divorciar de Susan (Teri Polo) fa un parell d'anys. Tots dos tenen un fill anomenat Danny, que és propens a explicar mentides i a ficar-se en embolics des que els seus pares es van separar i divorciar. Ara Susan ha tornat a trobar l'amor en Rick Barnes (Vince Vaughn), que acaba d'arribar al poble i que ja s'ha convertit en un ciutadà modelic i exemplar.

De sobte, tot fa un gir inesperat quan, després del casament entre Susan i Rick, el nen acusa el seu padrastre d'haver comès un assassinat. Frank haurà de guiar-se pel seu instint per saber si Danny diu la veritat o simplement menteix als seus pares per cridar l'atenció un altre cop.

John Travolta mira de recuperar la taquilla després dels fracassos en pel·lícules com *Operación Swordfish* o *Campo de batalla: la tierra*. *Falsa identidad* és un thriller amb ritme ràpid i entretingut, però força previsible des del principi fins al final. Cal destacar la interpretació de Vince Vaughn, un gran actor que encara no ha trobat el paper que realment el llenci a la fama, i Teri Polo, que a poc a poc es va obrint camí en la indústria de Hollywood, en la qual ja ha destacat com a promesa de Ben Stiller en l'exitosa pel·lícula *Los padres de ella*.

Humor: 0; acció: 2; violència: 2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

K-Pax **

Director: Iain Softley.

Guió: Charles Leavitt, Bryan Goluboff.

Intèrprets: Kevin Spacey, Jeff Bridges, Alfred Woodard, Aaron Paul, Mary McCormack.

Drama-còmic. EUA, color, 2001. 118 minuts. - Adults.

Kevin Spacey diu que és d'un altre planeta.

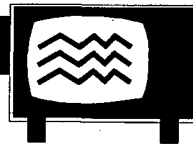
Iain Softley, que va aconseguir quatre nominacions per als Oscar amb la seva pel·lícula *Las alas de la paloma*, aquesta vegada ens presenta un drama basat en la novel·la de Gene Brewer. Situa l'acció a Nova York en un hospital psiquiàtric de Manhattan. El personatge de Kevin Spacey (Prot) apareix a l'Estació

Gran Central de Nova York i és portat a un hospital psiquiàtric de Manhattan. Allà serà atès pel doctor Mark Powell, interpretat per Jeff Bridges. Prot assegura que prové del planeta K-Pax i estableix una bona relació amb el Dr. Powell i els pacients del psiquiàtric, però només fins al 27 de juliol a les 05.51 de la matinada, moment en què un raig de llum el recollirà i el tornarà al seu planeta.

El guió és coherent amb el ritme que el realitzador pretén donar a la pel·lícula —un ritme lent i pausat—; si espereu veure un film de trets i acció *K-Pax* no és la vostra pel·lícula. La direcció d'Iain Softley és correcta, gràcies també a l'excel·lent col·laboració dels dos grans actors protagonistes.

Humor: 1; acció: 1; violència: 1/2; sexe: 1/2; llenguatge: col·loquial-vulgar.

El món de la televisió

Simsala Grimm

De dilluns a divendres - 10.30 h. - K3

Conèixer la màgia dels germans Grimm.

Simsala Grimm ens apropa el món fantàstic dels germans Grimm a través d'uns amics molts especials: Yoyo i Doc-Croc. Yoyo és un personatge descarcat amb idees brillants. Ràpid i llest, sempre té una resposta a punt. Doc-Croc, en canvi, és una rata de biblioteca i l'erudit de la parella. Tots dos són els encarregats de conduir l'espectador a l'univers dels germans Grimm, presenten cada conte, l'acompanyen amb els seus comentaris i fins i tot entren a l'acció d'algunes de les històries. La sèrie consta de vint-i-sis capítols, amb una durada de 25 minuts cadascun.

En Fix i en Foxi

De dimarts a divendres - 09.15 h. - K3

Llòpex sempre té gana i a l'hora de dinar és el primer, passi el que passi... però sempre passa alguna cosa!

Els protagonistes de la sèrie.

Sort que Fix i Foxi són unes guineus amigues que, amb el seu olfacte tan fi, acostumen a avançar-se als problemes. Poden perseguir lladres desastrosos, ajudar la tia Eusèbia a arreglar el jardí o vet-

llar per la seguretat de l'oncle Fox. No importa el que s'hagi de fer, sempre ajuden els seus parents i amics a resoldre tots els problemes. Adient per a nens a partir de 5 anys.

La pantera rosa

Dissabte i diumenge - 11.30 h. - K3

Una estrella del món de l'animació.

Amb la primera aparició en escena de la pantera rosa —i d'això ja fa força anys!— es va demostrar que havia nascut una estrella. I ara, aquest felí tan elegant i amb un gran sentit de l'humor torna a la petita pantalla amb aventures noves, trencant el silenci de tants anys perquè en aquesta ocasió... la pantera rosa parla! Recomanada a partir dels 6 anys.

Camins misteriosos

Diumenge - 24.00 h. - TV3

Aquesta sèrie sobre fenòmens sobrenaturals està protagonitzada per un antropòleg i una psicòloga que miren de donar una explicació a allò que de vegades no en té. *Camins misteriosos* explora el món dels misteris. De vegades tenen una explicació lògica, però en altres ocasions, no. Cada setmana, Dunn i Fowler s'enfronten amb fenòmens estranys que, d'entrada, no tenen lògica en el món actual. Dunn, per la seva formació científica, intenta trobar una explicació racional a tot, des de missatges de mortals, aparicions religioses i altres situacions gens quotidianes. Una producció interessant, ben feta i acceptable per al públic adult, incomprensiblement traslladada a un horari tan «misteriós».

RADIO

CADENA ESTEL

Des de les 02.00 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
 El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
 Espuma d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
 Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
 Comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30, 18.55 i 2.10 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.
 Àngels cantat, a les 12.00 hores.

Dilluns

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia).
 09.00-20.30 *Radiofórmula*
 20.30-22.00 *Sin concesiones* (esports).
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes* (actualitat en clau cristiana).
 23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical).

Dimarts

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-20.30 *Radiofórmula*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Paraules d'amor* (família).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dimecres

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-20.30 *Radiofórmula*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Radiofórmula*
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dijous

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-20.30 *Radiofórmula*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *A tota costa* (submarinisme).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Divendres

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*

09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-19.30 *Ressons*
 19.30-20.30 *Catalunya Sense Barreres* (atenció a discapacitats).
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos).
 00.00-00.30 *De nou n'nou* (música alternativa).
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

Dissabte

07.00-08.30 *Radiofórmula*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Club de golf* (esports).
 10.00-11.00 *Trotamundos* (turisme rural).
 11.00-17.00 *Radiofórmula*
 17.00-18.00 *Vaixells, trens i música country*
 18.00-20.00 *Radiofórmula*
 20.00-21.00 *Els temps de la música* (música clàssica).
 21.00-22.00 *Tanca els ulls i fixa't hi bé* (música cinema).
 22.00-23.00 *Mar de claror* (catequesi).
 23.00-00.00 *Temps de Paraula* (Bíblia).
 00.00-00.30 *Cova de Jazz* (música).
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

Diumenge

07.00-08.30 *Radiofórmula*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Tot sardana*
 10.00-12.00 *Rutes per Catalunya* (excursions).
 12.00-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals).
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona).
 20.00-21.00 *Melodies de fe* (música cristiana).
 21.00-23.00 *Radiofórmula*
 23.00-23.45 *Missatge en una ampolla* (reflexions).
 23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana).
 00.00-00.30 *La cova del Country*
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat.
93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf **ARQUEBISBAT DE BARCELONA**

103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa **BISBAT DE GIRONA**

105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Cerdanya, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM Ràdio Principat: Andorra **BISBAT D'URGELL**

CADENA ESTEL

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

08.00, 08.15 Desconnexió *El Primer Cafè*
 14.00, 14.15 *Informatiu migdia*
 18.30, 18.45 *Informatiu vespre*
 09.15, 14.15, 19.15 *el Temps*
 12.00, 15.00, 17.00 *Butlletins horaris*

Cada dia

06.45 *Un bon motiu per viure*
 08.10, 10.45, 16.15 *Agenda*
 12.45, 17.45 *Recomanacions turístiques*

Dimecres

00.00-00.30 *El que més ens agrada*

Dijous

00.00-00.30 *La Taula de l'Evangeli*

Dissabte

13.00-13.30 *Església d'Urgell*
 13.30-14.00 *In Corpore Sano*

Diumenge

18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)
 Diumenge - De 22.05 a 23.00h, *Objectiu*, l'home: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

TELEVISIÓ

2

Diumenge 7

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
 Programa dedicat a les manifestacions religioses de la comunitat musulmana, jueva i evangèlica.
 Direcció: Baruj Garzón.
 09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 1)
 Els temes que tracten són, principalment, experiències, iniciatives, activitats o persones compromeses en accions de solidaritat, tant a Espanya com a l'estranger.
 Direcció: Julián del Olmo.
 10.00 *Últimas preguntas*
 Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
 Direcció: María de los Angeles Fernández.
 10.25 *Testimonio*
 Reportatges amb el denominador comú de ser el relat de vides «viscudes en cristià» explicades en primera persona.
 Direcció: Isidro Catela.
 10.30 *Santa Missa*
 Amb la participació de la societat coral El Penedès de Vilafranca del Penedès (Alt Penedès), sota la direcció d'Argemí Curto.
 (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 8

17.15 *Pueblo de Dios*

TV3

Diumenge 7

10.15 *Signes dels Temps*
 «La comunitat El Rusc.»
 Al municipi de Tordera hi ha el Rusc, un centre fundat fa 25 anys i que pertany a les comunitats de l'Arca. El Rusc acull persones amb disminucions psíquiques i malalties mentals, i els ofereix una llar i tallers ocupacionals. El programa emet un reportatge sobre els homes i les dones que viuen en aquesta comunitat.
 Altres temes:
 —Entrevista al jesuïta i teòleg José Ignacio González Faus.
 —Conversa amb el caputxí i biblista Enric Cortès, sobre la nova etapa de la Fundació Bíblica Catalana.
 —Història de l'Església, amb Josep M. Ballarín.
 —Comentari de l'evangeli de diumenge.
 (Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió la nit del diumenge al dilluns, a partir de les 02.00 h per TV3; el diumenge a les 10.30 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

11.00 Missa conventual de Montserrat

Cada primer diumenge de mes, TV3 retransmet la missa conventual de Montserrat amb els cants finals a càrrec de l'Escolania.

Divendres 5

20.30 *Creure avui*

Programa de notícies, reportatges culturals, entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana també s'ofereix l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i el temps de reflexió (comentari de l'Evangeli del diumenge). Presentat per Steffi Leonardi i coordinat per Ramon Safont-Tria.
 El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 13 h.

Cada diumenge

12.00 *Paraula i vida*

Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach. (El programa repeteix l'emissió el diumenge a la tarda cada tres hores).

Canal Berghuedà de Televisió

Bona notícia, programa setmanal que s'emet els dijous a les 20.15h, el dissabte (migdia i vespre) i el diumenge (matí, tarda i nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

JULIOL ÉS EL MES CONSAGRAT A LA PRECIOSÍSSIMA SANG

Internet

• **BALMESIANA.**— La pàgina web de la Universitat Virtual Sant Tomàs, uvst.balmesiana.org/es/Bibl/docsexualidad.htm, ofereix un document del Pontifici Consell per a la Família que presenta unes orientacions per als pares per guiar-los en l'educació sexual dels fills.

• **AASARA.**— Aquesta ONG es dedica a la recerca i acollida de nens i nenes del carrer, orfes o abandonats, de l'Índia. Podeu trobar més informació a www.aasara.org

Altres bisbats

• **CENTRE D'HUMANITZACIÓ DE LA SALUT.**— Els religiosos camils organitzen del 15 al 30 de juliol, a Tres Cantos (Madrid), un camp de treball per a joves al servei dels ancians malalts. Més informació: tel. 918 060 698 fax 918 040 033, a/e: cehs-formacion@humanizar.es

• **TROBADES MISSIONERES DE SILOS.**— Del 16 al 30 de juliol, Escola d'Animadors a la Missió. És una iniciativa conjunta de Cristians sense Fronteres i la Facultat de Teologia de Burgos. Més informació: c/ San Bernardo, 79 - Madrid,

tel. 915 944 112 i fax 915 943 532.

• **MISSIONERS COMBONIANS.**— Del 19 de juliol al 3 d'agost, organitzen un camp de treball missioner a Don Benito (Badajoz). S'hi treballarà per a un projecte de sanejament de deu fonts d'aigua a la República Democràtica del Congo. Més informació: P. Laureano Rojo, c/ Arturo Soria, 101 - Madrid, tel. 914 152 412.

• **CURSET PER A SEMINARISTES MAJORS.**— Serà del 26 al 31 d'agost, al Seminari Major de Granada. Els temes a tractar seran: *Arte, belleza y espiritualidad en el cristianismo*, *La Iglesia y su patrimonio cultural*, *Los bienes culturales de la Iglesia y la evangelización* i *Legislación sobre patrimonio: acuerdos Iglesia-Estado y otros acuerdos nacionales y autonómicos*. Més informació: c/ Añastro, 1 - Madrid, tel. 913 439 669 i 913 439 722, fax 913 439 727 i 913 439 602.

• **TAIZÉ.**— Durant els mesos de juliol, agost i setembre organitza trobades per a joves d'arreu del món. Per a joves de 17 a 29 anys hi ha diverses opcions de participació: grups de reflexió, treball, silenci i cor. Per a joves de 15 o 16 anys, només s'hi pot participar si formen part de grups preparats i acompanyats. Informació i inscripcions: tel. 934 873 994 (dilluns, dimecres i divendres, de 19.00 a 21.00).

Barcelona

• **AVISMÓN.**— Celebra el seu cinquè

aniversari el 5 de juliol, a les 19.00, amb una cantada d'havaneres amb Les Veus Colomenques, a la plaça Bonet i Moixí de Sants.

• **PIA UNIÓ DE SANT MIQUEL DELS SANTS.**— Celebrarà el 5 de juliol, a les 19.30, la festa del seu patró amb una missa solemne a la parròquia de Sant Jaume Apòstol, c/ Ferran, 28 - Barcelona. Més informació: tel. 933 185 607.

• **MONESTIR DE L'ENCARNACIÓ.**— Del 7 al 15 de juliol, a les 18.45, vespres i novena de preparació a la festa de la Mare de Déu del Carme; el 16, a les 18.45, vespres; a les 19.00, eucaristia i imposició del sant escapulari. C/ Panamà, 12 - Barcelona.

• **FESTIVITAT DE SANT CRISTÒFOL.**— El 10 de juliol, misses a les 8.00 i a les 19.30, i benedicció d'automòbils de 8.30 a 14.00 i de 17.00 a 19.30. Reial Capella de Sant Cristòfol de Regomir, c/ Regomir, 5 - Barcelona.

• **ASEM CATALUNYA.**— Organitza una conferència el 10 de juliol sobre *Com viu les relacions de parella la persona afectada de malaltia neuromuscular*. Més informació: tel. 932 744 983, a/e: asemcatalunya@terra.es, Internet: www.asemcatalunya.com

• **CARILLÓ.**— Del 13 al 17 de juliol, a les 21.00, IX Festival Internacional de Carilló de Barcelona amb Bernard Winsemius

(Països Baixos), Stefano Colletti (França), Koen Cosaert (Bèlgica), Roel Smit (Països Baixos) i Anna M. Reverté (Catalunya). Més informació: www.gencat.net/presidencia/carillo

• **PARRÒQUIA DEL CARME DE TERRASA.**— Celebrarà els seus 25 anys amb diferents actes: el 14 de juliol, a les 11.30 celebració solemne de la festa del Carme. Eucaristia. Vermut a la pista de l'escola. Quarta part de l'exposició de fotografies (anys 1996-1999). Dinar de germanor. C/ Francesc Salvans, 62 - Terrassa, tel. 937 357 574.

• **PARRÒQUIA DE LA PURÍSSIMA CONCEPCIÓ.**— El 14 de juliol, a les 11.30, el cardenal Ricard M. Carles beneirà dues noves campanes de la parròquia. També serà beneïda la restauració de les tres anteriors. C/ Aragó, 299 - Barcelona.

• **ASSOCIACIÓ SANT ENRIC.**— El 15 de juliol, a les 20.00, celebració de l'eucaristia amb motiu del dia de Sant Enric, a l'església de Maria Auxiliadora, c/ Sepúlveda, 68 de Barcelona. Missa cantada per la Schola Cantorum de Barcelona. Es convidarà tots els Enrics i Enriquetes i els seus familiars a aquest acte.

• **NOVAHUMANITAS.**— Del 17 al 21 de juliol, sessions de formació humana sobre *Per a què estic fet?*, a càrrec de M. Ángeles de los Ríos. Més informació: Antònia Gilabert, c/ Sants, 264-266, 6è 5a - Barcelona, tel. 934 905 235.

EXERCICIS ESPIRITUALS

Casa d'Exercicis

**COVA DE ST. IGNASI
MANRESA**

ESTIU

2002

EXERCICIS DE MES

JULIOL

Del dia 1 al 30
P. Xavier Melloni s.j.
P. Josemi d'Esteban s.j.
P. Manel Casanova s.j.

SETEMBRE

Del dia 1 al 30
P. Josep Ll. Corrons s.j.

EXERCICIS DE 8 DIES

De l'11 al 20 d'agost P. Carles Marcet s.j. —en castellà—
Del 21 al 30 d'agost P. Víctor Codina s.j. —en castellà—
Del 6 al 15 de setembre P. Xavier Melloni s.j. —en castellà—
Del 17 al 26 de setembre P. Julià Maristany s.j. —en castellà—
De l'1 al 10 d'octubre P. Manel Casanova s.j. —en castellà—
Del 12 al 20 d'octubre P. Joan Travé s.j. —en català—
Del 22 al 31 d'octubre P. Joan Canet s.j. —en castellà—
Del 5 al 14 de novembre P. Manuel Tejera s.j. —en castellà—
Del 18 al 27 de novembre P. Manel Casanova s.j. —en castellà—
Del 30 de novembre al 9 de desembre P. Josep Vives s.j. —en català—
Del 10 al 19 de desembre P. Josemi d'Esteban s.j. —en castellà—

EXERCICIS PERSONALITZATS

De l'11 al 20 de juliol
P. Antonio Luís Fenoll s.j.
Del 21 al 30 de juliol
P. Eduard Fonts s.j.
De l'1 al 10 d'agost
es pot escollir entre:
8 dies o 5 dies
P. Josep M. Rambla s.j.
P. Felipe Alberca s.j.
Charo Moreno
Nerea Alzola

De l'1 al 10 d'agost
P. David Guindulain s.j.
De l'11 al 20 d'agost
P. Jordi Font s.j.
Maite Vall j.m.
Del 21 al 30 d'agost
rr@s.juniors-es
P. Josep M. Agustí s.j.
Vicenta Miralles cons.
Del 21 al 30 d'agost P. Santi Thió s.j.

Per a més informació: Tel. 938 720 422
Fax 938 729 116
a/e: covaee@terra.es — web: www.jesuites.net
cova s/n - 08240 Manresa

EXERCICIS ESPIRITUALS

«Recordau que en la trobada amb Jesucrist, mitjançant la pregària (sobretot en uns dies de silenci), es forja el tremp apostòlic, que intenta suscitar un anhel sincer per la santedat»

Joan Pau II

Homes i joves, des de 18 anys:

JULIOL: del dilluns 15 al dissabte 20
AGOST: del dilluns 12 al dissabte 17
SETEMBRE: del dilluns 16 al
dissabte 21

Per a dones:

AGOST: del dilluns 5 al dissabte 10

Per a noies:

JULIOL: del dilluns 22 al dissabte 27

Totes les tandes comencen a les 20 h i s'acaben a les 15 h

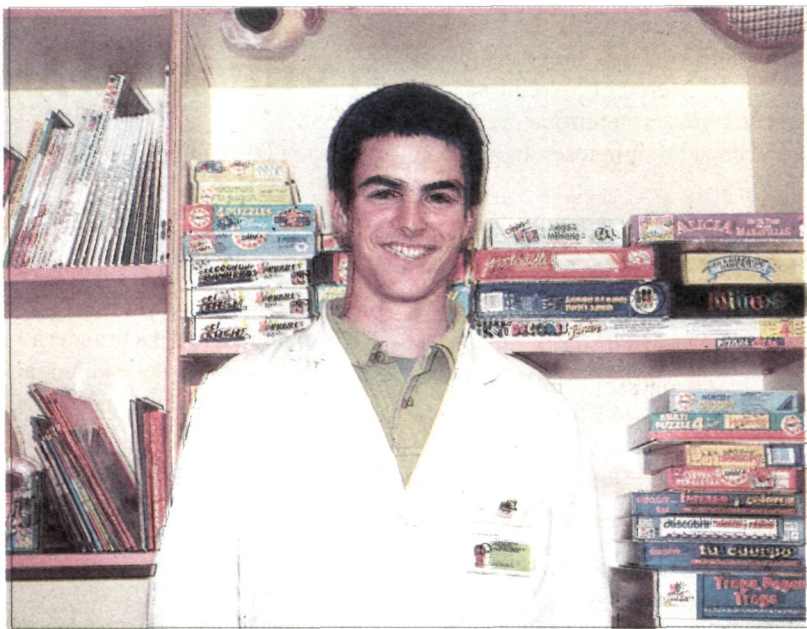
Casa
«Ntra. Sra. de
Montserrat»

Plaça Font del Lleó, 21
08140 Caldes de
Montbui (Barcelona)
Tel./Fax: 938 654 496

Des del carrer

Pep Trias té 19 anys i estudia segon de Dret. Per a aquest jove, el fet d'estudiar una carrera universitària li permet disposar de molt temps lliure i la millor manera d'aprofitar aquest temps és «donant-lo als altres». Aquest antic escolanet de Montserrat reconeix que tant la formació rebuda al monestir com a la seva pròpia família l'han ajudat a fer seus els valors de l'Evangeli. És per això que intenta portar-los a la pràctica i una bona manera de fer-ho és mitjançant el voluntariat des d'una òptica cristiana.

Pep Trias és voluntari de l'Hospital de Sant Joan de Déu

«No sóc voluntari per ser solidari, sinó perquè sóc cristià»

—Per què ets voluntari?

—Vaig començar l'estiu passat. Tenia moltes ganes d'ajudar els altres i potser també hi ha un punt de vista «egoista» perquè dónes molt poc i reps moltíssim. És una oportunitat molt bonica de fer alguna cosa pels altres i t'aporta molt. Per a mi, el voluntariat només té sentit des del punt de vista cristià. La meua fe és la que em porta a donar-me als altres. Com a cristià em plantejo seguir l'Evangeli, que et demana ajudar els altres. La meua fe diu que he d'estimar els altres, m'agradin o no. I això no sempre és fàcil. Jo no sóc voluntari per ser solidari, sinó perquè sóc cristià. Això és una cosa que tinc molt clara.

—Quina és la teua feina?

—A l'hospital sempre hi ha molta feina a fer perquè les malalties no entrenen d'horaris ni de vacances. He passat per molts serveis com els «àpats», és a dir, substituir les mares quan elles van a dinar. Es tracta d'estar a l'habitació amb el nen perquè no estigui sol, i donar-li el dinar si cal. També he fet «visites», quan la mare no pot restar a l'hospital perquè ha d'anar a treballar, o per la raó que sigui, cal estar amb el

nen i fer-li l'estada el més agradable possible. Però on treballo assíduament és a la sala de jocs, un espai on els nens juguen i on no poden entrar els pares perquè l'objectiu és crear relacions d'amistat entre els nens, una cosa molt necessària sobretot en aquestes circumstàncies.

—Què és el que més t'omple?

—M'omple moltíssim el somriure dels nens. A vegades ets amb nens que es troben molt malament i els veus somrients, amables, simpàtics... et frapa moltíssim. No cal que facis grans coses. Un dibuix, una carícia... són prou perquè els nens et premiïn amb un gran somriure. Fins i tot els que es troben pitjor són capaços de ser feliços. El que més m'impressiona és el contrast amb el món, que demana l'eutanàsia i l'avortament per a aquests nens que estan tan malalts o que neixen amb malformacions, i aquests nens, alguns amb malalties terminals, amb moltíssimes ganes de viure, amb molta joia. Tractes amb nens subnormals que t'omplen moltíssim i no entens com pot haver-hi algú que cregui que no són necessaris o que no tenen dret a viure. Això m'ha xocat moltíssim.

—Com és aquest voluntariat?

—Jo vinc tots els dilluns. Hi ha dies que surto decebut, quan et toca un nen que passa totalment de tu i no et deixa establir una relació; altres dies surts trist per experiències fortes que has viscut, perquè no cal oblidar que sóc voluntari en un hospital i que aquí no sempre hi ha un final feliç; en altres ocasions surto molt alegre o esperançat, quan et trobes nens amb ganes de viure, de passar-ho bé, de gaudir... per descomptat, pesen més les experiències positives que les negatives i per a mi és una cosa molt important poder treballar amb aquests nens.

—Què has descobert o redescobert?

—Aquesta experiència m'està ajudant moltíssim a madurar, a créixer com a persona. Veus com afronten aquests nens les seves malalties, com les superen... són un exemple a tenir en compte i t'ajuden a relativitzar més els teus problemes. Mires cara a cara la malaltia, fins i tot la mort, i t'ajuda a viure-la d'una altra manera. És una experiència que em fa gaudir moltíssim i que espero continuar molts anys més.

Rosa María Jané Chueca

El factor humà

El pes dels mitjans de comunicació i sobretot de les noves tecnologies en els darrers decennis ha augmentat espectacularment i és indubtable que són part essencial i indestruïble de la nostra cultura. A causa de la quantitat ingent de dades que proporcionen aquests mitjans hi ha qui afirma que ara ens trobem de ple en la societat de la informació.

Per bé que és cert que estem envoltats d'informació, sobretot gràcies a Internet, això no implica necessàriament que la sapiguem aprofitar. Per saber treure profit de tot el que ens arriba no n'hi ha prou de tenir la tecnologia, calen a més uns coneixements prou amplis per saber destriar i interpretar les dades que la tecnologia ens proporciona. Sense aquesta capacitat d'interpretar, exclusivament humana, la tecnologia no ens serviria de res. Un exemple molt recent ens ho confirma; s'ha sabut que els serveis d'intel·ligència dels Estats Units disposaven d'informació i tenien dades prou abundants i diverses per preveure que es produiria algun atac terrorista. Però és innegable que ningú no va ser capaç d'interpretar-ho. Sense aquesta aptitud —humana, no pas tecnològica— la informació va resultar inútil.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

A quinze anys d'Hipercor

No és bo de perdre la memòria col·lectiva. De vegades oblidem sense voler: el vertigen de la vida actual, tan carregada de notícies, contribueix a difuminar el passat, fins i tot el més proper. Altres vegades, l'oblit ve provocat per la precipitació, més o menys interessada, amb què alguns aventuren afirmacions simplistes i contundents. És allò de generalitzar: mai, ningú... tots, sempre... Abans d'emparar-se d'una rotunditat superficial per tal de fer veure que es té raó, cal analitzar bé els fets.

El 25 de juny passat ha fet quinze anys que divuit ciutadans i ciutadanes van ser assassinats, a la superfície comercial Hipercor de Barcelona, pels terroristes d'ETA. La commoció ciutadana va ser enorme: milers i milers de barcelonins ens vam manifestar en senyal de condemna del crim i de solidaritat amb les víctimes i amb les seves famílies.

I l'Església diocesana de Barcelona, com a tal, quina reacció va tenir? L'arquebisbat, per iniciativa pròpia, va publicar a tota la premsa unes esqueles per mitjà de les quals el

cardenal Narcís Jubany convocava a una celebració eucarística pels difunts, pels ferits, pels seus familiars. Aquesta celebració va tenir lloc a la plaça de la Seu, el dia 25 de juny. S'hi van reunir més de vuit mil persones i, juntament amb el cardenal, van concelebrar el nunci Tagliaferri, el bisbe auxiliar Daumal i més d'una vintena de preveres. Abans, el cardenal havia adreçat una carta personal als familiars de les víctimes.

Em sembla oportú de reproduir uns fragments de l'homilia del doctor Jubany, en la diada de Corpus i en el funeral esmentat.

«A més d'un fet criminal, ha estat un acte de covardia inqualificable.» «Que ens deixin ser el que som i volem ser. Prou violència. Prou crims. Prou vessament de sang. Prou terrorisme a casa nostra. No és pas la primera vegada que han fet acte de presència a Barcelona, sacrificant agents de l'ordre públic.» «Permitidme que reitere, una vez más, la reprobación absoluta y unánime que merece el terrorismo. Así lo expresó claramente Barcelona en la emocionante manifestación silenciosa del pasado lunes.» «El terrorismo es intrínsecamente perverso.» «Preguem pels ferits. Sobretot els qui es debaten entre la vida i la mort.» «Preguem pels familiars de les víctimes. Nosaltres només els podem dir paraules de bona voluntat i de consol. És Déu qui té una paraula de vida, de fortaleza, de veritat, d'amor.» «A la criminal eficàcia del terrorisme, nosaltres, els cristians i tots els homes de bona voluntat, hem d'oposar, amb valentia i amb honradesa, l'eficàcia de la nostra solidaritat.»

Podríem afegir més cites... Les apuntades són suficients com a exponent d'una trajectòria eclesial que és d'ahir, d'avui i de sempre. Una trajectòria de fidelitat a la missió apostòlica, palesada a bastament. Amb absoluta honestat evangèlica i, no cal dir-ho, sense pretendre mai de tancar la condemna del terrorisme en el clos d'una determinada política.

Ara mateix

Rauxa